

DANIELLE STEEL

Minden,
ami csillog

A lit sparkler is positioned on the right side of the image, emitting bright yellow and orange sparks that radiate outwards. The background is a deep, dark blue with some lighter blue bokeh-like spots, suggesting an outdoor night setting.

DANIELLE STEEL

Minden,
ami csillog

2023

*Különleges, imádott gyermekeimnek, Beatie-nek,
Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samanthának,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zárának.*

*A csillogás csábító lehet, de ne hagyjátok, hogy
elkápráztasson és elvakítson benneteket.
Tanuljatok abból, amire szelíden tanít az élet,
legyetek továbbra is olyan okosak, amilyenek ismerlek titeket.
Szívem minden szeretetével,*

Anyu/d.s.

Első fejezet

Cocó Martin, hivatalos nevén Nicole, elbűvölő lány volt: a haja sötét, a szeme zöld, az alakja szédítően tökéletes, a fellépése pedig a korát meghazudtolóan méltóságteljes. Igazán vonzóvá azonban az tette, hogy rendkívüli szépségének egyáltalán nem volt tudatában; szemet gyönyörködtető külseje szerénységgel párosult. A férfiak már évek óta megfordultak utána, de ő ezt észre sem vette. A lányok irigyelték volna, de Cocó olyan kedvesen viselkedett mindenkivel, hogy elnézték neki látványos megjelenését, és őszintén kedvelték. Az előző év végén betöltötte a huszonegyet, és most fejezte be a harmadik évet a Columbia Egyetemen, ahol újságírást tanult. Nagy dolog volt, hogy sikerült bejutnia nyári gyakornoknak a *Time* magazinhoz. Az újságírói tanszék faliújságján találta az állásról tájékoztató hirdetést. Eredetileg végzősöket kerestek, de a Cocóval készült interjú olyan mély benyomást tett rájuk, hogy szerződtették a lányt. Cocó ujjongott. Két hete állt be a *Time*-hoz, és lázba hozta a lehetőség, hogy ilyen tekintélyes lapnál dolgozhat.

Egy tikkasztó júliusi pénteken szállt fel New Yorkban a fapadosra, hogy megtegye a háromórás utat Southamptonba, ahol a szüleivel akarta tölteni a hétvégét. Egyke volt, és apró kora óta változatlan szeretettel ragaszkodott az apjához meg az édesanyjához, akik nem annyira gyerekként, mint inkább felnőttként kezelték, és magukkal vitték mindenhova. Fantasztikus utazásokat tettek hármásban, és Cocó mindig bemehetett a felnőttek közé, ha a szülei barátai vendégeskedtek náluk. Nagyon élvezték egymás társaságát, Tom és Bethanie büszkék voltak az egy szem lányukra.

Házasságuk nem volt szokványos kapcsolat. Az egyetemen ismerkedtek meg, és örülten egymásba szerettek, noha nagyon eltérő környezetből jöttek. Tom Martin koldusszegény középnegyati családban nőtt fel, amit nem is titkolt. Aztán kapott egy ösztöndíjat a Princetonra, és ez megváltoztatta az életét. Szülei már attól boldogok lettek volna, ha vízvezeték-szerelőnek vagy villanyszerelőnek áll, esetleg maximum könyvelőnek. Am Tom sohasem érte be az ilyen földhözragadt álmokkal.

Egyetemi barátai meggyőzték, hogy sokkal jövedelmezőbb a mások pénzét kezelni, mint saját erőből összekaparni a vagyont.

A Princeton után egy New York-i bankban helyezkedett el. Szorgalmas munkával és Bethanie segítségével sikerült elvégeznie a Wharton gazdasági iskolát, és idővel New York egyik legtekintélyesebb beruházási tanácsadója lett. Csendes, disztingvált fiatalember volt, nem szeretett hivalkodni, a szereplést meghagyta üzlettársának, Edward Easton-nek, a szakma közismert sztárjának.

Bethanie szakasztott olyan elragadó volt, amikor megismerkedett Tommal, mint most a lánya: ragyogó szépség, ugyanakkor eleven, eredeti fiatal nő. Fotózást tanult a Brown Egyetem képzőművészeti karán, amihez kimagasló tehetsége volt.

Tekintélyes, régi New York-i családból származott. Egyke volt ő is, akárcsak Tom, két évvel a megismerkedésük előtt mutatták be a társaságban. Tizenkilenc évesen látták meg egymást egy New York-i buliban, és azóta elválaszthatatlanok voltak. Amikor Bethanie bejelentette otthon, hogy a diploma megszerzése után összeházasodnak, a szülei érelyesen tiltakoztak, mert az volt a véleményük, hogy Tom sosem viszi semmire. Olyan volt akartak, aki az ő köreiből való, nem egy nagyravágyó vidékit, akiből nem sokat néztek ki. Ám Bethanie ismerte a választottja erejét és tehetségét. Feltétlenül hitt benne. Es ha Tom nem is gazdagodik meg, ha szegény marad világeletében, ő szegényen is szerette volna.

Amikor a szülei kijelentették, hogy sosem adják áldásukat erre a házasságra, a diplomaosztás után két héttel Tom és Bethanie kivették a bankból a megtakarításaikat, elutaztak a hétvégén Las Vegasba, és megesküdtek az Elvis-kápolnában. A következő héten Bethanie közölte otthon a hírt, aminek hallatán a szülei mérhetetlenül felháborodtak.

Tom elfoglalta az állást a bankban, és esténként felszolgált egy vendéglőben, hogy összeszedje a pénzt a gazdasági iskolára. Bethanie visszautasította a szüleitől kapott havi apanázst, beállt szabadúszó fotósnak, és elszegődött pincérnőnek ugyanoda, ahol a férje dolgozott. A keresményükből éltek, és félretettek minden nélkülözhető centet. Idővel Tom beiratkozott a Whartonra, és megszerezte a diplomát. Akkor már megvolt a kislányuk, Cocó. Bethanie szülei belátták, hogy félreismerték a vejüket, aki elnyerte a tiszteletüket és csodálatukat. Miután Tom befutott, vásárolt a saját szüleinek egy házat.

Bethanie-nak két életelve volt, amelyeket gyakran elismételt a lányának: „Soha ne játssz mások szabályai szerint!”, és „Ne járj a kitaposott úton!” Kijelentette, hogy az élet egyik legnagyobb átka, ha nincsenek az embernek álmai. Ő és a férje arra nevelték a gyerekeiket, hogy mindent megtehet, amit akar, ha nem fél a kemény munkától, és nem menekül el a kihívások elől.

A szülők fényes példát mutattak a lányuknak kitartásból, bátorságból, és fáradhatatlan szorgalomból, amellyel megvalósították a céljaikat. Főleg az apja volt elszántan céltudatos. Sohasem mondtak le az álmaikról, sosem kételkedtek egymásban. Huszonnégy évi házasság sem hűtötte le a szerelmüket, és Tom változatlanul rajongott gyönyörű feleségéért. Bethanie sziklaszilárdan állt mellette jóban-rosszban, úgy, ahogy az Elvis-kápolnában megfogadta. Máig mosolyogtak, ha ránéztek az esküvői képeikre.

A nagyszülők fölött eljárt az idő, sorra meghaltak, amikor Cocó még pici volt, így a kislány nem tudhatta, milyen előnyöket vagy bonyodalmakat jelent unokának lenni. Az ő világa az apjából és az anyjából állt, akik elárasztották figyelemmel és szeretettel. Tom fellépésén sokat csiszolt a vagyon, és Bethanie mindig ott volt, ha a férje útmutatásra szorult.

Pazar lakásuk volt a manhattani Ötödik sugárúton a Central Parkra nyíló kilátással, valamint egy zezugos, kényelmes, fényűző nyaralójuk Southamptonban, a tengerparton. Cocó imádott a szüleivel lenni. Ezen a hétvégén azért utazott le hozzájuk, hogy elmesélje, milyen a munka a *Time-nál*, és mit csinált a szabadidejében. Bethanie és Tom a város legjobb koedukált magániskoláiba járaták a lányukat. Cocó az iskolában ismerkedett meg Samuel Steinnel, aki a legjobb barátja lett. Persze voltak barátnői, de az önálló gondolkodású lány sohasem csapódott semmiféle klikkhez, és negyedikes kora óta senki sem állt hozzá olyan közel, mint Sam.

Elválaszthatatlanok voltak, mindenhová együtt mentek, noha Sam egy évvel idősebb volt, és egy osztállyal feljebb járt. Nemük, háttérük és felekezetük különbsége ellenére szellemi és lelki társak voltak az első perctől fogva. Mindent elmondtak egymásnak. Sam biztosította Cocónak a férfitársaságot, egyszerre volt fivér és hűséges barát, aki hasznos tanácsokat adott a randizni kezdő lánynak.

Sam ortodox zsidó szüleit az első perctől zavarta ez a barátkozás. Furcsállották, hogy egy fiú és egy lány között is lehet barátság. Leginkább azért aggódtak, hogy a barátság idővel átcsap szerelembe, talán még azt is a fejükbe veszik, hogy összeházasodnak! Ez a kilátás főleg Zipporát, Sam

anyját riasztotta, habár az apja sem lelkesedett érte. Ők azt akarták, hogy ha eljön az ideje, a fiuk majd egy hittestvérét vegye feleségül.

Zippora szigorú kóser háztartást vezetett. Minden péntek este megülték a sábbátot, és megparancsolták Samnek, az elsőszülöttnak, hogy szombatonként menjen velük a zsinagógába. Két húgát és az öccsét egy brooklyni felekezeti iskolába járaták, egyedül Samet küldték liberális, világi intézménybe, bár sokat rágódtak rajta, hogy vajon helyesen döntöttek-e. A fiú mindenestre pompásan érezte magát, és kitűnő osztályzatokat szerzett, márpedig a szüleinek ez volt a legfőbb célja.

Sabra, a második gyerek inkább adott okot az aggodalomra. A diverzitásról szóló középiskolai konferencián beleszeretett egy Liam nevű ír katolikus fiúba, és úgy döntött, hogy feleségül megy hozzá, amint elvégezték az egyetemet. Még kitérni is hajlandó volt Liamért. Most, hogy Steinék-nek több fejfájást okozott Liam mint Cocó, végre valamelyest enyhült a Samre nehezedeő nyomás.

Sam egy évvel volt idősebb Cocónál, most végzett a New York Egyetemen, gazdaság szakon. Cocó elment a diplomaosztásra. A fiú szülei a szokott udvariassággal bántak vele, de mivel Cocó tizenkét éve ismerte őket, tudta, mi a véleményük a barátságukról. Steinék nem titkolták a rosszallásukat, és örökösen azzal rágták Sam fülét, miféle veszélyek származhatnak ebből a barátkozásból.

Sam tizenhárom évesen kikövetelte, hogy Cocót hívják meg a barmicvójára. A lány végigülte a négyórás szertartást a templomban, és este elment a Plaza hotelben tartott pompás fogadásra, amelyet Sam szülei adtak, Tom és Bethanie elengedték egyedül. Cocó roppantul élvezte a fogadást, amelyen kétszáz vendég vett részt. Életében először volt barmicvón, és felnőttnek érezte magát, amiért szülői kíséret nélkül lehet jelen. Csak azt bánja, mondta utólag a szüleinek, hogy neki nem lehet barmicvója. Tetszett neki az ünnep, főleg az a része, amikor Sam anyját egy székbe ültették és körbevitték a teremben, vidáman pattogó zene és lelkes taps kíséretében.

A Martin család katolikus volt, de sosem csináltak ügyet a vallásból. Cocó és Sam is hasonlóan gondolkodott. A fiú kijelentette, hogy ha felnőtt, nemigen tartja meg a sábbátot, és különben is utálja a kóser konyhát. Ha tehette, házon kívül angolszalonnát evett, amit persze nem árult el a szüleinek. Fojtogatta az anyja hitbuzgalma, ami ellen egyébként a két lánytestvér is fellázadt. Viszont Jacob, a kisebbik fiú, mindennél

fontosabbnak tartotta, hogy a szülei kedvében járjon, olyannyira, hogy rabbi akart lenni. Sam épp alkalmasnak tartotta erre a hivatásra, mert az öccse nagyon szorgalmas tanuló volt.

Samtól azt várta a család, hogy amint végez, álljon be az apja nagyon sikeres könyvelői irodájába. Biztatták, hogy lépjen egy fokkal feljebb, legyen mérlegképes könyvelő. Sam, akinek a diplomáján szinte még meg sem száradt a tinta, azt tervezte, hogy egyszer majd gazdasági iskolába megy. Nagy öröm volt mindkettőjüknek, hogy New Yorkban járhatnak egyetemre, Cocó a Columbiára, a fiú meg a New York Egyetemre, mert így együtt tölthették az időt, ha éppen nem tanulnak, vagy nem a baráti társaságukkal volt programjuk. Néha megszervezték, hogy közösen tanuljanak. Sam mindig segített Cocónak a matematikában, gazdaságtanban, statisztikában, ő pedig sok dolgozatot megírt helyette pszichológiából és irodalomból. Egyesítették az erőiket, mindketten jó osztályzatokat kaptak, és végig jeles volt a tanulmányi átlaguk. Szüleik igazán nem panaszkodhattak, hogy a barátság elvonja a figyelmüket a tanulástól, mert a jegyeiken nem látszott meg a közösen eltöltött szabadidő. Steinék nem értették, hogyan képesek barátok maradni, hogyhogy nem esnek szerelembe, holott folyton együtt lógnak.

A Martin és a Stein család között volt egy óriási különbség. Steinék elvárták, hogy a fiúk engedelmeskedjen a szabályaiknak, teljesítse az elvárásaikat, kövesse az életmódjukat. Martinék nem vártak el semmit. Sam családjában elképzelhetetlen volt, hogy a gyerekek önállóan döntsenek. Anyjuk és apjuk kategorikusan közölték az elsőszülöttjükkel, hogy milyen feleséget és életpályát szánnak neki.

Cocó szülei azt akarták, hogy a lányuk olyan foglalkozást válasszon, amelyben ki teljesezhet, és kibontakoztathatja alkotó tehetségét. Egyébként menjen a maga útján, úgy, ahogyan ők tették: Bethanie mert olyan férfit választani, aki egy másik világból jött, Tom olyan sikereket ért el, amelyek messze meghaladták az öreg Martinék reményeit. Arra biztatták a lányukat, hogy ne tűrje a beskatulyázást; ha van szárnya, repüljön. Ez a lehetőségek széles skálájával ajándékozta meg Cocót. Tomot és Bethanie-t nem aggasztotta sem a vallási különbség, sem az, hogy Cocónak egy fiú a legjobb barátja. Feltételezték a lányukról, hogy képes jó döntéseket hozni, és megválogatni a barátait.

Sam mindig azt hajtogatta, mennyire irigyli Cocót a nyitott szellemű családjáért. Iszonyodott az otthoni összecsapásoktól. Nem tudta elképzelni,

hogyan olyan feleséggel éljen, akit helyeselnének a szülei. Ortodox zsidó lánynak kell lennie, mindenki más ki van zárva. Zippora örökké nyaggatta, hogy korán házasodjon meg, és legyen sok gyereke, úgy, mint nekik.

Sam mindkét szülője népes családból származott, de ez nem hozta meg a fiú kedvét a programhoz, amelyet otthon állítottak össze neki. Alig egy hónapja diplomázott, de a család elvárta, hogy két hét múlva kezdjen el dolgozni az apja könyvelőirodájában, aminek Sam a gondolatát is utálta. Cocó sajnálta a barátját. Csak hát Sam tudta, hogy ezt várják tőle, és nem akart csalódást okozni.

Cocó nagyon örült a gyakornoki állásnak, és lelkesen várta az utolsó évét a Columbián. Tudta, hogy a szülei csalódottak lesznek, mert a Time-nál betöltött állása miatt nem tarthatott velük a szokott európai úton, amelyre idáig minden évben elkísérte őket. Ez volt az első alkalom, amikor itthon maradt. Mivel pedig az indulás vasárnap volt esedékes, Cocó vállalta, hogy velük lesz a hétvégén.

Sam szülei a Central Park Westben laktak, ahol nem olyan extrák a házak, mint délebbre, a Dakotában vagy a San Remóban, ahol a híres színészek, producerek és írók élnek, de azért nagyon tekintélyes környéknek számított. A lányoknak is, meg a fiúknak is közös szobájuk volt. Samnek egyelőre nem sikerült annyit félretennie, hogy a diploma átvétele után elköltözhessék otthonról. Úgy sejtette, hogy a következő pár évben is a szüleivel kell laknia. A kezdő fizetés, amire az apjától számíthatott, elég volt költőpénznek, időnként egy vacsorára barátokkal vagy alkalmi partnerekkel, de megélni nem lehetett belőle. Azért keményen meg kellett dolgozni, amitől Sam nem vonakodott. Saját lakást szeretett volna, de hát ez egyelőre vágyálom maradt.

Cocó azt tervezte, hogy a diploma után, amint lesz állása, elköltözik hazulról. Alighanem másokkal kell együtt laknia, de azt már megszokta a kollégiumban, és nem ijesztette meg a kilátás. Szülei megígérték, hogy segítenek majd neki lakást szerezni. Sam mindig irigyelte, amiért ilyen nagylelkű szülei vannak. Nem orrolt miatta, csak azt gondolta, milyen szerencsés ez a Cocó. A lány többnyire egyetértett vele, bár néha előfordult, hogy zsarnokinak és fojtogatóknak találta a szülei imádatát. Remélte, hogy egy-két év múlva lelohad a rajongás, bár egyelőre semmi sem utalt rá.

Sajnálta, hogy az idén nem tarthat velük Európába, de olyan felnőttes és izgalmas dolog volt itthon maradni és dolgozni! Nagyon élvezte a munkát, és azt tervezte, hogy amint megszerezte a diplomát, a sajtóban fog

elhelyezkedni. Még azt is fontolgatta, hogy beiratkozik posztgraduális képzésre újságírásból.

Az apja már várta, amikor Cocó leszállt a fapadosról. Magas, fiatalos külsejű ember volt, noha már őszült a halántéka. Arca felragyogott, amint meglátta a lányát. Cocó is örült neki, és megölelte. Jóízűen végigfecsegték az utat a házig, ahol az úszómedence melletti teraszon Bethanie már gyönyörűen megterítette az asztalt a könnyű vacsorához. Tökéletesen csinálta, mint mindent: ötletesen főzött, elegáns házat vitt, ízlésesen berendezte a szobákat. Tom sosem sajnálta tőle a pénzt.

Fiatalabb korában Bethanie belekóstolt a lakberendezésbe, amelyben örömet lelt, ám amint Tom kezdett nagy pénzeket keresni, Bethanie abbahagyta a munkát, hogy főállású feleség és anya legyen. Prima stílusérzéke volt, és szerette a szépet. Cocó örökölt valamennyit ezekből az adottságokból, és anyjának kedvessége, nyitottsága hozzájárult a lelki fejlődéséhez. Az ő szabadsága és önállósága szöges ellentétben állt Sam neveltetésével, akit otthon örökösen dirigáltak, és megpróbáltak betörni.

Barátságukban kiegészítették egymást. A fiú bizonyos értelemben a horgonyt jelentette Cocó számára. Ő viszont arra ösztökölte Samet, hogy merjen szárnyat bontani, dacolva a szülői kárpalással és korlátozással. Iparkodott bátorságot önteni a barátjába, hogy merjen elszakadni a szüleitől, ám a fiú mindig földhözragadtnak érezte magát a lányhoz képest. Szívesen szárnyalt volna úgy, mint Cocó, de még nem tudta, hogyan kell. Sok célja közül ez volt az egyik: szabadnak lenni, új dolgokat kipróbálni. Csodálta a lányt, amiért olyan rettenthetetlen és vakmerő.

Bethanie és lom élvezték a vacsorát a lányuk társaságában. Evés után sétáltak egyet a tengerparton, és korán bújtak ágyba. Szombaton úsztak az óceánban, kiefeküdtek a medence mellé, este vacsorázni mentek egy étterembe, amelyet Tom és Bethanie szerettek volna kipróbálni, de mostanáig nem jött össze. Vacsora közben Cocó mesélt a munkájáról a *Time-nál*. A szülei mindig nagyon büszkék voltak rá, a lánynak sosem kellett nélkülöznie a tékozló szeretet létfontosságú érzelmi támogatását. Tom és Bethanie bátorították, hogy higgyen magában. Az anyja biztatta, hogy nincs, amit ne érhetne el, ha elég erősen próbálja. Cocó kivirult ebben a légkörben.

A szülők lelkesen tervezgették a szombati vacsoránál a franciaországi utat. Másnap kellett indulniuk. Cocó, ahogy figyelte őket és diskurált velük, rájött, hogy jobban fáj neki a kihagyott közös vakáció, mint gondolta. De

nem akart rossz benyomást kelteni a munkahelyén azzal, hogy ilyen korán szabadságra megy, ezért úgy döntött, az idén inkább lemond a közös nyaralásról. Pedig csodálatos emlékei voltak arról a sok útról, amelyeken a szüleivel vett részt nyaranta az iskolai szünetekben.

– Mindent becsomagoltál, mama? – kérdezte az anyját, amikor hazatértek az étteremből. Bethanie büntudatosan kuncogott, és közben lopva a férjére pillantott.

– Többé-kevésbé – mondta, és Tom nevetett.

– Ismered anyádat. Folyton eszébe jut valami, amit nem szabad itthon hagyni, és csak az ajtóban látom, hogy eggyel több a bőröndünk, mint amennyit beterveztünk. – Tom csak megjátszotta, hogy kifogásolja a felesége poggyásának mennyiségét, mert igazából nem érdekelte. Bethanie szerette a szép ruhákat, Tom meg szeretett a kedvére tenni. Biztos, hogy Párizsban és Dél-Franciaországban is kifosztja a boltokat. Ezt a tulajdonságát Cocó is örökölte. Tom kevés poggyással utazott, ő beírta egy fehér farmerrel, néhány lenvászonzakóval, egy blézerrel, pár öltönnyel. De hát egy férfinak könnyű visszafognia magát a csomagolásban, mint arra Bethanie számtalanszor rámutatott. Ő gyakran egy egész bőröndöt megtöltött retikulókkal és cipőkkel, hogy mindegyik ruhájához legyen megfelelő kiegészítő. A Cap d'Antibes-i hotelben, ahol szobát foglaltak, illett elegánsan öltözni. Drága hely volt, a korosabb szállóvendégek kedvence. Tom és Bethanie minden évben eltöltött ott egy-két hetet, és Cocó boldogan elkísérte őket.

Kellemes, pihentető hétvége volt. Vasárnap Bethanie fejedelmi reggelit készített, utána Tom elfuvarozta a lányukat a buszmegállóhoz, hogy visszamehessen a városba. Nekik még be kellett fejezniük a csomagolást, mert a gépük este kilenckor indult Párizsba, ahol napokon át mást sem csinálnak majd, csak barátokkal találkozgatnak, kiállításokra járnak, meglátogatják a kedvenc múzeumiakat és éttermeiket. Utána irány Dél-Franciaország, aztán pár nap Velencében, és majd Londonban ér véget a vakáció, mint rendesen. Három hétig lesznek oda. Ezt a fényűzést Cocó nem engedhette meg magának most, amikor megszerezte élete első komoly nyári munkáját.

Felvidította a találkozás a szüleivel, jókedvűen tért vissza a városba. Mindig olyan jól érezték magukat együtt. Este moziba ment két barátnőjével, akik szintén a Columbián tanultak. Samnek ugyanekkor volt

randevúja egy lánnyal, akinek a szülei a Stein család baráti köréhez tartoztak. Nem lelkesedett érte.

– Milyen volt? – érdeklődött Cocó, amikor a barátja felhívta a film után.

– Kínos. Külsőre helyes, de iszonyúan unalmas. A szüleim egyetlen kikötése, hogy zsidó legyen. Nem hiszem, hogy tíznél több szót szólt volna. Tízre már itthon is voltam. – Megbeszélték, hogy ugyanezen a héten ők is együtt vacsoráznak, és megnéznék egy filmet, amely borzasztóan érdekelte mindkettőjüket. Sosem fogytak ki a beszédtemákból.

Cocó abban a tudatban tette le a telefont, hogy a szülei gépe már a magasban száll. A repülőtérről is felhívták, hogy még egyszer elbúcsúzzanak tőle. A Sammel folytatott beszélgetés után tévézett egy darabig a kuckóban, és korán feküdt le, hogy frissen érkezzen a munkába.

A következő hét gyorsan elrepült a *Time-tál*, és elég munkát adott, így nem búsulhatott a szülei után, akik rendszeresen felhívták Párizsból, beszámoltak a programjaikról, eldicsekedtek, hogy melyik étteremben ettek, és milyen galériákban jártak, mert imádták a művészetet, és szenvedélyes gyűjtők voltak. A hétvége már Dél-Franciaország-ban találta őket, ahol boldogan berendezkedtek a kedvenc szállodájukban.

A hétvégére Sam és Cocó kimentek Southamptonba, ahol mást sem csináltak, csak lustálkodtak, úsztak és szunyókáltak az úszómedence mellett. Illedelmesen, külön szobában aludtak, ahogy szoktak, mert az ő kapcsolatukban sohasem volt semmi romantika. Sam találkozott a héten egy új lánnyal az irodája közelében levő delikáteszben, ahova ebédelni járt. ír katolikus lány volt, de Sam azt mondta, nem érdekli, csak az anyja rá ne jöjjön. Cocó beszámolt a hapsikról, akiket kiszúrt a munkában. Még nem mutatták be őket, de ígéreteseknek látszottak. Sam mindig bizonygatta, hogy közelebb érzi magához Cocót, mint a tulajdon húgait, mert neki mindent elmondhat. A lány is ugyanennyire bízott benne. Nem voltak titkaik egymás előtt.

Végignapozták és végiglustálkodták a hétvégét. Sam kölcsönvette az autót az apjától, aki különben sem vezetett péntek este és szombaton egész nap. Hazafelé menet a fiú bekapcsolta a rádiót, ahol éppen hírek mentek. Cocó a kedvenc zenei csatornájukat kereste, amikor megszakították az adást. Véres terrorcselekmény történt Franciaországban, a cannes-i Croisette-en. A lány rémülten nézett Samre.

– Ne marhászkodj, Cocó! Ne láss rémeket! -mondta higgadtan a fiú. Ismerte a lány észjárását, sejtette, hogy pánikba esett a hallottaktól, mert

persze a szüleire gondol. – Nyilván a szállodában voltak! –

Franciaországban késő este volt, Cocó tudta, hogy a szülei alighanem a vacsoránál ülnek valamelyik kedvenc éttermükben. Ettől függetlenül aggódott. Elővette a mobilját, hívta az apját és az anyját. Mindkét hívás egyenesen a hangpostára ment.

Cocó alig szólt a hazafelé vezető úton, csak szörfözött a csatornák közt, hátha megtud valami újat. Eddig azt hallották, hogy több bombát robbantottak. A terroristákat agyonlőtték. Több százan megsebesültek, a halottak száma eddig meghaladja a százat. Az Ötödik sugárúton Sam leparkolt Cocó háza előtt, és felkísérte a lányt a lakásba. Bekapcsolták a tévét. Szívet tépő látvány volt: emberek, karjukban halott gyermekekkel, halálos félelmükben sikoltozó-futkosó gyermekek, akik a szüleiket keresik a robbantás után, feleségük mellett térdelő férfiak, gyermekük mellett térdelő szülők, összeölelkezve haldokló szerelmesek, és rohamrendőrök mindenütt!

Cocó a fiú kezébe kapaszkodva, a rettegéstől némán bámulta a képernyőt, de nem találta a szüleit a mézárásban. Sam is hallgatott. A merev arcú lány újra és újra hívta a szülei mobilját, de nem kapott választ. Hívta a hotelt, ahol megtudta, hogy Martinék nincsenek a szobájukban, mert elmentek hazulról. Hívta a szállodai éttermet, és kiderítette, hogy a szülei nem ott vacsoráztak.

– A rohadt életbe, Sam, hát hol vannak? – kérdezte idegesen.

– Nyilván sétálnak valamerre – válaszolta a fiú, de látta Cocó szemében a rémületet, és nem tudta, miként nyugtathatná meg.

Egész éjszaka a pamlagon kuporogtak a tévé előtt, újra és újra megnézték ugyanazt a felvételt. Sam hazatelefonált, hogy egy barátjánál fog aludni.

Hatkor – franciaországi idő szerint délben – végre befutott a hívás. Cocó pillanatnyi habozás után vette föl, imádkozva, hogy a szülei legyenek azok, ám egy franciás kiejtésű, ismeretlen férfihang kérdezte, hogy Nicole „Mahteen”-nal beszél-e. Cocó neve fel volt tüntetve a szülei okmányában mint legközelebbi rokon, akit értesíteni kell, ha történne valami.

– Igen, én vagyok! – válaszolta elakadó lélegzettel. Sam tágra nyílt szemmel bámulta. A lány imádkozott, hogy jó hírt halljon. Azt kell hallania. Az ő szülei nem eshetnek áldozatul egy franciaországi terrortámadásnak. Az lehetetlen és értelmetlen.

A férfi bemutatkozott, hogy ő a cannes-i csendőrség kapitánya. Közölte, hogy terrortámadás történt.

– Igen, tudom! – Cocó sikítani tudott volna. – A szüleim jól vannak? – Belehasított, hogy talán megsebesültek, és egy kórházban fekszenek. Egész éjszaka attól rettegett, hogy meghaltak. A komor hang egy pillanatnyi némaság után válaszolt.

– Madame, sajnálattal kell közölnöm, hogy ők is az éjszakai támadás áldozatai között vannak. A Croisette-en tartózkodtak, amikor felrobbant az első bomba.

– Megsebesültek? Súlyosan? – suttogta Cocó. Sam szorosan fogta a kezét. A lány behunyta a szemét. Forgott vele a világ, miközben várta, hogy a kapitány válaszoljon.

– Nem éltek túl – mondta sötéten a csendőr. Cocó pillái felpattantak. Hitetlenül meredt Samre.

– Mind a ketten?

– Igen, Madame. Mr. és Mme. Martint is meggyilkolták. A történetek kapcsán lesznek majd intéznievalók, formaságok. Ha szíveskedne fölvenni a kapcsolatot az Egyesült Államok párizsi nagykövetségével, ők segítenek önnek. Mélységesen le vagyunk sújtva ettől a szörnyűségtől. Iszonyú tragédia. Ennyi áldozat. Fogadja őszinte részvétünket – mondta a kapitány. – Franciaország népe önökkel gyászol. – Cocó bólogatott, és egy darabig nem tudott szólni. A kapitány adott neki egy számot, hogy azt hívja fel a további intézkedések végett. Az ő hangja is olyan volt, mintha valami a torkán akadt volna. Egész éjszaka dolgozott, és most rászakadt a gyászos feladat, hogy értesítse az áldozatok hozzátartozóit és szeretteit. Sok áldozatot még nem is tudtak azonosítani. Emberi húscafatok terítették be a Croisette-et.

Cocó kinyomta a mobilt, és rámeredt Samre. Nem hitt a fülének. Sam nem merte faggatni, mi történt, különben is kiolvasta Cocó arcából. Átkarolta a reszkető lányt, aki görcsösen zokogni kezdett. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie! Miért történt meg mégis? Próbált levegőhöz jutni, hogy megmondhassa Samnek.

– Mind a ketten! – fuldokolta. A fiú ezt már kitalálta abból, hogy miután Cocó ugyanezt kérdezte a kapitánytól, onnantól kezdve mintha megnémult volna. – Most mit csináljak? Hogyan éljek nélkülük? Sam nem tudta, mit tegyen, csak szorította magához.

– Oda kell menned, hogy elhozd őket? – kérdezte gyöngéden. Cocó teljesen összezavarodott. Könnyben úszó zöld szeme akár a fájdalom smaragdszínű tava.

– Nem tudom! A csendőr azt mondta, hogy a követség majd segít! – Sam azon töprengett, kérjen-e kölcsönt az apjától, hogy elkísérhesse a lányt, ha annak Franciaországba kell utaznia. Nem hagyhatja, hogy Cocó egyedül hurcolja ezt a terhet. Kimentek a konyhába, Sam vizet engedett egy pohárba, odaadta a lánynak. Értelmetlen gesztusnak tűnt, de nem tudta, mi mást tehetne. Tanácstalan volt, fájt a szíve. Olyan jó fejek voltak Cocó szülei! A lány ivott egy kortyot, aztán letette a poharat. Most semmi mással nem tudott foglalkozni, csak azzal, amit hallott. A szüleit meggyilkolták. Ettől rettegett egész éjszaka.

Küldött egy e-mailt a főnökének a *Time-nál*, és elmagyarázta, hogy nem tud bemenni, tekintettel a történetekre. Ha majd többet tud, értesíti őket.

A következő két órában csak ültek a konyhaasztalnál, és beszélgettek. Utána Sam felhívta a párizsi nagykövetséget, és kapott tőlük egy cannes-i telefonszámot. Segélyhívószám volt, kifejezetten az áldozatok hozzátartozóinak tájékoztatására hozták létre. Itt lehetett érdeklődni, hogy hova szállították a holtakat. Még össze sem szedték mindet.

Sam, miután ezt végighallgatta, átadta a lánynak a mobilt, hogy Cocó beszélhessen az illetékessel, egy nővel, aki egy lista alapján elmagyarázta, hogy Martinékat egy katonai támaszpontra vitték. Az Államok párizsi nagykövetségén hozzáférhetők a szükséges űrlapok, amelyekkel a megboldogultak földi maradványai kikérhetőek és hazaszállíthatók. Szörnyű sok aktatologatásra lehetett számítani. A franciák jól megszervezték. Meglehetősen gyakorlatot szereztek hasonló ügyekben az elmúlt években.

Most Cocó hívta fel a párizsi követséget, ahol először is őszinte részvétüket nyilvánították neki, és megígérték, hogy elküldik e-mailben az űrlapokat. Ha ezeket kitölti és hitelesíti, hazaszállíthatja a szüleit az Államokba. Előre figyelmeztették, hogy az eljárás több napot, sőt akár egy hetet is igénybe vehet, de megígérték, hogy utánanéznek, lehet-e gyorsítani az ügyek intézésén. Cocó szédelegve hallgatta ezt a halandzsát a formáságokról, amelyek semmit sem jelentettek számára a szülei nélkül. Mit számít neki bármi is most, hogy se anyja, se apja?

Sam felhívta helyette a hotelt, közölte az igazgatóval, mi történt, és arra kérte, őrizzék a Martin házaspár holmiját addig, amíg valaki elhozza őket.

– Természetesen! Kérem, tolmácsolja őszinte részvétünket Miss Martinnak és a családnak – felelte az igazgató. Bár lett volna család! De csak Cocó volt egyedül.

Sam ezután az apjának telefonált a kuckóból, és fojtott hangon elmagyarázta, mi történt. Azt mondta, lehet, hogy kölcsön kell kérnie annyit, ami elég egy franciaországi repülőjegyre. Steinék sohasem helyeselték a kettejük barátságát, jóllehet a tizenkét év alatt hozzászoktak. Ám ez rendkívüli helyzet volt, amely felülírt mindent. Apja azt ígérte, bármit megtesz, csak segíthessen Cocón, akit szívből sajnált.

Sam köszönetét mondott neki, aztán bontotta a vonalat, és visszatért a lányhoz a konyhába. Némán üldögéltek, mintha várnának valamire, de ugyan mi történhet még? Minden más jelentéktelen. Részletkérdés. Majd meg kell szervezni a temetést, de a lány nem akart ezzel foglalkozni, amíg haza nem jutnak a szülei földi maradványai Franciaországból. Nem tudta, hogy az mikor lesz, és miként hozhatná ide őket egyáltalán.

Tízkor telefonált Tom kissé harsány és roppant nagyvilági üzlettársa, Edward Easton. Cocó tudta, hogy az apja őt jelölte ki a lánya gondnokául arra az esetre, ha meghalna, de hát ki hitte volna, hogy ez megtörténhet? Ed komoran elmagyarázta, hogy ő Tom vagyonkezelője is.

Szöges ellentéte volt Cocó diszkrét, halk apjának: mindig a színpad közepén állt, és tett róla, hogy odafigyeljenek rá Jóképű volt, sikeres, társaságkedvelő: ugyanolyan fénylő csillagnak számított a Wall Streeten, mint Tom Martin, aki nemcsak az üzlettársa, de a barátja is volt, ám természetre aligha különbözhetek volna jobban egymástól. Ed egy közismert milliárdos örökösöt veti feleségül, és ahova betettek a lábukat, ott nyomban a társaság érdeklődésének a középpontjába kerültek. A férfi állandó szereplője volt a *New York Post* hatodik oldalának, vagyis a pletykarovatnak, mert időnként más nők társaságában is mutatkozott.

Tomnak nem tetszett társának hivalkodó életstílusa. de tisztelte üzleti tehetséget, és mindig azt mondta hogy Ed a lelke mélyén jó és megbízható ember. Közös erőből lettek dúsgazdagok, és Tom azért nevezte ki a vagyonkezelőjének, mert tudta róla, hogy felelősen kezeli majd a lánya és a felesége örökségét. Meg sem fordult a fejében, hogy a felesége vele együtt hal meg. Mindig azt hitte, Bethanie túléli őt.

– El nem tudom mondani, mennyire le vagyok sújtva! – mondta Ed őszinte kétségbeeséssel. Sokk volt ez mindenkinek, aki ismerte őket Tom és Bethanie még csak negyvenhat évesek voltak, túl fiatalok a halálhoz. – Én majd elintézek mindent, hogy hazahozathassuk őket! – biztosította a lányt. – Ismerem a nagykövetet. Ő is tagja a Racquet Klubnak, párszor beszélünk is. Bizonyosan megtesz mindent, amivel segíthet. – Tom Martin általános

tiszteletnek örvendő, közismert ember volt a legmagasabb pénzügyi körökben.

Tizenegy amerikai halt meg a merényletben, és sokan megsebesültek. Júliusi csúc szezon volt, amikor Dél-Franciaországot zsúfolásig megtöltik a világ minden sarkából érkező turisták. A többségében francia áldozatok mellett a CNN szerint a halottak között volt egy szaúdi herceg és a két felesége, a katar királyi család húsz tagja, több skandináv, a spanyol belügyminiszter, sok német és brit állampolgár, és egy osztálykiránulás keretében érkezett japán gyerekcsoport, csupa kisiskolás. Odaveszett többtucatnyi francia polgár. Százak megsebesültek. Pillanatnyilag százhatvan négy halottat és kétszáz-nyolcvanhét sebesültet tartottak nyilván.

Egész délelőtt ezzel foglalkoztak a híradók. A francia államelnök tartott egy megrendült gyászbeszédet. Egy szélsőséges csoport vállalta a felelősséget a merényletért. Az összes támadó meghalt, ők eleve öngyilkosok akartak lenni. Azokat, akik sértetlenül megúszták a merényletet a Croisette-en, nemrég engedték el, többórás pszichiátriai kezelés után, Iom és Bethanie számára elkészített minden segítség. A tudósítók azt mondták, hogy a sétányt elborítják a szétszórt húscscafatok, amelyeket erre szakosodott osztagok gyűjtenek be.

– Átmegyek, ha kell – biztosította Ed a lányt -, de valószínűleg nem lesz szükség rá. Nem kétlem, hogy a követség felgyorsítja az eljárást. Segíthetek most valamiben? – Cocó a fejét rázta, mert alig tudott beszélni. Ültek egymás mellett Sammel, és sírtak. Ed is elsírta magát.

– Megvagyok – mondta Cocó. – Itt van velem egy barátom. – Megszorította Sam kezét.

– Majd tájékoztatlak a fejleményekről. Később benézek hozzád. – A lánynak ugyan semmi kedve sem volt a látogatókhoz, de nem akart nevetlen lenni, és különben is, Ed kapocs volt az apjához. Úgyis gyakran kell találkozniuk, ha Ed a gondnok és a vagyonkezelő. Jól ismerte a férfit, de mindig az volt róla a véleménye, hogy kicsit túlságosan is elsöprő egyéniség. Kábán kinyomta a mobilt. Sam felsezette a szobájába, és rávette, hogy dőljön le. Cocó könyörgött neki, hogy feküdjön mellé. Sam felmászott a rózsaszín selyemmel kárpitozott szoba ágyára, és magához ölelte a lányt.

Cocó szeme csukva volt, de Sam tudta, hogy nem alszik. Csak feküdt, és igyekezett nem gondolni arra, ami történt, de nem sok sikerrel. Találgatta, hogy a szülei vajon féltek vagy szenvedtek-e, vagy mindennek vége lett egy

pillanat alatt. A merénylők nagy erejű bombákat használtak, így azokból, akik a legközelebb voltak a robbanáshoz, szó szerint por sem maradt.

Két órával később telefonált Ed Easton. Beszélt a párizsi nagykövettel, ők majd elintézik mindent. Sem neki, sem a lánynak nem kell odautaznia, ami nagy szó volt, mivel a francia eljárások általában rendkívül tekervényesek, és rengeteg a bürokrácia. A szálloda futárral átküldi majd Tom és Bethanie holmiját, beleértve a szobai széf tartalmát is. A küldemény másnap reggelre várható. A nagykövet reméli, hogy Martinék földi maradványai a hét végére megérkeznek New Yorkba.

A francia kormányban szörnyű káoszt okozott a merénylet, ám a sürgősségi szolgálatok általában nagyon szervezettek. Azt ígérték, hogy a többi amerikai holtteste is hamarosan otthon lesz. Franciaország mély gyászba borult. Miután a hozzátartozókat értesítették, az amerikai tömegtájékoztató megnevezte az áldozatokat, köztük Bethanie és Thomas Martint.

Sam megpróbált belediktálni valamit a lányba, de Cocó nem akart enni. Négykor felszólt a portás, hogy egy bizonyos Mr. Easton szeretne felmenni. Cocó beengedte. Eljött Theresa, a házvezetőnő is, hogy segítsen a lánynak. Cocó még nem hívta fel a ravatalozót, egyszerűen nem volt rá képes, és különben sem tudták, mikor érnek New Yorkba a holttestek. Délután érkezni kezdtek a virágok. Az első csokrot Cocó felettese küldte a *Time* magazintól. A lány elérzékenyült.

Mihelyt Ed Easton belépett a lakásba, Sam távozott. Megígérte, hogy visszajön, csak lezuhanyozik, átöltözik, leteszi a cuccát, és otthon hagyja az apja kocsiját. Cocó ott maradt Eastonnal a nappaliban. A lány olyan volt, mint aki sokkot kapott Ed remekül szabott sötét öltöny t, fehér inget, fekete nyakkendőt viselt, és nagyon komor volt az arca. Már is rengeteg ügyfelük telefonált, akik egyszerűen nem hittek a fülüknek.

– Őszinte részvétem, Cocó – mondta a férfi, és megfogta a lány kezét. Cocónak már a látványától az apjára kellett gondolnia, ami kissé vigasztaló volt a maga keserédes módján. Miért Ed van itt, miért nem az apja? Még mindig nem tudta felfogni. Tisztában volt vele, hogy Ed a család vagyonának gondnoka, pontosabban gondnoktársa, mert Bethanie lett volna a másik, csak azt nem hitte, hogy ilyen hamar eljön a pillanat. Olyan fiatalok voltak a szülei! Ed ötven körül járt, habár ma délután öregebbnek látszott a sokkoló hírtől. Cocó szépen leburnult a Hamptonsban, de a barnán átütött a szürkeség. Reszketett. Ed vigasztalón átkarolta a vállát. –

Megteszek érted mindent, amit csak lehet. Legyünk túl a temetésen, aztán kitaláljuk, mihez akarsz kezdeni apád dolgaival.

– Például mivel? – kérdezte riadtan a lány. Fúl sok volt ez neki.

– Ezzel a lakással és a házzal a Hamptonsban. Megtartod -e, eladod-e, vagy itt akarsz lakni. – Cocó huszonegy éves volt, a törvény szerint önállóan dönthetett, ám Ed fogadkozott, hogy ő majd segít, megkönnyíti a dolgát. – Mindenben te határozol, most, hogy anyád... – Nem fejezte be a mondatot.

Ha Bethanie életben marad, anya és lánya megosztoznak az örökségen. Ám így Cocó volt egy hatalmas vagyon egyetlen örököse. Még tel sem fogta, és nem is érdekelte. Neki a szülei kellettek, nem a pénz, amelyet rá hagytak.

– Akarod, hogy orvost hívjak? – ajánlotta föl Ed.

Cocó a fejét rázta. Nem volt szüksége senkire és semmire, csak Sam társaságára. Sam az egyetlen, aki megérti az érzéseit. Mindig megértette.

– Nem, nincs semmi bajom. Szerintem csak sokkot kaptam.

– Mind azt kaptunk – mondta halkán és együttérzőn Ed. – Ki hitte volna? A nagykövetség szerint szerdán késő este vagy csütörtök reggel hozzák meg őket Mikorra akarod a temetést?

Föl kellett tennie a kérdést. Cocó összpontosítani próbált.

– Nem tudom. Mikor csináljuk? – Milyen jó, hogy Ed tanácsokat ad a gyakorlati kérdésekben. Neki fogalma sem volt, mihez kezdjen.

– Talán hétfőn, arra az esetre, ha csúszások lennének – javasolta szelíden Ed. – Hétfvégén lehet rózsafüzér, ha akarod. Pénteken búcsúzás. Vallásosak voltak?

Ed nem hitte, hogy azok lettek volna. Legalábbis Tom bizonyosan nem volt az, de Bethanie lehetett.

– Nem igazán, de mindketten katolikusok. -Nem tudta rávenni magát, hogy múlt időben beszéljen a szüleiről. Túlságosan fájt. A férfi bólintott. – Csak karácsonykor járunk templomba.

– Eldöntheted, melyik templomban akarod a szertartást. Már megírtam a gyászjelentést -mondta Ed gyakorlatiasan A lány nem tudta, ki értesíthette. Alighanem telefonáltak neki. Ezek szerint Tom az üzlettársa nevét is feltüntette az okmányjaiban.

– Köszönöm – szólalt halkán. Ed megpaskolta a kezét, majd felállt. Abban a pillanatban ismét bejelentkezett a portás, és szólalt a lánynak, hogy Sam útban van fölfelé. Ugyancsak gyorsan megtette az utat.

– Hívlak vagy SMS-t küldök, ha van új fejlemény – ígérte Ed, és búcsúzóul átölelte a lányt. Cocó beengedte Samet. Ed futólag rámosolygott a fiúra, és már ott sem volt. Sam megvárta, hogy eltűnjék, mielőtt a lányhoz fordult.

– Hadd kérdezzem meg: bepróbálkozott nálad?

– De Sam! – háborodott fel Cocó. – Természetesen nem! Ne légy már ilyen visszataszító! Idősebb az apámnál. Miért tenne ilyet?

– Nem tudom. Csak annak a típusnak látszik. Olyan behízsgő, dörzsölt, és nagyon jóképű. – A lány ezt sosem vette észre. Ő csak idősnek látta Edét, akinek még a gyerekei is öregebbek nála. Már mindegyik megházasodott, és unokákkal ajándékozta meg a papát.

– Idősebb srácai vannak, mint én!

– Fogadnék, hogy a csajai viszont nem idősebbek nálad. Olvastam ám róla a pletykarovatban.

– Az csak szóbeszéd. Nős ember, és a felesége nagyon mutatós.

– I lát, nem tudom. Csak olyan furcsa érzésem van tőle.

– Csak nem vagy féltékeny? – ugratta Cocó.

– Azt már nem. Mindössze meg akarlak védeni. Nem szeretném, ha kihasználnának. – Szerette volna hozzátenni, hogy azért, mert most már egyedül vagy, fiatal vagy és sebezhető. De inkább hallgatott.

– Ed nem csinál ilyet. Apám feltétlenül megbízott benne. – Márpedig az apja kiváló emberismerő volt.

– Ha pénzről volt szó. A nőket illetően már nem mernék nyilatkozni.

– Kretén! – mondta Cocó, és először mosolyodott el reggel hat óra óta, amikor felhívta Franciaországból az a csendőr.

Sam hozott egy kis levest, amit az anyja főzött direkt a lánynak. Pulóvert és farmert viselt, amiben alhatott is, ha kell. Nem akarta egyedül hagyni Cocót, ezt meg is mondta a szüleinek, akik kivételesen egyetértettek vele, és felajánlottak minden tőlük telhető segítséget. De hát mit lehetett már itt segíteni?

Cocó az e-mailek és SMS-ek özönét kapta aznap este a barátaitól, de egyikre sem válaszolt, bár a legtöbbet elolvasta. Sam belediktált valamicskét az anyai levesből. Este kilenckor végre elaludt. Sam ledőlt mellé az ágyon, és átkarolta, amíg álomba nem merült ő is. Lidércnyomásos volt a nap, ráadásul ez olyan rossz álom, amelyből nincs ébredés. Samnek elfacsarodott a szíve, ha arra gondolt, hogy a legjobb barátja egyedül

maradt, rokonok nélkül. Cocó is azon rágódott egész nap, hogy akkor ő most már árva.

Második fejezet

Tom és Bethanie földi maradványai csütörtökön hajnali kettőkor érkeztek meg New Yorkba. A ravatalozó, amelyet Ed választott, embereket küldött ki értük a JFK repülőtérre, és estére berendezte a helyiséget, amelyben a gyászolók búcsút vehetnek majd a megboldogultaktól. Cocó nem akarta, hogy elhamvasszák őket. Nem szenvedett épp eleget a testük? Ed kiderítette, hogy Tom vásárolt egy családi parcellát Bethanie szüleinek és a sajátjainak; ott bőségesen volt hely, ahova eltemessék őket.

Péntek este hat órára ütemezték be a közös rózsafüzér szertartását. A hétvége a gyászolóké volt, hogy jöhessenek imádkozni, elmélkedni, és aláírni a vendégkönyvet. Hétfőn déli tizenkettőre tűzték ki a temetést, ahol Tom titkárnői felváltva fogadják a vendégeket, és kezelik a vendégkönyvet. Tömegre lehetett számítani a Park Avenue-n, a Loyolai Szent Ignác-templomban. Mivel az árvának nem voltak hozzátartozói, Ed az üzlettársak közül válogatta ki azokat, akik a helyükre kísérik a vendégeket. Cocó talált egy gyönyörű fotót a szüleiről, ahogy felszabadult boldogsággal állnak a southamptoni parton. Így akart emlékezni rájuk. Ez a fotó került a programkártya elejére, a hátuljára pedig a vegasi esküvői kép, amely még most is képes volt megnevetetni Cocót.

Ed felkérte egy operaénekes ismerősét, hogy adja elő az Ave Mariát. Beethoven Örömdája szól majd a kivonulás közben, amikor a koporsókat kiviszik a templomból, hogy Long Islanden helyezték őket örök nyugalomra. Sam vállalta, hogy ő majd kíséri a lányt, Ed megígérte, hogy ő is ott lesz. Ed felesége Olaszországból kondoleált. Cocó tudta, hogy Mrs. Easton nem volt túl jó viszonyban a szüleivel.

Szombaton, a búcsúztatás első napján, Sam és Cocó mindenkit megelőzve, elsőként mentek el a ravatalozóba. A koporsókat lezárták. Sam mindkettő mellett elmondta héberül a holtak imáját, aláírta a vendégkönyvet, aztán eljöttek, és visszamentek a lakásba.

Cocó a templom első sorában ült Sam és Ed között. Úgy érezte, mintha a lelke kiszakadna a testéből. Házvezetőnőjük, Theresa felkutatta Bethanie

egyik fekete ruháját, amely illett a lányra, és hozzá egy fekete kalapot, amelyet Cocó még sosem látott. Semmire sem emlékezett a szertartásból. Utána hosszú óráknak tűnő ideig csak állt, és kezét rázott olyan emberekkel, akiknek a felét nem ismerte. Többségük Töm üzletfele volt. Aztán végre ott álltak a temetőben, ahol a sírásók kötéllel leengedték a gödörbe a koporsókat, Cocó rámorzsolt mindkettőre egy marék földet, mielőtt zokogva borult Sam vállára. Aztán vége lett mindennek.

Ed nagyon közel állt a lányhoz, és ismételten megpaskolta a vállát. Cocó úgy érezte, hogy ez nem is az ő teste, és a lelke meghalt. Egyedül a szíve maradt életben, de az is ízzé-porrá tört. Semmi sem készítette föl erre, nem volt előjel, sem betegség, még vihar sem jött, hogy elragadja a szüleit, és lerombolja az ő életét.

Sam egész este mellette ült, egy pillanatra sem hagyta magára.

Cocó a temetés után napokig föl sem kelt az ágyból. Sam mellette maradt, Theresa főzött nekik, de a lány egy falatot sem evett. Fontolgatta, hogy visszamegy a szerkesztőségbe, de tudta, hogy úgysem lenne képes dolgozni. Nem volt elég tiszta az agya az összpontosításhoz. Még gondolkodni sem tudott. A temetés után felhívta a főnökét, hogy bejelentse neki: pillanatnyilag munkaképtelen. Megértő főnöke azt válaszolta, hogy mélyen együttérez vele, és arra kérte, hívja fel, ha majd jobban lesz. Okos lánynak tartotta Cocót, szerette volna, ha csatlakozna a csapatukhoz, és máris elhatározta, hogy amint a lány lediplomázik, alkalmazni fogja.

Cocó megígérte, hogy telefonál, bár ebben nem volt biztos. Gyanította, hogy a *Time* örökre rossz emlék marad, amelyhez fájdalmas képzettársítások tapadnak, hiszen ott dolgozott, amikor a tragédia történt. Sam remegő hangon megjegyezte, hogy ha Cocó a szüleivel tartott volna, most ő is halott lenne, aminek még a gondolata is elviselhetetlen volt a fiú számára. Hálás volt a sorsnak, hogy a lány New Yorkban maradt. A nyári munka mentette meg az életét.

Ed minden délután benézett hozzá. Sam este jött, munka után, mert már beállt dolgozni az apjához. A fiú az első napok után a vendégszobában aludt. A lány örült a közelségének, még akkor is, ha nem szóltak egymáshoz, vagy Cocó a mondatok közben elaludt, vagy csak bambultak a tévé előtt. Megpróbáltak kimenni a Hamptonsba, de ott még rosszabb volt, így inkább még aznap visszajöttek. Cocó egyre azt várta, hogy a szülei felbukkannak a parton, és fuldokolt, amikor rádöbbsent, hogy soha többé nem jönnek el. Mindennek vége. Régi élete lezárult, örökre megváltozott.

Kínszenvedés volt megszoknia ezt a tényt. Annyit tehetett, hogy próbálta elfogadni, nem sok sikerrel.

Sammel hosszú sétákat tettek a folyó partján a hétvégeken, vagy éjszaka is, ha a lány nem tudott aludni. Fullasztó éjszakák voltak. Cocó néha belebámult a fekete vízbe, a szüleire gondolt, és imádkozott, hogy térjenek vissza. Szenvedés volt minden nap és minden óra. Voltak rossz napok, és voltak rosszabbak. Az éjszakák pedig nem akartak véget érni.

Sam anyja továbbra is küldözgette a levest, és a lány evett is pár kanállal, de azon kívül semmit. Napról napra fogyott. Augusztus végére rosszabbul festett, mint a tragédia napján. Sam ezen nem csodálkozott, attól viszont elszörnyedt, amikor a lány kijelentette, hogy nem megy vissza az egyetemre, és félévet halaszt.

– Szerinted jó ötlet ez? – kérdezte Sam. Ő nagyon rossznak tartotta, de nem akarta erőltetni Cocót. – Mit csinálsz egész nap?

– Ugyanazt, amit most. Járkálok a lakásban, bámulom a bútorokat, vagy bámulok ki az ablakon. Szerintem nem is tudnék összpontosítani. Megbuktatnának. Poshadt víz van az agyam helyén. Ha visszamennék, elhasalnék minden tárgyból.

– Talán rákényszerítené, hogy összpontosíts. Talán mégis lenne haszna – fogalmazott óvatosan Sam, nehogy felzaklassa a lányt, aki így is borzasztó állapotban volt.

– Majd visszamegyek a következő szemeszterre. Mit számít, ha fél évvel később diplomázok? Kit érdekel? – Mit számít bármi? Neki legalábbis.

– Nekem számít, neked számít, úgyhogy fejezd ezt be – szólt rá a barátnőjére Sam kissé erélyesebben a szokásosnál. Cocó bólintott. Most Sam volt az egyetlen tanácsadója, és mindkettőjüket abban a hitben nevelték, hogy a tanulás fontos. A szüleiknek az is volt. De Cocónak már nincsenek szülei.

– Ja. Felőlem.

– A szüleidnek számítana! – figyelmeztette Sam.

– Tudom. Vissza is megyek, csak nem most.

Sam az apja könyvelőirodájában dolgozott, és egy cseppet sem élvezte. Unta, és egyfolytában a lányért aggódott. Cocó nem tudta összeszedni magát, bár ez talán természetes. Végül is még csak hat hét telt el a szülei halála óta, és az nem nagy idő. A munka ünnepének a hétvégéjén ismét kimentek a Hamptonsba, de most sem töltötték kint az éjszakát. Cocó nem akarta, így hát hazajöttek.

– Nem fárasztottalak még le? – kérdezte mosolyogva a visszaúton. – Pokoli nyűg lehet egyszerre ápolónőnek és pszichiáternek lenni – mondta bánatosan.

– Hagyd ezt abba. Szeretem a társaságotat – jelentette ki nagyon komolyan a fiú.

– Pocsék társaság vagyok – búslakodott Cocó.

– Nem mindig.

– Milyen az apádnál dolgozni? – A lány annyira magába zárkózott a tragédia óta, hogy eddig senki iránt nem érdeklődött.

– Rém unalmas. Nem tudom, hogyan választhatta apám éppen ezt hivatásnak. – A lánynak őszintén elmondhatott mindent. – Kész depresszió.

– Mit csinálnál inkább?

– Nem tudom. Mindig azt mondtam, hogy vállalom, de olyan nehéz. Csak hát nincs választásom. Ezt várják el tőlem. De akkor sem tudom elképzelni, hogy életem végéig ezt csináljam.

– Huszonkét éves vagy. Nem kell örökre eladnod a lelkedet.

– Szerintük igen. Ha apámnak elég jó, akkor érjem be vele én is. Azt akarják, hogy könyvelő legyek. Az öcsém nem száll be az üzletbe. Komolyan el van szánva rá, hogy rabbi lesz.

– Mit tud egy ilyen gyerek? Összevissza tizennégy éves. Mint mikor az óvodás kijelenti, hogy tűzoltó vagy focista lesz. Majd kinövi.

– Nem hiszem. Mindennap tanul a rabbikkal, és szereti. Én agyonlőném magam. – Sam két húga már elment egyetemre, csak a két fiú lakott otthon. – A szüleim pedig ujjonganak, hogy Jake milyen jámbor és tudós. Úgyhogy nálunk mindenkinek megvan a szerepe. Az enyém az, hogy átvegyem apámtól a stafétabotot az üzletben.

– Akkor is, ha utálod? – Sam bólintott. – Jusson eszedbe, mit mondott mindig anyám: nem kell a mások szabályai szerint játszani.

– De igen, ha a szüleid tartanak el. Nálunk legalábbis így működik.

– Szerezhetsz másmilyen állást, Sam – mondta gyengéden a lány. Fájtn neki, hogy a barátja boldogtalan, és nem szabadulhat a szülői elvárások csapdájából. Ez nem tisztességes. Olyan rendes fiú. Képes feladni az álmait, csak azért, hogy ne okozzon csalódást a szüleinek. Pedig Bethanie is megmondta, hogy ezt nem szabad. Csak hát Sam maga sem tudja, mit szeretne, ő csak azt tudja, mit *nem* szeretne: nem akar holtáig könyvelni az apjának.

– No és te? Mihez kezdesz, ha befejezted az iskolát?

– Nem tudom. Remélem, megmaradhatok az újságírásban. A *Time*-nál azt akartam kitanulni, milyenek a magazinok. De idén nyáron nem megy. –

Bizonyos értelemben minden ugyanaz maradt, ugyanakkor mégis megváltozott. Lehet, hogy nem is fog dolgozni a diploma után. Most semmi sem érdekelt, és semmi sem volt fontos neki. De akkor mivel tölti ki az idejét?

– Meg kell szerezned a diplomát, Cocó, különben életed végéig hamburgert sütsz a McDonald's konyháján!

A lány elmosolyodott.

– Úgy beszélsz, mint az apám. Tulajdonképpen vicces lenne. Egyébként ne félj semmit, meglesz a diplomám! – mondta engesztelő hangon. Samnek az oklevél jelentett mindent.

– Ahhoz vissza kell menned az iskolába. – Samet aggasztotta, hogy Cocó halasztani akar egy félévet. Nem helyeselte a döntését, de nem erőltethette rá az akaratát. Erre most senki sem lett volna képes, lednek is kétségei voltak, amikor Cocó szólt neki, hogy kihagyja a szemesztert.

– Talán jobban lennél, ha elfoglalnád magadat valamivel – fogalmazott óvatosan.

– Attól félek, mindenből megbuktatnának, ha most visszamennék. Semmire sem tudok összpontosítani. – Mindig jó tanuló volt, nem akart lecsúszni.

– Idővel jobb lesz! – biztatta Ed az egyik látogatásán. – Nincs kedved velem vacsorázni valamelyik este? – Szeptember közepén jártak, Cocó július óta nem mozdult ki hazulról. Nem akart embereket látni. Sam volt az egyetlen barátja, akit elviselt. Nem telefonált a barátnőinek, nem válaszolt a hívásaikra, úgyhogy nem is hívogatták többet. Nyugtalanította, hogy nincs e terhére Samnek, de a fiú határozottan kijelentette, hogy szó sincs róla. Mindennap együtt vacsoráztak a Martin-lakásban.

– Mostanában nem vagyok túl jó társaság -mondta, és Ed bólintott. Mindig nagyon türelmes és kedves volt a lányhoz. Ő maradt az egyetlen, akire Cocó úgy tekinthetett, mint egy apára, aki vigyáz rá, és tanácsot ad.

– Szerintem környezetváltozásra van szükséged. Ezt rendelte a doktor – mosolygott Ed. – Holnap este elviszlek vacsorázni. – Cocónak nem volt kedve, ám a férfi addig makacskodott, amíg beadta a derekát. Másnap Ed titkárnője telefonált, hogy a főnöke este hétkor megy Cocóért. A lány szólt Samnek, hogy kimenőt kap estére, mert ő Ed Eastonnal vacsorázik. Sam

meglepődött, aztán arra gondolt, talán anyagi kérdéseket kell megbeszélniük, ezért nem firtatta a dolgot, és nem is vitatkozott.

Ed pontosan érkezett. A sima fekete ruha, amely szintén Bethanie-ról maradt rá, csak úgy lógott a lányon. Cocó megdöbbsent, amikor Ed a La Grenouille-ba vitte, mert különleges alkalmakkor ugyanide járt a szüleivel. Olyan gyönyörű és ünnepélyes hely volt, hogy lelkipurdalása lett tőle. És istenien főztek! Igaza volt Ednek, Cocót csakugyan felvidította a változás. Korán érkeztek, Ed egy csendes asztalt foglalt le hátul, hogy az érkezők ne álljanak meg üdvözölni Cocót. Tom és Bethanie szerették a La Grenouille-t, számos törzsvendég a barátjuk volt.

Sok mindenről beszélgettek, és most az egyszer nem kerültek szóba a szülők és az anyagi kérdések. Cocó mosolyogva távozott az étteremből, kissé feloldódott, ismét fiatalnak látszott még a siralmas ruhában is. Jót tett neki az este. Megfigyelte, hogy az összes főpincér ismeri Ed Eastont. Bizonyára sokat jár ide. Nagyon mozgalmas társasági életet élt, ennek tudható be, hogy gyakran szerepelt a pletykarovatban. Taxival vitte haza a lányt, aki végig mosolygott.

– Köszönöm, ez nagyon jólesett – mondta komolyan. Ed észrevette, hogy jobban hasonlít a rég' önmagára. Fiatalsága, rendkívüli szépsége átragyogott a gyászson.

– Megismételjük – ígérte a férfi. Korábban nem akarta sürgetni a lányt, de most már látta, hogy noszogatásra van szüksége, ki kell hozni a négy fal közül. – Szerintem megcsinálhatnánk hetente kétszer! – javasolta. Úgy hangzott, mintha valami kemény munkáról beszélne; mintha Samhez hasonló szárazdajkának ajánlkozna, hogy átsegítse Cocót a bánatán. – Mit szólnál a péntekhez? Marielle lemegy a hétvégén a connecticuti házba, de nekem itt kell maradnom a városban. – Cocó és a szülei jártak az említett connecticuti házban. Valóságos kastély volt.

– Nem kell ezt csinálnod, Ed – mondta gyöngéden. – Nincs nekem semmi bajom. Csak nagyon szomorú voltam.

– Teljesen érthető, de most már ideje átlépned a bánaton, vagy legalább időnként felvidulnod egy kicsit. Szereted a balettet? – A lány bólintott. –

Van idényjegyem, de senki sem akar velem jönni. Marielle utálja a balettet. A legtöbbször pocsékba megy a jegy. Valamelyik este elmehetnénk, és talán egy színdarabra is. – Ez több volt pusztá kötelességtudásnál. A lánynak lelkipurdalása lett, hogy így lefoglalja ennek az embernek az idejét. Már az

is elég kedvesség, hogy naponta benéz hozzá, amikor megy hazafelé az irodából.

Cocó már ismerte az apja végakarátát. Tom olyan szép rendben hagyott mindent maga után, hogy nagyon kevés döntésre volt szükség, leszámítva azt, hogy a lánya hol akar élni. Cocó még mindig otthon lakott, sosem volt saját lakása, és nem is akarta, hogy legyen, főleg most. Meg akart maradni a régi otthonában, csak hogy magányosnak és elveszettnek érezte magát a tágas szobákban. Hálás volt Samnek, amiért még mindig nála alszik a legtöbb éjszaka, de idővel úgyis megunja, vagy a szülei hozakodnak elő kifogásokkal. Eddig sajnálták Cocót, és nem panaszkodtak. Ám Sam két hónapja nem randevúzott, és nem volt egy szabad estéje, kivéve, amikor Ed vacsorázni vitte Cocót a La Grenouille-ba. Sam meg is kérdezte másnap:

– Oké volt a tegnapi este?

– Nagyon kellemes volt. Remek vacsorát ettünk, és korán hazajöttünk. Jólesett kimozdulni.

– Tudod, hogy ezt mi is megcsinálhatnánk? Menjünk inkább étterembe. –

Két hónapja azt ették, amit Theresa hagyott nekik. Sam néha hozott burgert vagy pizzát. A lány bólogatott a javaslatra, de a fiú látta rajta, hogy nemigen van kedve házon kívül vacsorázni. Esténként szívesebben nézett Sam társaságában filmeket, ami jó volt arra, hogy elterelje a figyelmét.

Pénteken ismét telefonált Ed titkárnője, és értesítette a lányt, hogy a főnöke este fél nyolckor megy érte. Azt is mondta, hogy ezúttal valami kevésbé előkelő helyre mennek. Kényelmetlen lett volna tiltakozni, így hát Cocó nem tette.

Megírta Samnek SMS-ben, hogy ismét Ed Eastonnal lesz programja. Most fekete farmert és pulóvert választott. Ed egy barátságos kis olasz étterembe vitte, ahol Cocó jól érezte magát. A hétvégén felhívta és megérdeklődte, hogy van. Cocó hangja arra utalt, hogy javult a kedélyállapota: jobban emlékeztetett régi önmagára. A hétvége mindkét napján hosszú sétát tett Sammel a parkban. Még mindig enyhe idő volt, jólesett kimenni a szabadba. Cocó úgy érezte magát, mint egy rokkant, aki fokozatosan magához tér egy szörnyű baleset után.

Samnek vasárnap este a családjával kellett vacsoráznia. Pénteken, amikor Cocónak és Ednek programja volt, a fiú otthon ünnepelte a sábbátot. Vasárnap, röviddel Sam távozása után bejelentkezett a portás, és közölte a meghökkenő Cocóval, hogy Mr. Easton útban van fölfelé.

– Minden rendben van? – kérdezte csodálkozva, miközben ajtót nyitott.

– Minden. Éppen csak eszembe jutottál, és gondoltam, benézek. Sam itt van?

A lány a fejét rázta, és mosolygott.

– Ma estére kimenőt kapott tőlem.

– Valóban hűséges barát – mondta Ed. Farmert viselt fekete kámzsanyakú pulóverrel, amitől évekkal fiatalabbnak látszott, mint öltönyben. A haját jó fodrászatban vágatta, és enyhe kölniillat lengte körül. Cocó ugyancsak farmer-pulóver összeállításba öltözött, hosszú haja sötéten omlott a hátára. Döbbenetes szépségének szokás szerint nem volt tudatában.

– Akkor lettünk barátok, amikor én kilenc voltam, ő meg tíz – mondta Samról. – Olyan, mintha a testvérem lenne.

– Nem vagy szerelmes belé? – kérdezte Ed. A lány elmosolyodott.

– Nem, mi csak barátok vagyunk.

– Ezt most nem lenne szabad – mondta Ed, azzal helyet foglalt a kis kuckóban, amelyet Martinék úgy szerettek. A padlótól a plafonig érő könyvespolcok foglalták keretbe a kandallót. – De akkor is beismerem, hogy megkönnyebbülés ezt hallanom. Arra gondoltam, talán a fiúd.

– Szó sincs róla! De miért megkönnyebbülés ez neked? – kérdezte ártatlanul Cocó. Ed kissé közelebb húzódott hozzá a díványon, és könnyedén átkarolta. A lány ebben sem érzett fenyegetést. Az utóbbi időben ugyanúgy megszokta Ed Eastont, mint Samet, azt leszámítva, hogy Ed nézése valami meghatározhatatlan módon különbözött Sam pillantásától, és Cocó nem egészen tudta, hogy ez mit jelent. Ed hihetetlenül figyelmes volt hozzá a szülei halála óta, és roppant komolyan vette gondnoki és vagyonkezelői kötelességét.

Mélyen a lány szemébe nézett, mielőtt válaszolt:

– Te semmit sem vettél észre, Cocó? – kérdezte halkán és gyöngéden. –

Nem akartam tolakodni addig, amíg túl nem jutsz rajta. Kezdek beléd szeretni, napról napra egyre jobban. Nehéz volt távol maradnom tőled, miközben minden este utánad vágyakoztam. – Mielőtt a megdöbbenő lány reagálhatott volna, Ed már meg is csókolta. Érzéki, erős keze bekalandozta Cocó testét. Férfi még sohasem nyúlt hozzá így, és nem lobbantotta lángra az érintésével. Levegőért kapkodott, amikor Ed levált a szájáról, de még akkor sem engedte el a mellét.

– Nem... nem vettem észre... – Nem tudta, mit mondjon. Még sohasem gondolt a férfirra így, és hirtelen nem akarta, hogy Ed abbahagyja, mert ez egyszerre volt biztonságos és izgató. Ed ismét megcsókolta, aztán elnyúltak

a díványon. Cocó szexeit már, de nem gyakran, és az sohasem volt ilyen. Megrészegítette a férfi érintése. – Mit csinálunk, Ed? – kérdezte elhalón. – És Marielle? – Hiszen Ed házasember.

– Köztünk évek óta vége mindennek. A gyerekek miatt maradtunk együtt. így állapotunk meg. Nyílt házasságban élünk. Gyakorlatilag szabad ember vagyok. – Cocó tüstént jobban érezte magát attól, hogy a férfi ezt mondta, és már csak egy icipicit volt büntudatos, amikor átengedte magát neki. Ed csodálatos illata elkábította, és olyan jóképű volt, ráadásul pontosan tudta, hol és hogyan érintse meg a lányt.

Cocó még sosem gondolt rá így. Ed még le sem vetköztette, amikor Cocó már tudta, hogy a férfi szakavatott szerető. Olyan volt, mintha az úrben szállnának. Ed az önkívület küszöbéig hajszolta, aztán visszafogta, aztán ismét eljuttatta a küszöbre: úgy játszott Cocó testén, mint egy finom hangolású zeneszerszámon. Amikor vége lett, a lány tudta, hogy valami hallatlan dolog történt közöttük. Elnyúlt Ed karjaiban, és felmosolygott rá. A férfi megcsókolta, ezúttal szelídebben.

– Egy nő iránt sem éreztem ezt, amit irántad -mondta a felindulástól rekedten. Ujját végighúzta Cocó hasán, és az érintésének nem lehetett ellenállni. Kezdték előlről.

Éjfélig szeretkeztek, utána meztelenül kitámolyogtak a konyhába, és fagylaltot ettek. Különös volt így lenni a férfival, ám Ed meg tudta csinálni, hogy teljesen normális és természetes dolognak tűnjön. Aztán visszavezette Cocót a lány szobájába, és még egyszer szeretkeztek.

– Olyan régen kívánlak, Cocó – mondta csodálattal. – Néha arra gondolok, apád azért tett meg a gondnokoddá, mert azt akarta, hogy együtt legyünk. Majdnem olyan, mintha a feleségem lennél. Talán az is meglesz egy napon. Lehet, hogy a korom felől apád lehetnék, de többnyire nincsenek irántad apai érzelmeim. – Cocó azon tűnődött, mit szólna ehhez az apja. Örülne? Megbotránkozna? Nem tette volna meg Ed Eastont a lánya gondnokává, ha nem bízik benne feltétlenül. Ez pedig egyfajta áldás az egyesülésükön.

– Nem érdekel, mennyi idős vagy – mondta halk, forró hangon Cocó. Ed elkápráztatta, és tökéletesen felszabadította. Olyan dolgokkal ismertette meg, amelyeket még sohasem csinált vagy érzett.

– Mikor láthatlak ismét? Holnap elvinnélek ebédelni. – A lány bólintott. Hajnali kettőkor Ed végre kibontakozott a karjaiból, adott neki egy tüzes búcsúcsókot, és elment. Az ő szemében is csillagok égtek.

Másnap visszajött ebédidőben. Bezárkóztak Tom dolgozószobájába, nehogy Theresa rájuk nyisson, és két óra hosszat szeretkeztek a pamlagon, addig, amíg a férfinak vissza nem kellett mennie az irodába. Örületes, mulatságos, csodálatos és izgalmas volt. Ed szenvedélye néha szinte ijesztővé hevült, és árhullámként sodorta magával Cocót, hogy aztán gyöngéden leejtse a legpuhább homokra. A férfi mesterien használta a nyelvét és a kezét.

– Úgy örülök, hogy nem vagy az egyetemen -súgta.

– Én is. – Cocó ártatlanul kuncogott. Néha eszébe jutott Marielle, de a férfi megmondta, hogy köztük mindennek vége, és a lány hitt neki. Elvégre Ed tisztességes ember. Cocó tudta, hogy nem csinálná ezt vele, ha életképes lenne a házassága.

Ed tartotta magát a tervéhez: hetente kétszer vacsorázni vitte Cocót, akit naponta meglátogatott ebédidőben. Egyszer hajnali egykor érkezett, Sam távozása után, és a lánynál töltötte az éjszakát. Ez is bizonyította, hogy csakugyan így egyeztek meg a feleségével, különben nem alhatott volna Cocó-nál. A lány egy percig sem kételkedett ebben. Szerencsére Sam mostanában hagyott fel azzal a szokásával, hogy Cocónál alszik.

Senkinek sem szólt a viszonyáról, habár Sam kérdezősködött párszor, de Cocó nagyon vigyázott, nehogy bármit is eláruljon a barátjának. Nem akarta, hogy Sam tudja. A fiú valahogy ellenséges lett Ed iránt, amióta Cocó szülei meghaltak. Gyanakodott rá. Majdhogynem féltékenynek tűnt a viselkedése alapján.

– Jól vagy te? Néha olyan szétszórtnak látszol! – jegyezte meg Sam. Feltételezte, hogy ez is hozzátartozik a gyászfolyamathoz, de akkor is aggódott miatta.

– Nincs nekem semmi bajom, sőt, fokozatosan javulok – vetette oda Cocó, aki valóban jobban nézett ki. Ha nem is volt felhőtlenül boldog, egészségesebbnek, elevenebbnek látszott, de nem merte bevallani Samnek, hogy mitől. A fiú sohasem rokonszenvezett Eddel, és Cocó tudta, hogy nem helyeselné a kapcsolatukat, vagy féltékenységből, vagy kisajátításból, vagy túlféltésből, mint egy idősebb fivér. Egyébként sem értené meg, mert túl fiatal.

Hálaadás napjára éppen tízhetes volt Eddel a viszonyuk. Cocó úgy érezte, hogy az egész élete megváltozott. Ed volt a legizgalmasabb férfi, akit ismert. Időnként még feltűnt a pletykarovatban, de azt mondta, kizárólag azért, hogy az emberek ne fogjanak gyanút. Úgy gondolta, hogy ameddig

diszkrétnek maradnak, akármeddig folytathatják. Azt mondta, az emberek irigyelnék őket, okvetlenül belekötnének a harminc év korkülönbségbe, ő pedig nem akarja kitenni Cocót a megjegyzéseknek és a bírálatoknak.

– Engem nem érdekel! – bizonygatta a lány. Ed sokkal izgalmasabb volt, mint a vele egykorú fiúk.

– Egy napon talán összeházasodhatunk, és akkor senkinek sem kell magyarázkodnunk – bizakodott Ed.

– Csakugyan elválsz? – álmétkodott Cocó. Ed többször említette már a válást. A lánynak nem volt büntudata, hiszen a férfi megmondta, hogy évek óta névleges a házassága Marielle-lel. Izgalmas lenne feleségül menni Edhez, ráadásul végre biztonságban érezné magát.

– Mindenképpen el akartam. Szólj, ha úgy érzed, hogy készen vagy rá, és én elindítom a bontópert. – Cocó túl fiatalnak érezte magát az egybekeléshez, és úgy vélte, illetlenség lenne a gyászévben összeházasodniuk. Ezt meg is mondta Ednek, aki helyeselt. – Akkor térjünk vissza erre a jövő nyáron. Alig várom! – Magához húzta Cocót, és egy csókkal pecsételte meg az egyezséget.

A lány Sammel és a fiú családjával ünnepelte a hálaadást. Ed lement connecticuti otthonába. A *Vogue* decemberi száma lehozott egy csinos fotót, amely őt és Marielle-t mutatta a vidéki házban. Ed azt mondta, a kép nyáron készült, még az előtt, hogy elkezdődött a viszonya Cocóval. Azt is mondta, hogy a gyerekek miatt egyeztek bele az interjúba. A látszat kedvéért. Cocó hitt neki. Miért ne hitt volna? Ed sosem hazudott. Ugyanolyan becsületes ember volt, mint Cocó apja.

Kezdték törzsvendégeknek számítani a La Grenouille-ban. Sűrűn jártak az olasz étterembe is. Ed gyakran jött el hozzá éjfélkor, mert, mint mondta, nem bírta volna ki a lány nélkül az éjszakát, és Sam mindig elment tizenegy óra felé. A fiú továbbra is benézett hozzá minden este munka után, de már nem mindig maradt vacsorázni, és ha igen, akkor is távozott Ed érkezése előtt. Fogalma sem volt róla, hogy Cocónak viszonya van Eastonnal. A lány jól eltitkolta.

Ed a hétvégeken lement vidékre, állítólag dolgozni, mert ott többet végzett, mint a városban. Karácsonykor megajándékozta Cocót egy gyémántos Cartier karpereccel és a hozzáillő gyűrűvel, amely egészen olyan volt, mint egy karikagyűrű. Amikor Sam rákérdezett, a lány azt felelte, hogy az anyjától maradt rá. Ed az ékszerhez mellékelte pici arany csavarhúzóval erősítette fel a karperecét a lány csuklójára, hogy Cocó ne

vehesse le. A gyűrűről pedig azt mondta, ez jelképezi a szebb jövő ígését, amikor majd kiállnak a nyilvánosság elé. Egyelőre nem döntöttek el, mikor is lesz az.

Karácsonykor Ed síelni ment a gyerekeivel Svájcba. Nehéz időszak volt ez Cocó számára a szülei nélkül, de mivel Sam családja nem karácsonyozott, a fiú átjött hozzá, hogy ne legyen egyedül. Akkor is éppen Cocónál volt, amikor Ed beugrott, hogy búcsút mondjon a lánynak, mielőtt elutazik Európába. Mihelyt Easton behúzta maga mögött az ajtót, Sam furcsán nézett Cocóra.

– Van valami közted és Ed között? – Villámként hasított bele a gyanú, amikor együtt látta őket. Eastont elárulta a pillantása.

– Dehogyan van! Honnan szedsz ilyeneket? – kérdezte feszengve Cocó. Épp csak lopva megcsókolták egymást a liftnél. Ed a repülőtérre tartott, lent már várta a taxi a poggyászával.

– Úgy néz rád, mintha a tulajdona lennél – felelte bizalmatlanul a fiú.

– Ne beszélj zöldeket. Csak a gondnokom.

Sam szúrósan meredt rá.

– Vigyázz magadra. Cocó. Én félek ettől az embertől. Szerintem ez egy szélhámos. Mérföldekről érezni a szagát. – Cocó ügyet sem vetett rá. Elvégre Sam ugyanolyan járatlan volt az effajta dolgokban, mint ő. Az igazat pedig semmiképpen sem akarta elárulni. Az csak rá és Edre tartozik, az ő titkuk.

Ez volt az első alkalom, hogy hazudott Samnek, furdalta is a lelkiismeret. Pár nappal karácsony előtt Sam társaságában csendesen megemlékeztek a születésnapjáról. Otthon vacsoráztak, mert Cocó nem volt túlzottan ünnepi hangulatban.

Ed felhívta a születésnapján, karácsonykor és újévkor, sőt közben is küldött SMS-eket. Üzleti ügyek Londonhoz kötötték egy hétig a téli vakáció után, és majdnem három hét múltán tért vissza Cocó-hoz. Alighogy betette a lábát az ajtón, egymásnak estek, végigszeretkeztek a lakást, hogy befejezésül kikössenek az ágyban.

– Istenem, hogy hiányoztál! Elviselhetetlen volt a hiányod! Többé nem megyek sehova nélküled! – De már februárban elment St. Bartra egy baráti hajókázásra, húsvétkor Rómába, megint csak a gyerekeivel, és júniusban mintegy mellékesen odavetette, hogy két hónapra kibérelt egy házat Toscanában, ahol a gyerekek, az unokák és a házastársak is elférnek. Ez volt az első alkalom, hogy Cocó kérdően nézett rá.

– Marielle is ott lesz?

– Nála sosem lehet tudni. Azt csinál, amit akar, maga osztja be az idejét. Bár a gyerekeket ő is bizonyosan látni akarja. Úgy rémlik, júliusban elhajózik Görögországba. Akkor talán veled is elmehetünk valahova.

– Még mindig el akarsz válni tőle? – kérdezte halkán Cocó. Úgy döntött, hogy a második félévben is kimarad az egyetemről. Az utóbbi kilenc hónapban mást sem csinált, csak szeretkezett Eddel és tévézett Sammel.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ez a megfelelő pillanat. Valamilyen problémák vannak az egészségével. Talán ősszel – válaszolta Ed, és Cocó után nyúlt, de a lány elhúzódott.

– Ed, most közönséges leszek, de nem akarok a macád lenni. Továbbra is lépten-nyomon látlak a társasági rovatban, és a múlt hónapban szerepeltél a W-ban Marielle-lel, akkor, amikor Spanyolországba utaztál a barátaidhoz. Azt nem mondtad, hogy a feleséged is ott lesz. Szerintem a házasságotok komolyabb, mint nekem mondtad.

Már egy ideje töprengett ezen a kérdésen. És ha mégis Samnek van igaza? Ed tökéletesen megszervezte az ő bujkálós viszonyukat. Senki sem tudta, hogy közük van egymáshoz, és akkor kapta meg Cocót, amikor kedve szottyant rá. A lány a készséges játékszere volt kilenc hónapja. Egy hónap híján egy éve haltak meg a szülei; Ed azt mondta, hogy az évfordulóra a férje akar lenni, de Cocó kezdte azt hinni, hogy a bolondját járattja vele. Még hogy Marielle egészségi problémái miatt alkalmatlan az idő a válóperre! No és a két hónapra kibérelt nyaraló Toscanában, ahol a feleség is ott lesz? Szúrósan meredt a férfit, de annak a pillája sem rebtent.

– Én csak téged szeretlek. Hogyan kételkedhetsz ebben?

– Nem kételkedek, de attól még tény marad, hogy nős ember vagy, és valószínűleg az is akarsz maradni. Szeptember óta bőven volt időd, hogy változtass ezen a felálláson, mégsem tetted.

– Ősszel megteszem! – ígérte Ed.

– Nem hiszek neked – mondta bátran a lány. Ebben minden izgató volt. Nagystílú életet élt, de azt az életet Mariellelel osztotta meg, nem Cocó-val. Talán igaza van Samnek, és Ed szélhámos. Ha így van, akkor őt csúnyán felültették. Ed kihasználta a gondnokságot és az ő huszonkét évesekre jellemző naivságát. Valóban nem tartozik Ed nagymenő köreihez, de attól még nem bolond. – Nem tudom, mit szólna ehhez az apám – mondta halkán, határozottan. – Nehéz elhinnem, hogy ezt tetted volna, ha még él. A társa voltál. Bízott benned.

– Ez méltánytalan volt tőled. – Ed sértődötten kikászálódott az ágyból, és a ruháiért ment.

– Nem hiszem, hogy itt én lennék az egyetlen, aki méltánytalan és tisztességtelen. Nem vagyok házas, és nem is leszek, de te igen. Ha szeretnél és becsületes lennél, mostanra elmentél volna egy ügyvédhez. – Már egy ideje nem hagyta nyugodni a kérdés. Most végre kimondta.

– Igenis jártam ügyvédnél! – makacskodott Ed, ám Cocó sejtette, hogy hazudik. – Azt tanácsolta, hogy várjak! – Amikor ezt kimondta, a lány végre igaz valójában látta ezt az embert. Ednek csak játék az egész. Ki tudja, hány nője volt Cocó előtt, azok, akiknek a társaságában a bulvárlapok megörökítették. Ed azt mondta rájuk, hogy csak tartozékok.

Cocó váratlanul hülyének érezte magát, és rádöbbsent, hogy Ed vele is ugyanúgy bánt. A férfi felöltözött. Cocó nem tartotta vissza. Aztán Ed odajött hozzá, hogy megcirógassa, de a lány elhúzódott.

– Szerintem abba kell ezt hagynunk, amíg nem hozod rendbe az életedet. Szeretlek, de nem vagyok ostoba. Ez könnyű menet volt neked. – Majdnem egy évig várta ezt az embert örökös készenlétben.

– Talán volt valami külön programod? – kérdezte Ed annyi gúnnyal, hogy Cocó úgy érezte, mintha arcul ütötték volna. – Esti mozizások a kis barátoddal, Sammel? Én etettelek-itattalak-szórkoztattalak egy teljes évig. Olyan szexet kaptál, amelyben soha többé nem lesz részed. – Cocó még egyszer sem látta olyan komisznak a pillantását, mint most, amikor ezt a durva, tiszteletlen szöveget előadta.

– Ennyi volt? Visszaéltél apám bizalmával és az enyémmel. Kihasználtad aényt, hogy nincsen családom, és nincsen apám, aki megvédjen. Bíztam benned, de nyilván tévedtem. – Váratlanul felnőttnak látszott, és annak is érezte magát, amikor szembeszállt a férfival. Ed nem tudta, hogy közben reszket. Bátorság kellett hozzá, hogy dacoljon ezzel az emberrel, akit ráadásul még szeretett is.

– Nem vagy már gyerek, Cocó. Nő vagy. Felnőttek vagyunk, tudod, hogy nős vagyok, mindig is tudtad. Úgy döntöttél, hogy velem együtt te is áthagod a szabályokat. Ezért most nem hibáztathatsz.

– Az elején azt ígérted, hogy elválsz, és engem veszel feleségül!

– Egyszer, talán, de majd akkor, amikor én akarom, és nem akkor, amikor te mondd. Ez rajtam múlik. Nekem egyelőre így is megfelel. – Váratlanul fagyos és arrogáns lett. Majdhogynem kegyetlen.

– Nekem viszont nem – mondta remegő hangon a lány. Már látta, ki ez az ember. Samnek igaza volt: Ed április bolondját járatta vele. Ő meg ostoba módon azt képzelte, hogy Easton szereti, és elhitte minden szavát.

A szoba ajtajánál Ed megfordult, és fitymálón végigmérte.

– Fel kell nőned, Cocó. Az ártatlanságod elbájoló egy darabig, de ha nagymenő akarsz lenni, azt így csinálják. Engem szórakoztatott. Szia. – A bejárathoz vonult, és eltűnt a csukódó ajtó mögött. Cocó úgy érezte magát, mintha kiszorítanák a tüdejéből a levegőt. Ed rossz ember, mindig is az volt, épp csak prima az ágyban. Sokáig tépelődött ezen, fölmérve a saját bolondságának mélységeit. Gyűlölni akarta Edét, de nem őt gyűlölte, hanem önmagát.

Fölkelt, lezuhanyozott, felöltözött. Csendesen fogadta Samet, aki este eljött hozzá. Addigra Cocó a pici arany csavarhúzóval leszerelte a csuklójáról az Edtől kapott Cartier karperecét meg a gyűrűt. Nem akart semmit, ami Edre emlékeztethette volna. Majdnem egy évig tartó viszonyuk hirtelenváratlan véget ért.

– Mi van? Kiakadtál valamin? – Sam mindig belelátott. Cocó mesélni kezdte. Aztán leállt. Aztán úgy döntött, hogy mégis elmond mindent. Előadta az utolsó kilenc hónap stilizált, kissé megszelídített, kevésbé pornográf változatát, elismerte, hogy viszonya volt Eddel, aki játszott vele és hazudott neki. Csak játékszer volt egy nős ember számára. Sam dühös volt, de nem Cocóra, hanem Edre.

– Nem megmondtam, hogy a pasi szélhámos? Micsoda személtáda! Kihasználta a helyzetedet, visszaélt a szereppel, amellyel apád felruházta! Disznó! – Úgy lángolt az arca, hogy a lány elmosolyodott.

– Én voltam a hülye – szégyenkezett. Kilenc hónapig viszonya volt egy nős emberrel, elhitte neki, hogy „nyílt házasságban” él, és majd feleségül veszi őt. Ed győztesen vonult le a csatatérről, és Cocó sültbolondnak érezte magát.

– Csak fiatal vagy, Cocó. A pasi harminc évvel öregebb nálad. Dörzsölt játékos.

– Azért estem bele, mert izgalmas volt – mondta büntudatosan a lány.

– Legközelebb biztosra kell menned. Az izgalmasak általában veszélyesek. Easton mindenestre az. De legalább magadtól rájöttél, én pedig még mindig szeretlek. – Átkarolta a lány vállát.

– Nem haragszol rám, amiért hazudtam neked Edről?

– Ki kellett próbálnod, hogy legközelebb jobban válassz.

A lány bólított. Csináltak pattogatott kukoricát a konyhában, utána letelepedtek a közös mozizáshoz. Cocó olyan hálás volt, amiért Sam a barátja. Igaz volt minden egyes szava, amelyet Edről mondott. Ed a hetedik sebességen élt, és úgy legázolta őt, mint egy versenyautó. Az is csoda, hogy Cocó szíve nem tört össze, bár az önérzete csúnyán megsérült.

Harmadik fejezet

Szülei halálának évfordulója nehéz nap volt Cocó számára. Kimentek Sammel a Hamptonsba, ahol különösen közel érezhette magát Bethanie-hoz és lomhoz. Olyan boldogok voltak itt. Tisztán emlékezett az előző év minden percére, és az utolsó alkalomra, amikor láthatta őket. Sétáltak Sammel a parton, és Cocó sírt. Még mindig borzasztóan hiányoztak neki a szülei, és tudta, hogy az egész dolog Eddel nem történt volna meg, ha az apja még élne. Az apja megvédte volna. Sam is megpróbálta, de Cocó nem hallgatott rá.

Ed egy hónapja nem hallatott magáról. A lányt feszélyezte, hogy még mindig Ed a vagyonkezelője, holott most aztán végképp semmi szüksége nem volt rá, hogy ez az alak kezelje az örökségét. Fontolgatta, hogy másikat keres, de nem tudta, hogyan kell. Nem hitte, hogy Ed tiltakozna a döntése ellen, mert félne, hogy Cocó leleplezi a visszaélését, amiért elmeszelhetnék a bíróságon.

Mindenesetre tanult a dologból, és megfogadta, hogy soha többé rá sem néz nős emberre, akármiféle „egyezséget” kötött is a feleségével az illető. Izgalmas hapsi sem kell. Majd igyekszik beleszeretni egy „normálisba”. Samnek igaza van.

– Ki vezet majd az oltárhoz, ha egyáltalán férjhez megyek? – kérdezte szomorúan Samtól a parton, a szülei halálának évfordulóján. Könnyek peregtek végig az arcán.

– Majd én – mosolygott a fiú. – Sima ügy. Csak arra vigyázz, hogy a megfelelő pasashoz menj hozzá. Különb is egyelőre túl fiatalok vagyunk a házassághoz. Nagy felelősség az. Még én sem állok készen rá, te pedig egy évvel fiatalabb vagy nálam. Csecsemők vagyunk. – A fiú nemrég találkozott egy lánnyal, aki megtetszett neki. A szüleik ismerték egymást. Párszor említette már Cocónak. Tamar Weissnek hívták, és meglepő módon zsidó volt. Sam ugyanis általában a más felekezetű lányokhoz vonzódott. Az anyjának nem árulta el, hogy találkozgatnak, mert Zippora lerohanta

volna, hogy máris nősüljön meg. Az összes gyerekétől elvárta a korai házasságot és a rengeteg unokát.

Sabra, Sam húga továbbra is kötötte az ebet a karóhoz, hogy férjhez akar menni a katolikus fiújához, és megkeresztelkedik a kedvéért. Zippora ilyenkor tombolt, úgyhogy pillanatnyilag senki sem törődött Sammel, háborítatlanul találkozgathatott Tamarral, aki helyes lány volt, mint a fiú közölte Cocóval. Egy bankban dolgozott, ortodox családból származott, és volt egy csomó testvére. Nem volt izgalmas jelenség, de szolidnak, értelmesnek, intelligensnek látszott. Sam élvezte a társaságát, bár amikor Cocó megkérdezte, szerelmes-e Tamarba, Sam őszintén megmondta, hogy nem.

– Ijesztő, ahogy fogalmazol! „Szolid és értelmes!” Nem tudnád kicsivel feljebb kurblizni? Nem azt mondom, hogy szeress bele egy sztriptíz táncosnőbe, de mit szólnál valaki tüzesebbhez? „Szolid és értelmes!” Mintha egy vakvezető kutyáról beszélnél!

– A tüzes veszedelmes, Cocó. Most tanultad meg Ednél.

– Ja, de ettől a „szolidtól” halálra unod magad három év múlva, már ha kihúzzátok odáig.

– Talán nem. A szüleim sem izgalmasak, mégis huszonöt éve együtt vannak.

– Anyád azért elég izgalmas – vitatkozott Cocó. Zippora foggalkörömmel ragaszkodott az igazához, és mindenről megvolt a véleménye.

– Á, dehogy, csak sokat kiabál. Apámnak az egyik fülén be, a másikon ki. Remélem, a húgomnak lesz mersze dacolni velük. Komolyan bírom Liamet. Anyám szívrohamot kap, ha a húgom feleségül megy hozzá, de Sabra makacs, mint az öszvér. Képes lehet végigvinni az akaratát. Mellesleg ősszel vissza kell menned az egyetemre. Apád is ezt akarná. Felháborodna, hogy már egy éve nem tanulsz tovább.

Cocó bólintott. Ezt ő is fontolóra vette, de nem volt biztos benne, hogy akar-e ismét egyetemista lenni, egyáltalán szüksége van-e rá, noha tudta, hogy az apja mindenképpen azt szeretné, ha diplomás lenne. Csak most olyan unalmasnak tűnt az iskola.

Inkább felhívta a Tíme-nál azt a munkatársat, aki az előző nyáron a főnöke volt, és megkérdezte, van-e gyakornoki állás. Belefáradt az ücsörgésbe a lakásban, főleg most, hogy Ed lelépett a színről, miután rengeteg idejét elpocsékolta. Cocó nem találkozhatott miatta a barátaival, kivéve az egyetlen Samet, aki egy éve hűségesen eljárta hozzá minden este.

– Érdekes, hogy pont most kérdezed – mondta John Campbell, a régi főnöke. – Csakugyan van egy üresedés. Nem tudom, tetszene-e. A londoni szerkesztőségben van. A vízumot itt is elintézhettük. Mivel a gyakornokoknak nem fizetjük a rezsit, senki sem kapott rajta. Kérdés, hogy bejön-e neked. – Campbell eleget tudott Cocóról és elhunyt apjáról, így sejtette, hogy a pénz nem jelent problémát. – Amerikait akarnak, de mostanáig nem sikerült felhajtanunk egyet sem. Elcseszné ez az egyetemi terveidet?

– Jelenleg nincsenek egyetemi terveim, noha sokat törtem rajta a fejemet. Viszont lehet, hogy épp erre a gyakornoki állásra van szükségem. – New York-i élete elszürkült. Az elmúlt évben a szüleit gyászolta és Eastonnal bujkált. Senkivel sem találkozott, és egyelőre nem vágyott vissza az iskolába. – Meddig tart?

– Ameddig akarsz. Határozatlan időre szól.

– Mikor kezdődik?

– Amint odaérsz.

– Mi lenne a dolgom?

– Többé-kevésbé ugyanaz, amit korábban csináltál. Ez olyan mindenes/ezeremesteri állás. Beugrasz, ahol éppen szükség van rád.

– Tökéletesen hangzik! – lelkesedett Cocó.

– Mint mondtam, a fizetés nevetséges, ezért nem találtunk senkit. – Cocó ezt is megengedhette magának. Nem kellett neki a pénz. Elfoglaltságra volt szüksége, hogy valami haszonnal tölthesse ki az idejét. – Gondolkozz rajta, és majd hívj vissza.

– Holnap hívlak! – ígérte a lány. Aludni akart egyet az ajánlatra, noha máris tudta, hogy ez éppen az, amire szüksége van. London pedig kellemes változatosság lesz a lakásban kísértő szellemek után.

Este megbeszélte Sammel a lehetőséget, aki fanyalogva áldását adta rá. Ő jobban szerette volna, ha Cocó visszamegy az egyetemre, de ha nem akar, akkor arra legalábbis pont jó lesz, hogy elszabaduljon a városból, ha Ed netán felbukkanna. Egy évvel a szülei halála után már jobb formában volt. Miért ne dolgozna addig is, amíg folytatja a tanulást?

– Csak azt az egyet ígérd meg, hogy valamikor visszatérsz a tanulmányaidhoz! Hiszen már csak két féléved van hátra! Be kellene fejezned, hogy legyen diplomád! – kapcsolt át Sam az idősebb fivér szerepébe.

– Majd egyszer. – Cocó ennél jobban nem akarta elkötelezni magát.

Másnap telefonált John Campbellnek, és bejelentette, hogy elfogadja a gyakornoki állást Londonban. Campbell nagyon örült.

– Adj pár hetet, hogy elintézhessük a vízumodat. Mi lenne, ha augusztus közepén állnál be? -Ez egy hónapot adott Cocónak a szervezésre és a csomagolásra. Találnia kellett egy londoni lakást. Olyan izgalmasan hangzott! Felhívta Samet a munkahelyén, közölte vele, hogy elfogadta az állást, és egy hónap múlva elutazik.

Megdöbbenésére egy hét múlva telefonált Ed. Nem mert kinyomni a hívást, mert Ed még mindig a vagyonkezelője volt, és hátha az örökség miatt hívja. Vigyázott, hogy flegma legyen a hangja, amikor beleszól a mobilba. Öt hét telt el az undok jelenet óta, amely véget vetett a kapcsolatuknak. Ed meglepően barátságosnak tűnt, és úgy beszélt, mintha semmi sem történt volna.

– Hogy vagy, Cocó?

– Köszönöm, jól. Mi van? – Rögtön a tárgyra tért, nem akart bájlogni.

– Semmi, csak be akartam jelentkezni, és érdekelt, hogy érzed magad. A legutóbbi találkozásunknál kissé elfajultak a dolgok, amiért elnézést kérek. – Az ő szájából ez úgy jött ki, mintha Cocó berúgott vagy duzzogott volna.

– Semmi baj. Tisztáznunk kellett a dolgokat. -Nem akarta azt mondani, hogy azóta is hülyének érzi magát, a férfit pedig szemétnak tartja. Csak annak örült, hogy az egyetlen Samet kivéve senki sem tud a románcukról.

– Remélem, jobban érzed már magadat. Arra gondoltam, hogy találkozhatnánk. Marielle Görögországban van, én pedig két hét múlva indulok Olaszországba. – Cocó nem hitt a fülének. Easton újrakezdené, ott, ahol abbahagyták. Számára semmi sem változott, azt leszámítva, hogy a felesége vakációzik, ő pedig szabad.

– Sajnálom, de nem megy. Én is elutazom. Londonba megyek.

– Mit szólnál egy vacsorához ma este? – Halvány ingerültség érzett a hangjában. Nem szerette a visszautasítást. Cocó meg nem szerette a hazugokat és a csalókat. Eszébe jutott mindaz, amit Sam mondott, és amit ő elengedett a füle mellett.

– Sajnálom, Ed. Nem megy. – Muszáj volt hozzátennie: – Továbbra is nős ember vagy. – De ha nem az lenne, Cocó akkor sem vacsorázna vele. Easton arra használta, hogy pikánsabbá tegye az életét. Igaza volt Samnek: Ed rossz ember.

– Nos, akkor talán majd ha visszajöttél – reménykedett a férfi.

– Nem hiszem. Amikor visszajövök, meg kell beszélünk, ki legyen az új vagyonkezelőm.

– Ha te mondd – válaszolta Ed némileg bosz-szúsan, de nem vitatkozott. Ő is tudta, hogy azok után, ami köztük történt, a lánynak joga van új vagyonkezelőt kérni. Cocó letette a telefont. Easton nem jelentkezett többé.

Hátralevő New York-i idejét csomagolással töltötte. Lezárta a southamptoni nyaralót. A városi lakást hagyta úgy, ahogy volt. Nem tudta, mikor tér vissza. Pár hónap elteltével? Hosszabb idő múlva? Akár egy év is lehet belőle, minden attól függ, mi történik Londonban. John Campbell új esélyt adott neki az életre. Szüksége is volt rá a mély gyászban eltöltött év után. Alig várta, hogy dolgozhasson. Samnek is élnie kell tovább a saját életét, ahelyett, hogy őt pesztrálja. Nem mintha a fiú bármikor is panaszkodott volna, sőt örült, hogy majdnem minden este találkozhatnak.

Sam vitte ki a repülőtérré. Hosszasan megölelték egymást, mielőtt a lány átesett a biztonsági ellenőrzésen.

– Vigyázz magadra! – figyelmeztette Sam. – Ne csinálj butaságot, és kerüld az izgalmas fazonokat! – ugratta Cocót.

– Te meg kerüld az unalmasakat! – Összemosolyogtak, azzal a szeretettel, amely gyerekkoruk óta melegítette őket, aztán Cocó áthaladt a fémdetektoros ellenőrzésen, intett a barátjának, és már el is tűnt a tömegben. Sam szomorkásán nézett utána. Cocó annyira hozzátartozott a mindennapjaihoz. Lement a garázsba a kocsijáért, és visszahajtott a városba. Remélte, hogy a lánynak sima útja lesz Londonba, és jól megjegyezte a leckét, amelyet Eastontól tanult. És remélhetőleg v égre egy rendes emberrel hozza össze a sors. Ami pedig az ő dolgát illeti Tamarral, meg volt győződve róla, hogy a lány nem is olyan unalmas, mint Cocó mondta.

Negyedik fejezet

Mielőtt dolgozni kezdett, Cocó kiutalt magának pár napot, hogy keressen egy lakást Londonban. Hála a szüleitől örökölt pénznek, megengedhette magának, hogy rendes környéken lakjon, kellemes, biztonságos lakást béreljen, olyat, amelyikben kedve telik. Másoknak nem volt ennyire könnyű dolguk, ezért is nem kapkodtak a gyakornoki állás után. London sokba került. Egy ingatlanközvetítő segítségével kibérelt egy hajdani istállóból átalakított, szépen berendezett, imádni való garzont, amely kellemes otthonnak ígérkezett. Nem volt hivalkodó, de megvolt benne minden, ami Cocónak kellett. Ráadásul azonnal be lehetett költözni.

Eljött a szállodából, kicsomagolt, és mindent elrendezett, mire munkába kellett állnia a Eme-nál. A főnöke egy harmincas éveinek végén járó nő volt, akit Leslie Thomasnak hívtak. Az első napon adott Cocónak egy köteg iktatnivalót meg egy hosszú híváslistát. Mindenki udvariasan, kedvesen bánt vele. Cocó belevetette magát a munkába, és élvezte az első napot. A kollégák rögtön bemutatkoztak, Cocó a hétvégére mindenkiről tudta, hogy hívják, és mi a beosztása.

Valóban ő volt a szerkesztőség minden eszermestere, ahogy John Campbell mondta. Villanykörtét cserélt, asztalt foglalt a feletteseinek valamelyik étteremben a vacsorához. A második napon Leslie adott neki egy rövid képszöveget, hogy felmérje az ötletességét és az íráskészségét. Cocó lelkesen dolgozott, mert hálás volt az állásért, és örült, amiért itt lehet. Nem titkolta, hogy huszonkét éves létére a *Time* az első munkahelye. Ha valamit nem tudott, azt is megmondta, amivel elnyerte Leslie rokonszenvét. Szorgalmas volt, őszinte, és örömmel tanult.

– Hol laksz? – kérdezte Leslie. Cocó már kielemezte a főnöke kiejtéséből, hogy a felsőbb körökhöz tartozik. Angliában nagyon adtak az osztálykülönbségekre. Valaki azt is megsúgta Cocónak, hogy Leslie apja a felsőház tagja, vagyis az újságíró előkelő családból származik, ami nem feltétlenül jelent gazdagságot. Leslie maga mondta, hogy Kelet-Londonban lakik. Kényelmes, rendes városrész volt, de semmi különleges.

Leslie vonzó, egyedülálló, gyermektelen nőként élte az életét. Egyszer említette Cocónak, hogy elvált. Harmincnyolc éves létére jelenleg nem volt barátja.

– Találtam valamit Chelsea-ben – felelte a lány. Nem tette hozzá, hogy az a „valami” egy egész ház, még ha aprócska is. Igazából jobban hasonlított egy babaházra, de azért megvolt benne minden, ami kell. Cocónak tökéletesen megfelelt. Abból pedig, hogy megengedhette magának Chelsea-t, arra lehetett következtetni, hogy nem szegény, nincsenek anyagi gondjai.

– Szombat este parti lesz nálam, ha van kedved eljönni. A londoniak többsége, ha teheti, elutazik a hétvégén a városból, de ebben a pocsék időben remélhetőleg elegenden maradnak itt is.

Amióta Cocó Angliába érkezett, egyfolytában zuhogott az eső. A lányt nem érdekelte. Olyan sok mindent kellett felfedeznie a munkában és a munkahelyi közösségben, hogy egyelőre nem zavarta az időjárás. New Yorkban fülledt meleg volt, fényesen sütött a nap; utolsó hamptonsi látogatásukon Sammel a tökéletes augusztust élvezhették; ehhez képest Anglia majdhogynem télies volt. Cocó mindennap könnyű gyapjúszövet kabátot viselt.

Köszönetét mondott Leslie-nek a meghívásért, és lefirkantotta a címet.

– Semmi extra – folytatta Leslie. – A farmer és egy csinos felső bőven elég. – Cocó és New York-i barátnői többé-kevésbé ugyanezt viselték, persze nem azokban az éttermekben, ahova Ed vitte, mert oda elegáns toalettben és túsarkúban illett menni. Ám Ed korosabb volt, és más körökben mozgott. A felesége köztudottan New York legelegánsabb asszonyai közé számított, vagyis olyan szintet képviselt, amelyet Cocó nem is érhetett el. Viszont ő fiatal volt, és természetes szépség, ami Ednek jobban tetszett.

A Time-nál töltött első hét végére beilleszkedett, és nőtt a magabiztossága. A FaceTime-on többször beszélt Sammel, akit körbevezetett parányi házában. Sam le volt nyugőzve. A szobák kicsik voltak, de bájosan, meghitten régiesek, és mindegyikben állt kandalló. Százéves volt a ház, amikor bevezették a központi fűtést, és azt követően mindenestől korszerűsítették. Cocó elújságotla Sampek, hogy szombat este partira megy. Sam örült, hogy a lány ilyen jól szórakozhat. Neki ugyanaznap este Tamar Weisszel volt randevúja. Párszor találkoztak, amióta Cocó elutazott.

A parti napján még mindig szakadt az eső. Cocó, aki fekete pulóvert, fekete farmert, túsarkút, vastag esőkabátot viselt, és hosszú, sötét haját leengedte, kiszaladt az utcára taxit fogni.

Mire megérkezett Leslie-hez Kelet-Londonban, a lakásban már voltak valami negyvenen, többnyire harmincas, mutatós fiatalok. Cocó úgy saccolta, hogy ő lehet a legfiatalabb. Leslie sorra bemutatta a vendégeknek, akik barátságosan fogadták. Cocó elmondta, hogy frissen érkezett New Yorkból. Kérdezték, hol dolgozott korábban, mire azt felelte, hogy elvben még mindig a Columbia diákja, és az állást a *Time* New York-i szerkesztőségének köszönheti.

– Nagyon meg akarhattak szabadulni tőled, vagy fantasztikus ötletnek találták, hogy téged küldjenek ide – ugratta egy szemrevaló, szőke férfi, aki a harmincas évei elején járt, és Nigel Halsey-Smythe-nek hívták. Nagyon jóképű volt, és láthatólag lenyűgözte Cocó lélegzetelállító szépsége. –

Másodszülött vagyok – magyarázta meg sietve a bemutatkozás után, miközben szélesen vigyorogva egy pohár bort nyomott a lány kezébe. – A mi társadalmunkban ez azt jelenti, hogy van egy zengzetes neved, és nincs egy vasad sem. Minden a bátyámé lett: a sussexi udvarház, a birtok, a cím, nekem pedig össze kell kaparnom a kenyérré valót. Hirdetéseket árulok a *Time*-nál. Többnyire bizományban honorálnak, ami azt jelenti, hogy ha elviszlek vacsorázni, te fizetsz. Mivel valószínűleg nálam is kevesebbet keresel, vernisszázásokra kell járnunk, ahol ingyen van a pezsgő és a szájízcsináló.

A srác viccesen beszélt, és nem színezte a helyzetét, ami tetszett Cocónak. A brit hagyomány miatt a fiatalabb fivéreknek sokszor nem jutott a pénzből. Az elsőszülött vitt mindent, a többinek küszködni kellett a nagy semmiért. Cocó megtudta, hogy Nigelt Etonben, a legjobb fiúinternátusban, és Cambridge-ben, az egyik legkiválóbb egyetemen iskoláztatták. A férfi azt is közölte, hogy harminchárom éves, egyelőre nőtlen, viszont a bátyja már a második feleségénél tart.

– A fiatalabb fivérek nem kapósak – mondta búbánatot mímelve, amin nagyot nevettek. Nigel bemutatta a lányt egy csomó vendégnek. Bőséges büfé volt indiai ételekkel, Cocó figyelmét nem kerülte el, hogy a pincér minőségi francia pezsgőt töltöget. A vendégseregben, amelynek létszáma gyorsan nőtt, érdekesen keveredtek az arisztokraták és a munkásszármazásúak. Többnyire a magazin szerkesztőségéből jöttek, de voltak külföldiek is, köztük két szédületesen csinos, modell külsejű francia

lány, akik a brit Vogue-nál dolgoztak, és a férfiak valósággal megostromolták őket. Cocó falusi trampolinak érezte magát hozzájuk képest. Miután Nigel majdnem mindenkinek bemutatta, letelepedtek néhány vendég mellé a sarokban egy díványra, hogy diskuráljanak.

– És mennyi időre jöttél? – érdeklődött Nigel, aki eddig senki mást nem tüntetett ki az érdeklődésével, még a büfénél is végigállta Cocóval a sort. Úgy viselkedett, mintha megigézte volna a lány. A tányérjukat a térdükön egyensúlyozták. Még mindig érkeztek a vendégek, akiket Leslie fogadott. Az előszobában a szállító egyik pincérje átvette a csöpögő esőkabátokat és esernyőket. Cocó roppant angolosnak találta a partit, csak azt sajnálta, hogy Samet nem kalauzolhatja végig FaceTime-mal a helyszínen.

Itt egészen más volt a légkör, mint a New York-i egyetemen, rafináltabb és kozmopolitább annál, amit Cocó megszokott. Halás volt Nigelnek, amiért mellette van, meg amiért mindenkit ismer, és mindenkiről elmondja a bennfentes információkat: hogy kinek lord az apja, ki főrend, ki egy nulla, kinek van döbbenetes állása vagy mesés vidéki kúriája, ki ad olyan fogadásokat, hogy a népek egymást ölik egy meghívóért. Nigelnek mintha nagyon számított volna a családok előkelősége, de azért nem úgy viselkedett, mint egy sznob: éppen csak szeretett adatokat gyűjteni másokról, és kíváncsi volt Cocóra.

– Pompás major, prima konyha, központi fűtés nincsen, pénz sincsen, ami jellemző a jelenlevők többségére – súgta meg egy párról. – Napok kérdése, hogy a fejükre szakadjon a tető. Lyukasabb, mint a rosta! – Ezt egy olyan házról mondta, amelynek a tulajdonosai a legjobb partikat szervezték Nigel szerint. – Lovagolni tudsz? – Cocó bólintott. Kissé elfogódott volt a társaságtól, ugyanakkor meglepően jól érezte magát Nigel mellett. Élvezte a férfi nyíltságát, a minden nagyképűségtől mentes természetességét, és azonnal feltűnt neki a kellemes külseje. Észrevette, hogy Nigel jól megbámulta, mielőtt odajött bemutatkozni. Cocó hízelgőnek találta Nigel figyelmét, és megneveltették a társaságról adott tömör jellemzések.

– No és a te apád mivel foglalkozik? Bankár, ügyvéd, egy amerikai óriásvállalat főnöke, a Wall Street géniusza, híres művész, vagy csak egy közönséges halandó? – Ilyen játékosan próbálta kipuhatolni, hogyan illeszkedik be Cocó az ő világába. Leslie-nek igencsak változatos baráti köre volt. A nappalijában ugyanúgy találkozhattál egy gróffal, mint egy zsíros cockney kiejtéssel beszélő fotóossal. Fantasztikus volt! Nigel inkább a spektrum felső végéhez tartozott, noha, mint ezt maga is bevallotta, csak

másodiknak született. Nem volt sem rangja, sem címe, csak kék vére és előkelő ősei.

– A szüleim tavaly júliusban meghaltak-felelte halkan Cocó az apja foglalkozását firtató kérdésre. Nigel egy percre elkomolyodott, és együttérzőn nézett rá.

– O, de sajnálom. Ez borzasztó. Mind a ketten? – A lány bólintott. – Nyilván balesetben. Szörnyű balszerencse! Vannak testvéreid?

– Nincsenek – mondta csendesen Cocó, aki igyekezett, hogy ne dramatizálja túl a tragikus eseményt. – Cannes-ban, tavaly júliusban. – Nigel azonnal tudta, miről van szó, és gyöngéden megérintette Cocó kezét, noha alig ismerte. A kedves gesztus könnyeket csalt a lány szemébe. – Szokásunk volt, hogy minden évben átmentünk Dél-Franciaországba. Tavaly nem kísértem el őket. Ezért nem mentem vissza az egyetemre. Fontolgattam, hogy idén szeptemberben folytatom a tanulást, de inkább várok januárig. Olyan csodálatos ez a környezetváltozás. Kemény évem volt.

Nigel bólintott, mosolygott.

– Köszönöm, hogy figyelmeztetted. Megteszünk mindent, ami tőlünk telik, hogy itt marasztaljunk. Az egyetem olyan unalmas, mi pedig olyan szórakoztatók vagyunk. Szoktál vadászni?

– Még sosem vadásztam.

– Azt is megszervezhetjük, ha elkezdődik a szezon. Rengeteg barátom van, akik vadásznak. A bátyám a megyei falkamester. De nem vagyunk beszélő viszonyban, úgyhogy oda nem mehetünk. Irtó muris, ha szeretsz lovagolni. Általában, ha csak tehetem, kerülöm a bátyámat. Már gyerekkoromban utáltuk egymást. Csaknem sikerült túltennem magamat rajta, de aztán ő örökölt mindent. Ki nem állhatom azt a kapzsi kis disznószemű feleségét! – mondta epésen. Cocónak nem volt ideje válaszolni, mert Leslie elvonszolta. Alighogy letette az üres tányért, egy pincér lecsapott rá, és eltüntette. Nigel nem mutatta, hogy bosszantja Leslie akciója. – Majd valamikor máskor kibeszéljük a családomat! – kiáltott a nők után.

– Ne hagyd, hogy Nigel kisajátítson. Lyukat beszél az oldaladba. Mindenkit ismer Londonban. Komplexusa van, amiért másodsülött, egyébként nagyon édes – mondta mosolyogva Leslie. Cocó élvezte Nigel társaságát, frappáns, bennfentes információit, nemkülönben előadasmódjának sajátos fűszerét. Leslie bemutatta a *Vogue* két francia

hölgyének, akik hallatlanul elegánsak és modernek voltak. Tökéletesen beszéltek angolul, és barátságosan üdvözölték Cocót. Körülnyüzsögték őket a jóképű férfiak, akik nagyjából úgy öltöztek, mint Nigel: farmer, tweedzakó, barna antilopcipő.

Cocónak tetszett ez a fazon. A jelen levő férfiak többségét csinosnak és szexinek találta. Csiszoltabbaknak is látszottak a New York-iaknál, bár ottani ismerőseinek többsége egyetemista volt, vagy olyan friss diplomás, mint Sam. Ed persze egész más szintet képviselt, és majdnem mindig öltönyben járt, kivéve a hétvégéket. Leslie fogadószobájában nem lehetett öltönyt látni. Itt a lezserség uralkodott, és az olaszok voltak a legsikkesebbek.

Leslie lelkiismeretesen igyekezett minél több embernek bemutatni Cocót, habár egyre nehezebb lett közlekedni a sűrűsödő tömegben.

Nigel, mielőtt elment volna, odajött hozzá, hogy elköszönjön tőle. Elkérte a lány mobilszámát, azt mondta, nemsokára küld SMS-t, és elviszi Cocót egy partira. Esetleg vacsorázhatnak együtt. Cocó készségesen megadta a számát, és Nigel távozása után maradt még egy órát. Az egyik olasz a távolból kacérkodott vele, de nem jött oda hozzá. Befejezésül még volt alkalmuk csevegni néhány nagyon érdekes nővel, akik a Condé Nastnak dolgoztak, valamint a Christie's egyik árverésvezetőjével, a művészeti osztály munkatársával.

Leslie igazán érdekes embereket ismert, és Cocó egyetlen pillanatig sem unatkozott. Éjfél után távozott, amikor javában pezsgett a parti, de ő addigra megivott két pohár bort meg egy pohár pezsgőt, és el is fáradt. Megköszönte Leslie-nek a pompás mulatságot, aztán észrevétlenül lelépett. Addigra sokan már füveztek, és a vendégek többé-kevésbé be voltak állítva, mert szeszből ugyancsak nem volt hiány. A társaság kisebb csoportokra szakadozott; voltak, akik a padlón ültek.

Sok szó esett a politikáról. Leslie ismert egy csomó embert a divatszakmából. Cocónak feltűnt, hogy a divatiparban dolgozó férfiak kivétel nélkül otromba félcipőt viselnek zokni nélkül. A többi vendég hagyományosabb ízléssel öltözködött. Leslie rövid, fekete, kötött Alaía ruhát viselt, amely kiemelte az alakját. Haját, amely olyan sötét volt, mint Cocóé, csomóba kötötte, és nem sminkelt. Szép nő volt, fiatalabbnak látszott a koránál. Cocó rokonszenvesnek találta, és remekül érezte magát a partin.

Pár perccel a hazatérése után már aludt is. Másnap igyekezett minél teljesebb képet adni a mulatságról Samnek, aki le volt nyugőzve. Cserébe elmesélte, hogy neki is kellemes estéje volt Ta-marral. Moziban voltak, utána a Lower East Sideon vacsoráztak egy kőser étteremben, mivel Tamar, mint ortodox, kizárólag kősert volt hajlandó enni. Zippora a mennyekben járt volna, ha a fiú beszámol neki Tamarról, de Sam nem őhajtott ilyet tenni, nehogy az anyja vérszemet kapjon, és még többet lovagoljon a házasságon, de csakis egy ortodox zsidó lánnyal!

– Nincs több angolszalonnás szendvics vagy homár, ha vele maradsz! – ugratta Cocó. A fiú fölnevetett.

– Anyám szívrohamot kapna, ha megtudná, miket eszem, amikor veled vagyok! Hanem hallod, te ugyancsak úri társaságba cseppentél az éjszaka! – mondta félig lenyűgőzve, félig aggodalmasan. – Csak nehogy túlságosan összegabalyodj velük! – Szerencsére senki sem ismerte Cocó körülményeit, így a hozományvadászok nem vehették üldözőbe. Ők csak egy feltűnően szép lányt láttak, aki ugyanúgy öltözött, mint a kortársai. Ki nem nézte belőle senki, hogy egy vagyont örökölt. Ahhoz tudniuk kellett volna, ki volt az apja, márpedig az emberek többsége nem is sejtette.

Sam örült, hogy Cocó vidám, jól mulat, új ismerősöket szerez (tulajdonképpen ez volt a célja az egész környezetváltásnak), és lefoglalja magát. Egy évet töltött gyásszal, ideje visszatérni az életbe. Úgy látszott, hogy nagyon érdekes világba került. Sam időnként irigyelte a lányt, amiért olyan sok választása van. Cocóhoz képest ő börtönben érezte magát.

– Valamikor át kell jönnöd látogatóba! – sürgette Cocó. Még csak tíz napja tartózkodott Angliában, de máris hiányzott neki Sam. Annyira hozzátartozott az életéhez, hogy úgy érezte, mintha egy végtagját veszítette volna el. Sam szinte pótolta a családját.

Ed korántsem hiányzott ennyire, és különben is, még mindig dühös volt rá, meg persze magára is, amiért beleesett. Most már maga is látta, mennyire ártatlan és jóhiszemű volt, amivel Ed persze visszaélt, és továbbra is visszaélné, ha ő hagyná. Csakhogy már nem olyan naiv, legalábbis Eddel kapcsolatban. Ám Sam nem tudta, kellően óvatos lesz-e, ha az új környezetben találkozik a másképp csomagolt rosszfiúkkal. Még csak huszonkét éves, könnyű préda lenne annak a londoni léha, kozmopolita bagázsnak. Vélhetőleg már bele is esett valamelyikükbe az éjszaka.

– Aztán vigyázz! – figyelmeztette még egyszer, majd megígérte, hogy átjön Angliába, amint az apja engedélyezi a szabadságot, ő pedig megengedhet magának egy olcsó jegyet, már ha létezik még ilyen.

Nigel szavának állt, és hétfőn felhívta a lányt a szerkesztőségben. Áradozott, hogy mennyire örül a találkozásnak Cocóval, és reméli, hogy viszontláthatja. Cocó, aki most kezdte a második hetet a *Time*-nál, mosolygott, amikor meghallotta a férfi hangját. Másnap ebéd előtt Nigel lejött az emeletről, betoppant Cocó irodájába, és meghívta a lányt, hogy ebédeljenek együtt. Mivel Cocónak nem voltak tervei, elmentek egy közeli kocsmába. Evés közben Nigel egyfolytában szórakoztatta különböző házibulik leírásával, amelyeken ő is megjelent. A legaranyosabb, legtermészetesebb, legmulatságosabb, legőszintébb egyéniség volt, akivel Cocó valaha is találkozott. Fiús bája roppant behízelt volt.

Megrendült, amikor hallotta, hogy a lány elvesztette a szüleit. Ő még gyerek volt, amikor elvesztette a sajátjait, bár azok jóval idősebbek voltak Tomnál és Bethanie-nél. Közte és a bátyja között, aki az apja első házasságából született, tizennégy év volt a korkülönbség.

Együtt tértek vissza a szerkesztőség épületébe, ahol Nigel eltűnt az emeleten, a hirdetési osztályon, Cocó pedig a Leslie-től kapott feladattal foglalkozott, és végzett némi iktatást.

Csütörtökön Nigel küldött egy SMS-t. Előre bocsánatot kért, amiért az utolsó percben szól, aztán meghívta a lányt egy péntek esti partira. „Semmi flanc, írta, valószínűleg csak kolbász lesz krumplipürével, vagy sült hal burgonyaszírommal, egy művész barátom műtermében.” Cocó mókásnak találta az ötletet. Nigel fél nyolckor eljött érte. Körülnézett a garzonban, és álmélkodott.

– Nahát, Cocó, ez igazán roppant kedves! Egy vagyont fizethetsz érte. Ilyen régies garzonházakat nagyon nehéz találni. – A lány is élvezte a szép berendezést. A lakásból csakugyan nem hiányzott semmi: mindennel felszerelt konyha, ropogós ágy-és asztalnemű járt hozzá. Cocó nem kívánhatott különbet.

– A lakbér pedig nem is olyan vészes. Hát nem olyan, mint egy babaház? Imádom! A tulajdonosa két évre átköltözött Hongkongba. Szerencsés vagyok, hogy rátaláltam.

– Tuti, hogy az voltál. – Indulás előtt ittak egy pohárral. A partit egy koszlott negyedben tartották, és gyalog kellett megmászni három emeletet a műteremig. Legalább százan szorongtak a szűk helyen, a marihuána

füstjétől sűrű levegőben. A vendégsereg még eklektikusabb volt, mint Leslie-nél, kissé zsidóvárszerű jellegű, de általában igen művészes. Cocó még tiszta farmerében és csinos kék pulóverében is túllépettnek érezte magát. Nigel, aki ismét tweedzakót viselt farmerrel, azonnal otthon volt, mert ő mindenütt feltalálta magát. Az indiai házigazdának látványos testű és bájos arcú kínai barátnője volt, aki számos aktra ihlette a művészt.

Sült hal volt burgonyaszírommal, ahogy Nigel megjósolta. Egy óra múlva azt javasolta, hogy lépjenek le, és menjenek el vacsorázni. Nívós francia étterembe vitte Cocót, és korábbi figyelmeztetését megcáfolva, ő rendelt egy palack kiváló francia bort, és ugyancsak ő fizetett a vacsoráért. Cocó gyanúja szerint eltúlozta a nyomorát, amikor azt állította, hogy le van égve. Nagyon arisztokratikus volt, a modora egészen kiváló, és mintha a világ összes kékvérűjét ismerte volna. Majdnem olyan gyakori vendégnek számított a dél-franciaországi Hôtel du Capban, mint a lány. Cocó nem is értette, hogyhogya nem futottak össze, de hát ők annak idején külön házat béreltek, és ritkán találkoztak a többi vendéggel.

– Nem is tudom, képes lennék-e még egyszer betenni oda a lábamat most, hogy apáék nincsenek – mondta szomorúan. – A Cap annyira hozzátartozott a családi nyaralásainkhoz. Túlságosan fájó és kísérteties lenne nélkülük. – Nigel bólogatott, és ismét megérintette Cocó kezét.

– Bátor lány vagy, ha kibírtad a tavalyi évet.

– Mi mást tehettem volna? A sors keveri a kártyát, mi pedig azt kapjuk, amit oszt. De azért nagyon kemény volt – merengett Cocó. Aztán Samről mesélt, aki olyan hűségesen állt mellette az elmúlt évben. Edről nem szólt, most nem tűnt helyénvalónak, és különben sem tekintette szép emléknek. Nem akaródzott kitergetnie, milyen ostoba volt, amikor bevette a nő férfiak sablonos dumáját, miszerint nyílt házasságban él, egyébként is válást fontolgat, és még senkit sem szeretett így. Csak most látta, hogy ez milyen ócska közhely. Nigel legalább egyedülálló, harminchárom éves, és még sosem volt felesége. Nem tudta, barátság születik-e köztük vagy valami más, de mérhetetlenül élvezte a férfi társaságát, aki elragadó, mulatságos és kisfiús természetével szinte hozzáfiatalodott a lányhoz. Nem félt elismerni a félelmeit és az érzelmeit, amit Cocó üdítőnek talált. Nem voltak titkai, mindig kimondta, amit gondolt.

– Mi lesz, ha nagy lesz? – érdeklődött vacsora közben a lány, mert Nigel olyan volt, mintha nem egészen nőtt volna fel.

– Gazdag és boldog – vágta rá a férfi. – Gazdagnak és boldogtalannak lenni pocskolás. – Cocó nevetett. Nem kérdezte Nigeltől, hogyan akar meggazdagodni, miután saját bevallása szerint jelenleg pénztelen, bár a lány ezt nem egészen hitte el. Végül is drága ruhákat viselt, és egy elegáns városrészben lakott. Talán úgy kell érteni, hogy a bátyjához képest szegény, főleg az öröklési rend évszázados, mindmáig szentnek tekintett brit hagyománya miatt.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte nyíltan.

– Szórakozni akarok. Mint magad is láthattad, az életnek egy szempillantás alatt vége szakad. Úgy gondolom, a maga teljességében kell megélni az életet, kiélvezve minden pillanatot. Nem tudom elviselni az olyan embereket, akik örökké vernyákolnak! – Cocó már megtanulta, hogy Britanniában a „nyafogást” mondják „vernyákolás-nak”. Nigel bizonyosan nem vernyákol. Mindig lelkesedett, mindennek a derűs oldalát nézte, és mindent kifigurázott. Üdítő módon sosem panaszkodott, kizárólag a bátyját szidta, akit leplezetlenül utált. Megszámlálhatatlan baráttal dicsekedhetett, remek társaság és népszerű vendég volt, Cocó már látta, miért. – No és te mit akarsz? – kérdezte Nigel.

– Nem tudom – vallotta be a lány. – Gondolom, előbb-utóbb be kell fejeznem a tanulmányaimat, habár mostanra nagyon elment a kedvem az egyetemről. Egy magazinnál akartam dolgozni, amit elértem, akkor is, ha még csak kezdő gyakornok vagyok. Nem ég bennem a munkavágy, de dolgozni akarok. Nem hiszem, hogy megtaláltam volna a hivatásomat, de van időm. Még le sem diplomáztam.

– Házasság és gyerekek? – kérdezte kíváncsian a férfi. Tetszett neki a józanság, amellyel Cocó nézte az életet.

– Egyelőre szó sem lehet róla! – tiltakozott a lány. – A szüleim diplomáján meg sem száradt a tinta, amikor összeházasodtak Las Vegasban, az Elvis-kápolnában! – Fülíg szaladt a szája. Nigel is nevetett.

– Mindig szerettem volna látni egy olyan embert, aki így csinálta. Imádom! Egyszerűen szenzációs!

– Szabályosan megszöktek. Anyám családja előkelőbb volt, mint az apámé. Úrilány, satöbbi, satöbbi. Nagypámék nem lelkesedtek apámért, aki szegény sorba született, azt gondolták róla, hogy sosem viszi semmire. Ők csak azért is összeházasodtak, és apa bebizonyította mindenkinek, mekkorát tévedtek. Nagyon boldogok voltak, hozzájuk illett a korai házasság. De én sosem kívántam magamnak ilyen sorsot, és túl fiatal

vagyok a srácokhoz. A szüleim huszonöt évesek voltak, amikor megszülettem. El sem tudom képzelni, hogy három év múlva gyerekeim legyenek! Meg is halnék a rémülettől! Még nem készültem fel arra a szerepre – mondta őszintén. Egyelőre az örökölt vagyon volt a felelőssége, amelyről döntéseket kellett hoznia a tanácsadói segítségével. Ám erről nem szólt Nigelnek. A helyzetét illetően a legteljesebb diszkrécióra törekedett.

– Egyes nőknek annyira a mániájuk a férjhez menés, hogy az már kissé ijesztő. Engem nem érdekel, hány éves koromban nősülök, csak a megfelelő nőt vehessem el – fejtegette józanul Nigel. – Részemről szeretnék gyerekeket, csak még nem találkoztam a megfelelő lánnyal. Nem az én dolgom azon aggódni, hogy biztosítsak egy örököszt a címhez meg a ranghoz, miután nekem egyik sincs. Egy kolonccal kevesebb.

Nigel tökéletes nyíltsággal és fesztelenséggel fogadta a lehetőségeket, amelyeket az élet hozott. Azt is őszintén elismerte, hogy nem szereti a munkáját. Jobban érdekelte a társasági élet és a baráti kör. Hallatlanul lezser fickó volt konkrét elképzelések nélkül, és ez kellemes társasággá tette. Cocónak nagyon tetszett. Félig haveri kapcsolat volt, félig flört, és a lánynak ez is tetszett. Nigel kacérkodásától nőnek érezhette magát, a haverkodás lehetővé tette a kedélyes fecsegést, még ha Nigellel nem is lehetett olyan jókat dumálni, mint Sammel. Nigellel nem voltak közös emlékeik.

– Mellesleg a jövő hét végén lesz egy irtó nagyszabású parti, ha van kedved hozzá. Mesés kúria, jobban mondva kastély, az egyik legszebb Angliában. Abból tartják fent, hogy idegenvezetéseket engedélyeznek a házban és a parkban, ami rémes, viszont roppant jövedelmező. Pazar murikat szoktak csapni, ahol érdekes emberekkel találkozhatasz. Természetesen külön hálószoba, ha akarod. Úgy saccozom, negyven vendégszobájuk van, szóval nem probléma. Szerintem élveznéd. – Olyan csábítóan tudta előadni, hogy Cocó nem állhatott ellen.

Nigel megmondta a kastély nevét, amely ismerősen csengett. Vagyis Nigel csak a legjobb körökben mozog, és mindenütt fogadják. A lánynak imponált az a nagyvonalúság, amellyel a férfi kiterjesztette a meghívást rá is. Azt felelte, boldogan elfogadja, és természetesen a különszobát is, hiszen alig ismerik egymást.

Antikor legközelebb bement dolgozni, Leslie-nek is elmesélte a meghívást..

– Nigel mellett sosem fogsz unatkozni. Azt hiszem, három partit is elbír egy éjszaka. Mindenkit ismer Londonban. Jó srác, nagyon jó család, bár persze a bátyja kapott mindent az apjuk halála után. Nálunk ez a szokás. Ám Nigel minden körülmények között a talpára esik. Roppant pozitív jelenség, részemről imádom! Örülök, hogy így megértitek egymást. Összeismertet mindenkivel, egész évben nem lesz egy üres estéd! – Cocónak még sosem volt ilyen zsúfolt programja. Nem kívánhatott jobb nyitányt a londoni tartózkodásához.

Leslie helyeslésétől felbátorodva sokkal fesztelenebbül viselkedett Nigellel. Leslie és Nigel gyerekkori barátok voltak, úgy, mint Cocó és Sam, noha nem álltak olyan közel egymáshoz korban, mert őket öt év választotta el. Leslie azt is elmondta, hogy iskolatársa volt Nigel egyik unokatestvérének. Úgy tűnt, az itteni jobb családok mind ismerősök, vagy valahogy kapcsolatban állnak egymással.

Nigel megírta SMS-ben, mit hozzon a hétvégére, mikor mit kell fölvennie, hogy ne érezze kínosan magát. Cocónak jólesett ez a figyelmesség; legalább nem neki kell ilyesmin törnie a fejét. Becsomagolt mindent, amit Nigel javasolt, és mellé még pár dolgot, estélyi ruhás vacsorákhoz, könnyű ebédekhez, túrázáshoz, vadászathoz, ha netán úgy döntene, hogy csatlakozik. Két bőrönddel várta Nigelt, aki péntek délután egy gyönyörű lombzöld retró Jaguarral jött érte.

Cocó hihetetlenül sikkesnek érezte magát, miközben megtették a háromórás utat a kastélyig, amelyről a férfi beszélt. Az előző este utánaolvasott, és amit megtudott a kastélyról, az maga volt a csoda! A tulajdonosok hasonlóan érdekesnek tündek. A kastélyt a XV században építtette a család. Kétszáz évvel később kibővítették. Az utolsó szög is eredeti volt benne. Cocó alig várta, hogy az életben is lássa, ne csak fényképeken.

– Imádom az autódat! – mondta. Nigel leengedte a Jaguar tetejét, Cocó kendőt kötött, és úgy érezte magát, mintha Grace Kelly lenne a *Fogjunk tolvajt* című filmből. A jóképű Nigelben a szőke hajával, kék szemével, arisztokratikusan könnyed fölényével volt valami keresetlen, mondén varázs. Sugárzott belőle a minden hivalkodástól mentes, kifinomult elegancia.

– Ennek örülök – válaszolta a férfi. – Mellesleg az autóm neve Josephine, és ő az életem nagy szerelme. Arra az esetre, ha beleesnének egymásba, figyelmeztetek, hogy számomra mindig Josephine lesz az első. Remélem,

elviseled! – mondta vigyorogva, majd a lányhoz hajolt, és engesztelő pusztit lehelt az arcára. Cocó elmosolyodott.

– Úgy látom, kénytelen leszek.

– Vezetheted, ha akarod – ajánlotta fel nagylelkűen Nigel, de Cocó a fejét rázta.

– Nem merném. Félnék, hogy kárt teszek benne, vagy valamit rosszul csinálok.

– Bevallom, Josephine elég szeszélyes. Ez hozzátartozik a bűbájához.

– Szereted, ha egy nő szeszélyes? – ugratta a lány.

– Csak Josephine-ben – felelte Nigel.

– Az jó, mert én nem vagyok az.

– Látom – mosolygott Nigel. – Azért vagy itt. -Ezt olyan őszintén mondta, hogy Cocó felkacagott.

Épp idejében érkeztek, hogy átöltözzenek a vacsorához. Harmincegynéhány ember andalgott az óriási szalonban. A házigazdák szívélyes barátsággal fogadták őket, és nagyon örültek Cocónak. Márki és márkiné volt a rangjuk, mint ezt Cocó megtudta Nigeltől, aki elmagyarázta, hogyan illik szólítani őket. A negyvenes éveik elején jártak, és úgy tudtak bánni a vendégeikkel, hogy mindenki otthon érezte magát. Nigel azt mondta róluk: zseniálisan értenek hozzá, hogy összehozzák a megfelelő embereket.

Libériás szolgák vezették el őket a szobájukba. Cocó észrevette, hogy nem ugyanazon a folyosón van a szállásuk: vélhetőleg ez volt a szokás az olyan pároknál, akik nem egy szobában aludtak. Iránytűre, térképre és görkorcsolyára lesz szükségük, ha meg akarják találni egymást, súgta a férfinak. Nigel kacagott.

– Ne izgulj! Nagyon jól ismerem a házat. Tele van titkos járatokkal és folyosókkal arra az esetre, ha gyorsan el kell jutnom hozzád.

– Ha én próbálnék eljutni hozzád, valószínűleg a pincebörtönben kötnék ki, és senki sem találna rám.

– ígérem, keresőosztagot szervezek, ha ez bekövetkezik! – fogadkozott Nigel, amikor megérkeztek Cocó szobájához. Tágas, jellegzetesen angolos helyiség volt, gyönyörű, sötétvörös damasztal kárpitozva, tele csodaszép régiségekkel. És mennyezetes ágy volt benne! Nigel sietve követte az inast a saját szobájához, hogy átöltözhessen a vacsora előtt. Intett a lánynak, mielőtt eltűnt egy másik folyosón. Cocó becsukta az ajtót. Ez vadonatúj élmény volt, kissé úgy érezte magát, mint Aliz Csodaországban. Éppen felnyitotta az egyik bőröndjét, amikor megjelent egy fekete formaruhás,

fehér fityulás szolgálo. Tisztára olyan volt, mint a *Downtown Abbey*, mintha egy másik korból maradt volna itt. Ugyanezt el lehetett mondani a házról is, amely óriási volt, valódi kastély. A fényképek, amelyeket Cocó a neten látott, nem adták vissza a hangulatát.

– Óhajtja, hogy kipakoljak, kisasszony? – kérdezte a szolgálo. Cocó zavarba jött. Nem szokott hozzá, hogy más pakoljon helyette.

– Köszönöm, nem. Elboldogulok – felelte, és rá-mosolygott a vele nagyjából egyidős lányra. Az is elmosolyodott, és ekkor olyan volt a két fiatal nő, mint két vendég egy álarcosbálon. Aztán a szolgálo eltűnt. Cocó gyorsan megengedte a fürdővizet, kicsomagolta az estélyi ruháját, sminkelt, megkefélt a haját, és belebújt zöld selyemruhájába, amely ugyanolyan árnyalatú volt, mint a szeme. Az anyjától örökölt gyöngysort meg a saját gyémánt fülbevalóját viselte, és túsarkú cipőbe bújt. Csak egy kis alapozót dörgölt a bőrébe, pirosra rúzsozta a száját, és fényesre kefélt a haját. Nagyon elegáns és diszkrét szexi jelenség volt. Végigment a folyosón, aztán le a fölépcsőn Nigelhez, aki őt nézte, és mosolygott. Tökéletes szabású, sötétkék öltönyben várta a lányt. Nagyon jóképű volt. Szédületesen mutattak együtt, amikor bevonultak a szalonba, ahol a házigazdák ismét üdvözölték őket.

Körbejárták a szobát, hogy köszönjenek a többi vendégnek. Nigel persze egy-két kivétellel mindenkit ismert, és mindenki felderült, hogy láthatja. A vendégseregben csak Cocó és ő voltak szinglik. A többiek mind párosával érkeztek, és korban vagy Nigelhez, vagy a háziakhoz álltak közel. Noha Cocó volt a legfiatalabb, mély benyomást tett mindenkire. Különösen a háziak örültek, amiért ilyen elragadó lánnyal láthatják Nigel.

A márkiné odasúgta Cocónak, hogy Nigel eddig vagy ifjú színésznőkkel mutatkozott, akik úgy viselkedtek, mint az elkényeztetett, nevetlen kölykök, vagy örökösnökkel, akik még a színésznőcskéknél is modortalanabbak voltak. Ő utánuk a simulékony, udvarias, és nyilvánvalóan jó családból származó Cocó úgy hatott, akár a friss fuvallat. „Bájos lány!”, súgtak össze a vendég asszonyok, és máris elhatározták, hogy meghívják a házukhoz Cocót, Nigellel vagy nélküle, mert a márkiné szerint ők ketten csak barátok. Két vendég kijelentette, hogy be akarják mutatni Cocót a fiaiknak.

Vacsora után a hölgyek a hagyományhoz híven visszavonultak a szalonba, ahova a férfiak félórával később követték őket, portói, brandy és szivarok után. Késő este felállították a kártya- és játékasztalokat. Pazar hifi

berendezés is volt a szalonban, és akinek úgy tartotta a kedve, táncolhatott. Senki sem feküdt le hajnali három előtt, és majdnem négy óra volt, amikor Nigel felkísérte Cocót a lépcsőn és a folyosón a lány szobájához. Az ajtónál megállt, és szófián, kérdő mosollyal felvonta a szemöldökét.

– Ha most beinvitálsz, megspórolod magadnak azt a szégyent, hogy eltévedsz, és a pincebörtönben kötsz ki – súgta, és hosszú, érzéki csókot nyomott a lány arcára.

– Azt hiszem, inkább itt maradok – súgta Cocó.

– Én pedig menjek a saját szobámba? – kérdezte Nigel. A lány bólintott.

– Ah, kegyetlen asszonyszemély! ... És ha rosszat álmodok? Senki nem lesz ott, hogy vigasztaljon.

– Az én szobámban van egy bársekrény, amiben van egy palack whisky és egy palack brandy. Valószínűleg nálad is lesz. Próbáld ki azokat – felelte illedelmesen a lány. Nigel nevetett.

– Ah, Cocó, nincs neked szíved! – Ám ez csak ugratás volt, amit a lány is nagyon jól tudott. Fölöttébb korai lett volna ágyba bújniuk, Cocónak nem is állt szándékában, mert feltételezte, hogy sokan jártak már előtte ezen az úton. Gyanúja szerint kevés nő tudott ellenállni a híresen jóképű, elragadó Nigel csábjainak. Ő nem akart egy lenni a sokaságban. Legalábbis nem ilyen sietve. – Viszontlátásra a reggelinél egy hosszú, magányos éjszaka után! -Nigel ismét pusztit adott neki, aztán elindult a folyosón a saját szobájához, miközben Cocó halkán becsukta az ajtaját.

Ötödik fejezet

A kastélyban tartott parti folytatása is varázslatosnak bizonyult. Szombat estére hozattak egy kicsi, de nagyon jó bandát a tánchoz. Nigel felvilágosította Cocót, hogy a hétvégi mulatságok többségét, amelyeken ő jelen volt, korántsem szervezték meg ilyen jól. Ők a csúcson kezdték. Házigazdáik kiváló ízléssel gondoskodtak róla, hogy a hétvégén mindenki jól érezze magát.

Szombat reggel a férfiak vadászni mentek, és néhány nő is csatlakozott hozzájuk. Cocó úgy döntött, ő is velük megy. Diszkrétan meghúzódott Nigel mögött, és diskurált a háziasszonnyal, akinek személyében nagyon érdekes teremtést ismert meg. Számos jótékonyági alapítványban vett részt, és pszichológiából diplomázott.

Délután felfedezőutat szerveztek a közeli faluba, vacsora után áttáncolták az éjszakát, és ezúttal Cocó ajtajában Nigel nem érte be egy puszival, hanem tisztességesen megcsókolta a lányt, amit Cocó hallatlanul élvezett. Viszont továbbra sem engedte meg a férfinak, hogy vele töltse az éjszakát, amitől Nigel egészen kétségbeesett, mert tantaluszi kínokat okozott neki a hasztalan vágyakozás. Már a hétvége második napján tudta, hogy Cocó az a nő, akire egész életében várt. Hihetetlenül kedves volt a lányhoz, és csodálatosan érezték magukat együtt.

Vasárnap az összes vendég megjelent a hatalmas reggelin. Akadtak, akik ebédre is maradtak. Ebéd után Nigel és Cocó áradozva megköszönték házigazdáiknak a vendéglátást, és távoztak. A márki és a márkiné Cocó lelkére kötötték, hogy látogassa meg őket minél előbb. Cocó egy borítékban pénzt hagyott hátra a szolgálónak, úgy, ahogyan az anyjától tanulta, és elhatározta, hogy hétfőn virágokat küldet a házigazdáiknak.

Hazafelé menet Nigel egyfolytában arról beszélt, mennyire élvezte a hétvégét Cocó társaságában.

– Időnként nagyon unalmasak náluk a partik, még akkor is, ha fényűzők és jól szervezettek, mert a vendégeik szinte mindig házasemberek, és kissé korosabbak. Ezúttal jó csapat jött össze, noha mi voltunk a legfiatalabbak.

Te viszont fantasztikus voltál! Mindenki beléd szeretett! Én is! – mondta mosolyogva.

– Én is primán éreztem magamat. A háziak nagyon rokonszenvesek. Olyan kedvesek. Bár az összes vendég szimpatikus volt. – Tudta, hogy sosem fogja elfelejteni ezt a hétvégét, akármi történjék is Nigellel. A férfi azt mondta, hogy kezd beleszeretni, ám Cocó egyelőre nem akart foglalkozni a kérdéssel. Nigel nem beszélhet komolyan, hiszen csak két hete ismeri. Ám a férfi ismét szóba hozta, amikor kitette őt a háza előtt.

– Komolyan beszéltem – mondta lágyan. – Cocó, kezdek beléd szeretni.

– Egyelőre ne kapkodjunk! – kérte mosolyogva a lány. Nigel nem tudott Ed és az ő viszonyáról, de az csak három hónapja ért véget, és Cocó nem akart belerohanni egy új kalandba. Időt akart, hogy megismerhesse Nigelt, nem csak partikon, de négyszemközt is. Ha igaz, amit a férfi mondott, magától is kibontakozik a kapcsolatuk, ha pedig nem, akkor nem akar fájdalmat okozni sem magának, sem Nigelnek, mert neki is van egy sebezhető része, ott rejtőzik a jó modor, a csinos külső és a jó származás mögött. Cocó mostanra tudta, hogy magányos fiatalsága volt, hétévesen internátusba dugták rideg szülei, akik korán meghaltak, és a bátyja levegőnek nézi azóta, hogy megörökölte a címet és a családi vagyon maradványait. Nigel-nek alig jutott a szeretetből, és Cocó nem akarta azt mondani neki, hogy szereti, amíg meg nem bizonyosodik ennek az igazságáról. Félrevezetni sem akarta, továbbá nem akart fejetlenül belerohanni egy viszonyba, amíg meg nem győződik a saját érzelmeiről.

– Ne légy már olyan józan! – kérlelte a férfi, miközben megcsókolta a bejáratnál. – Szeretlek! Ragadjuk meg a percet! – Majdnem könnyörgött, amitől Cocó egészen elérzékenyült.

– Nem akarok kapkodni, amíg nem vagyunk biztosak a dologban.

– Túl fiatal vagy, hogy ennyire racionális legyél – panaszkodott Nigel. –

Hol az ifjúság lobogása? Nyilván letagadtad a korodat! – A lány felkacagott. Nigelnek nehéz volt ellenállni, ám Cocó keményen fegyelmezte magát. A férfi behozta a bőröndöket, és felvitte őket az emeletre. Beültek a kicsi könyvtár díványára, ittak egy pohár bort, csókolóztak a tűznél, amelyet Nigel gyújtott, aztán a férfi kelletlenül távozott, de rögtön küldött is egy SMS-t. hívj bármikor, ha szükséged van valamire! Kérésre házhoz megyek, főleg éjszaka!" Cocó elnevette magát, és válaszolt, ismételten köszönetét mondva élete legjobb hétvégéjéért.

– Milyen volt? – érdeklődött Leslie másnap a munkában.

- Abszolút mesés! Varázslatos! Életem legjobb víkendje!
- Nigel jó ebben. Ugye milyen hihetetlen csoda a kastély?
- Tökéletes volt minden! – Cocó valósággal tündökölt.
- Nigel odáig lehet érted. – Leslie cinkosan mosolygott a lányra.
- Ő azt mondja.
- Valószínűleg így is gondolja. Ő mindig nagyon jópofa, de azt hiszem, nagyon magányos a jópofa-sága mögött. Azt hajtogatja, hogy meg akar nőszülni és gyerekeket akar. Szerintem ez az igazság.
- Túl fiatal vagyok én még ahhoz – tiltakozott Cocó. – Ő pedig túlságosan siet.
- Ha váratod, holtáig szeretni fog. Az mindig bejön a férfiaknál – szolt a bölcs Leslie, azzal visszatért az irodájába. Pedig Cocó nem játszott Nigellel, nem is próbálta szítani a szenvedélyét. Neki csak túl gyors volt ez a tempó.
- Amikor este hazament, a küszöbén két tucat vörös rózsza várt rá egy divatos virágüzlet vázájában. Tudta, hogy Nigelnek kései megbeszélései vannak, ám a férfi este tízkor felhívta, hogy most szabadult, és szeretne beugrani hozzá.
- Bízhatok benned? – kérdezte a lány. Nigel felkacagott.
- Nem, de megpróbálok viselkedni. Tizenöt évet áldoztam lotyókra, akiket sosem szerettem. Most meg szerelmes vagyok egy rendületlenül tisztességes nőbe. Micsoda pech! – Ám épp azért kezdett beleszeretni a lányba, mert az nem volt könnyen kapható. Egyébként Cocó is kezdett beleszeretni, és ki akarta élvezni a szerelmet. Még senki sem volt hozzá ilyen gyöngéd és figyelmes. Ismerni akarta Nigel erényeit és gyarlóságait, és a megismerésére hagyni akart egy kis időt.
- Félóra múlva Nigel betoppant. Elmesélték egymásnak, kinek milyen napja volt a munkában. Nigel rózsacsokra gyönyörű volt, és majdnem nagyobb az ebédlőasztalnál. Cocó megköszönte a rózsákat. Ő is küldött virágokat a házigazdáiknak a csodás hétvégeért.
- Összebújtak, csókolóztak. Nigel éjfélkor távozott. Azon a héten többször együtt vacsoráztak. Amikor Cocó beszámolt Samnek a víkendről, a fiú rögtön gyanút fogott.
- Miért sűrget? Van valami titkolt szándéka?
- Ne légy már paranoiás! A főnököm egy iskolába járt Nigel unokatestvérével, és évek óta ismeri. Azt mondta róla, hogy magányos. Csak hétéves volt, amikor a szülei bedugták egy internátusba. Itt az a

szokás. Szerintem ki van éhezve a szeretetre. Én mindenesetre használom az eszemet.

– Az jó. Ismerd ki, és várj – mondta Sam az idősebb fivér hangján.

– Azt teszem.

A következő hétvégét a városban töltötték olyan programokkal, amelyeket Cocó az érkezése óta tervezett. Elmentek a Victoria and Albert múzeumba, megnézték a koronaékszereket a Towerben, ahol egymást tapossák le a turisták, de így is érdekes volt andalogtak a Hyde Parkban. Vasárnap mentek a C‘hardge hotelbe.

Nyilván jó helyen volt, divatos környéken, viszont kicsi volt, sötét, és a falakról hámlott a festék. A lakásnak nem volt semmi személyes jellege. Jobban emlékeztetett hotelszobára, mint otthonra.

Cocó nagyon megsajnálta Nigelt, mert ez a lakás mutatta, milyen üres a férfi élete. Pezsgő társasági életet élt, sok barátja volt, de a lakásában hiába kerestek volna családi fényképeket és emléktárgyakat. Ez alátámasztotta Leslie elméletét, hogy Nigel magányos ember. Innen visszatértek Cocó barátságos kis házába, amely pár hét után lakályosabb volt, mint a férfié öt év után. A lányt az is elszomorította, hogy Nigelnél semmi sincs a falakon. Hiányoztak a dísz tárgyak, és Nigel mindent az Ikeában vásárolt. Az a hely jobban emlékeztetett egy főiskolás albérletére, mint egy harminchárom éves férfi otthonára. Nigel egyszer azt mondta, sosem rendezett partit a lakásában, csak a klubjában. A lány most már értette, miért.

Cocó házában Nigel begyújtott a kandallóba. Békésen üldögéltek, csókolóztak, beszélgettek. A férfi elmesélte, hogy meghívták egy újabb házi mulatságba a következő hétvégén. Leendő házigazdájuk ugyanakkor vendégeskedett a márkiék kastélyában, amikor ők. Ez szerényebb muri lesz, de ugyancsak szórakoztatónak ígérkezik. Vegyesebb társaságra számíthatnak; lesznek fiatalabb szinglik, akik korban közelebb állnak Nigelhez. Csábítóan hangzott, Cocó beleegyezett. Kimondhatatlanul élvezte bimbózó kapcsolatukat és belépését ebbe a világba.

Ez a házi mulatság másfajta volt, de ugyanolyan élvezetes. Eljött egy gazdagnak látszó, hatvan-egynéhány éves férfi a barátnőjével, aki annyi idős volt, mint Cocó. A férfi brit volt, a barátnő orosz, és igen érdekes lány. Korábban egy közismert orosz üzletember tartotta ki, akitől született egy most négyéves kislánya. A társaság többi része sem volt unalmas. Cocó imádta ezt az életet, amelyet megosztott Nigellel, és az embereket, akiket a

férfi közvetítésével megismert. Élvezte a munkáját, és szeretett Leslie-nek dolgozni.

Betekinthesett a lapkiadás kulisszái mögé. Bár ő nem csinált semmi fontos dolgot, azért örömet lelte a légkörben és az emberekben. Am Nigel volt a legnagyobb öröme. Amikor hazajöttek a második víkendről, sokáig csókolóztak, és Cocónak egyre nehezebb volt megőriznie a józanságát. Nigel komolyan nézte egy pillanatig.

– Kiruccannál velem a következő hétvégén is, Cocó?

– De hiszen most jöttünk haza – mosolygott a lány.

– Nem házi mulatságra gondolok. Csak ketten lennénk, te meg én. Szeretnék elvinni Párizsba. Az a kedvenc városom.

– Ez úgy hangzik, mint egy összeesküvés az elcsábításomra – nevetett a lány.

– Az is – vallotta be Nigel. – Nem akarok csak úgy az ágyba zuhanni veled valamelyik éjszakán, habár ujjonganék, ha megtennéd. Vagy potyázni egy házibulin, mert túl sokat ittunk. Szeretnék elvinni, szeretnék szeretni, hogy jól startoljunk. Vállalnád ezt? – kérdezte könnyörögve. ,

Cocó megcsókolta, és bólintott.

– Igen, vállalnám! – suttogta. Nigel olyan meghatóan esdekelt, hogy ez alkalommal a lány nem tudott ellenállni. Különben is, már egy hónapja ismerték egymást, és sok időt töltöttek együtt.

Nigel valósággal eksztázisba jött. Aprólékosan kitervelt mindent. Pénteken kora este indultak el az Eurostarral, és ragyogó, meleg, késő szeptemberi időben érkeztek Párizsba. Eltaxiztak a Bal Part nevű városrészben egy romantikus kis hotelbe, amelyet Nigel ismert. Este a Le Voltaire-ben vacsoráztak a Szajna rakpartján, utána sétáltak egyet a folyó mentén. Turistákkal zsúfolt, kivilágított kirándulóhajók siklottak mellettük a vízen.

Aztán visszatértek a hotelbe, amelynek romantikus mennyezetes ágyát virágos Jouy vászonnal kárpitozták. Nigel olyan féltő gonddal vetkőztette le Cocót, mintha egy drága műtárgyat tartana a kezében, amelyre azóta áhítozik, hogy először meglátta, és gyöngéden szeretkezett a lánnyal. Viharként sodorta el őket az egy hónapja hevülő szenvedély tüzes árja. A romantikus kis hotelszoba épp a megfelelő hely volt az első szerelmes éjszakához. Nigel könnyek között vallott szerelmet a lánynak a holdfényben, Cocó pedig átölelte, és azt felelte szívből jövő őszinteséggel, hogy ő is szereti. Olyan sok mindent tudtak adni egymásnak. Újra és újra

szeretkeztek, amíg fel nem jött a nap, és akkor végre elaludtak összeölelkezve. Úgy érezték, végre hazaértek.

Cocó arra ébredt, hogy Nigel az ágy szélén ül, és csodálattal bámulja. Hozott a földszintről kávét és rongyos kiflit a lánynak. Cocó elmosolyodott.

– Álmodnék? – kérdezte boldogan.

– Nem, Cocó, ez az én álmom. Ezt álmodtam egész életemben, és most valóra váltál. – Olyan volt ez mindkettőjüknek, akár egy tündérmese. Pontosan ezt akarták. A hely és az idő nem lehetett volna tökéletesebb.

Délelőtt elsétáltak az Invalidusok Dómja mellett a Jeu de Paume-ba, aztán a Petit Palais-hoz, hogy megnézzenek egy Renoir-vándorkiállítást. Megálltak a Notre Dame előtt, és áhítattal bámulták a székesegyházat, ahol javában folyt a tűzvész okozta károk helyreállítása. Nigel ünnepélyes komolysággal megszólalt:

– Cocó Martin, ezen a napon megfogadom, hogy szeretni foglak örökké.

– Én is szeretlek, Nigel – válaszolt halkán a lány. Ő csak a jelenről beszélt, nem tett ígéretet a jövőre, mert a szülei halála óta már nem bízott a jövőben. Nincs olyan, hogy örökké. Viszont azt tudta, hogy szereti Nigelt, és a férfi hitt neki.

Utána vásárolgattak ezt-azt, majd visszatértek a szállodába. A Párizsban töltött felejthetetlen órák emlékére Nigel vett egy kis párizsi tájképet Cocónak az egyik folyóparti könyvtárban. Tökéletes nyitány volt a kapcsolatukhoz. Vacsora előtt ismét szeretkeztek, aztán elmentek egy romantikus kisvendéglőbe, majd hazatértek a hotelszobájukba, és megint szeretkeztek. Nigel szakértő szeretőként bánt a lánnyal, de nem művészkedett. Szerelme Cocó iránt őszinte volt, akárcsak a szeretkezésük.

Másnap korán keltek, és nagyot sétáltak a Bal Part főként művészek lakta negyedében. Tizenkettőkor búsan eltaxiztak a pályaudvarra, és felszálltak a londoni vonatra. Szívükbe zárva magukkal vitték ennek a városnak az emlékeit, ahol közös életük elkezdődött.

Cocó ezúttal nem titkolta Sam elől, hogy viszonya van Nigellel. Már a Párizsból való hazatérésük másnapján elmondta neki. A fiú pánikba esett. A lány a hangjából ítélve örülten szerelmes volt, ami érthető. Nigel mindent jól csinált. Az egész úgy hangzott, akár egy film vagy egy tündérmese, de Sam tudta, hogy a valóságban nincs ilyen.

– Cocó, várjál már! Lassíts! Nyugi! Egy hónapja ismered a tagot. Bulizni visz kastélyokba, bemutat fél Londonnak, mármint a puccos úri felének, ahol mindenki főrend. Most pedig Párizsba visz víkendezni, és elcsavarja a

fejedet. Ilyen forgatókönyvvel Drakula is tündérr királyfinak látszana. Lehet, hogy csodapasi, de maradjunk meg a realitás talaján! Vagyis helyezzük vissza a hőszedet normális keretek közé, a való életbe, ha emlékszel még, hogy az mit jelent. Megint kikötöttél egy izgalmas fazonnál. De hogyan viselkedik, amikor náthás, vagy amikor te szar hangulatban vagy, és mindenáron veszekedni akarsz? Tudom, hogy most tündérhercegnőnek érzed magadat. Ki ne érezné annak magát, ha egy pasi a Notre Dame előtt fogad neki örök hűséget? A francba, én is beleesnék, ha nekem mondana ilyet! Nem akarom, hogy ismét hibázz, mint Ednél, és megsérülj! Ne hamarkodd el, szánd rá az időt!

– Nem hamarkodom el! – bosszankodott a lány. Bántotta, hogy Sam ennyire gyanakszik az ő szerelmére. Ő egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy Nigel rendes ember.

– Meg kell bizonyosodnod róla, hogy nincs-e valami hátsó gondolata. Ednek egy huszonegy éves szexjátékszer kellett. De mi kell ennek a hapsinak? Ne feledd, hogy apád irtó sok pénzt hagyott rád. Meg kell bizonyosodnod róla, hogy nem a pénzedre hajt-e.

Cocónak nagy csalódás volt Sam reakciója. Ő biztosra vette, hogy Nigelnek nincsenek hátsó gondolatai. Egyszerűen szereti őt.

– A főnököm ismeri őt srác koruk óta. Együtt járt iskolába az unokatestvérével. Azt mondja, hogy Nigel jó arc. Nem is tudja, hogy van pénzem! Azt hiszi, csak egy lány vagyok, aki Londonban dolgozik.

– Erre azért ne fogadj! Nem látszol koldusnak. Fix, hogy a ház, amelyet bérepsz, drágább annál, amit a tiedhez hasonló beosztású lányok megengedhetnek maguknak. Azonkívül olyan helyeken jártál, és olyan dolgokat csináltál, amikre a szegény lányoknak nincsen módjuk. Hidd el nekem, Nigel *tudja!* Lehet, hogy az örökséged pontos összegével nincs tisztában, de hozzávetőleges fogalma van róla. Ráadásul úgy veszem észre, hogy szeret jól élni, és nem is titkolja, hogy nincs pénze. Ha komolyak a szándékai és nem hajt valamire, akkor nemhogy odavezetlek, de egyenesen odahurcollak az oltárhoz! Csak szánd rá az időt, hogy felmérhesd. Már megint kifogtál egy extrát. A normál hapsik nem visznek el Párizsba az első szeretkezéshez, és nem kastélyokban víkendeznek.

– Nem, hanem becsalogatnak a kocsijuk hátsó ülésére, és felcsinálnak tizenhat éves korodban! -mondta Cocó. Sam elnevette magát.

– Nos, nem feltétlenül! – Végre sikerült szexelnie a buzgó vallásos Tamarral egy éjszakán, amikor a lány szülei New Jersey-be utaztak a

rokonokhoz, süvet ülni egy megboldogult dédnagynéniért. Tamar is otthon lakott, ami miatt kevés alkalom kínálkozott a szexre, úgyhogy kihasználták, amit lehetett. .

Sam azt mondta, szereti lámart, de számára nem volt sietős ennél tovább menni a dologban, ellentétben Cocóval, akiben nem bízhatott, hogy nem követ-e el valami bolondságot most, mivel nincsenek már szülei, akik a lelkére beszéljenek és megfédik. Az apja, ha élne, rajta tartaná a szemét. Ám most, hogy már sem Tom, sem Bethanie nem él, Cocó ki van éhezve az állandóságra, épp csak nem a megfelelő helyen keresi. Edtől bizonyosan nem kaphatja meg: nős ember, túl az ötvenen, és csalja a feleségét. Nigel pedig sötét ló a mezőnyben. Cocó nem ismeri eléggé, hogy egy hónap alatt tárgy világos képet alakíthasson ki róla. Sam szentül hitte, hogy a lány szülei egyetértenének vele. Ők is fiatalon kötöttek házasságot, csakhogy már több éve ismerték egymást, amikor Las Vegasba szöktek.

– Mindössze azt szeretném, ha nem sietnél, amíg nem vagy biztos benne.

– Én nem sietek. Te meg legalább örülhetnél a boldogságomnak, amiért találtam egy rendes pacákot!

– Majd akkor örülök a boldogságodnak, ha annak bizonyul, aminek látszik. Jelenleg csak egyfajta káprázat, ami könnyen elvakíthat. Ahogy Ednél történt.

– Ennek semmi köze Edhez. Nigel nem nős, és nem hazudik!

– Kiindulási pontnak jó – mondta Sam különösebb meggyőződés nélkül.

– Hogy van Tamar? – kérdezte a lány, hogy egy percre kikerülhessen a reflektor fényből.

– Prímán. Előléptették a bankban. Hat gyereket akar, és kóser háztartást. Bemutattam anyámnak, aki szorgalmazza, hogy tüstént vegyem feleségül. - Cocó fülében ez úgy csengett, mint egy halálos ítélet. Sam búcsút mondhat a szabadságának. Ugyanúgy féltette a barátját, mint az őt. – Azt hiszem, át kell mennem hozzátok, hogy megnézzem a pasit – mondta komolyan Sam. – Látnom kell a saját szememmel.

– Minden indok megfelel. Irtóra szeretném, ha átjönnél. Mit gondolsz, apád elenged?

– Majd azt mondom neki, hogy muszáj. – Cocó önjelölt testőreként és nagytetvéreként találkozni akart ezzel az ürgével, hogy maga formálhasson róla véleményt. Azt látta, hogy Cocó örülten belezúgott, amiért nem is hibáztatta. – Ha jöhetek, majd tudatom veled.

Ígéretéhez híven Sam a következő héten küldött egy SMS-t, hogy kapott négy nap kimenőt. New Yorkban munkaszüneti nap lesz; ezt megfejelte még egy nappal, és hozzájutott egy olcsó jegyhez. Cocó alig várta, és lelkesedve mesélte Nigelnek, milyen sokat jelent neki Sam.

Párizs óta Nigel nála töltött minden éjszakát, és ugyanúgy imádta a házat, mint Cocó. Ahogy hazaértek a munkából, rögtön szeretkeztek. Cocó reggelit készített Nigelnek, közösen főztek vacsorát, vagy elmentek hazulról. Cocó minden új ismerőse meghívásokkal bombázta őket. Mire a lány észbe kapott, már ő is nyakig benne volt Nigel sűrű társasági életében. Meg kellett győznie a férfit, hogy szemelgessen és válogasson. Nem mehetnek el mindenhova, noha Nigelnek ez volt a szíve vágya.

A lány rájött, hogy szerelme sokkal jobban kedveli a szórakozást, mint ő, habár Cocó is minden alkalommal remekül érezte magát a társaságában. A fesztelen, aranyos Nigel szinte megbabonázta az embereket, akik rajongtak érte. Mindenkitől csak azt hallotta, micsoda szerencse, hogy megtalálta Cocót. Olyan tökéletesen összeillő párt alkotnak! Nigel egyetértett. Mind a ketten a mennyekben jártak.

Cocó a repülőtéren várta Samet. Kivett két szabadnapot, mert minél több időt akart együtt tölteni a barátjával. Kimondhatatlanul örült Samnek, még az sem érdekelte, hogy a fiú gyanakszik Nigelre. Sam szerdán este fölszállt egy éjszakai járatra, és csütörtök délelőtt érkezett meg Londonba. Nem volt fáradt, mert aludt a gépen. Miután Cocó elhozta a Heathrow-ról, megebédeltek egy indiai kisvendéglőben, aztán bejárták a környéket. Sam alig várta, hogy szemtől szemben láthassa Cocó szerelmét. Nigel hozott egy palack kiváló malátás whiskyt és egy palack francia bort. Otthoni vacsorát terveztek.

Cocó látta a férfiakon, hogyan méregetik egymást, és magukra hagyta őket. Mindkettőt szerette, és tudta Nigelről, hogy képes megvédeni magát. Zavartalan nyugalommal sürgött-forgott a konyhában. Mire feltálalta a vacsorát, odabent felbontották a whiskyt. A férfiak derűsnek, felszabadultnak látszottak.

Cocó bélszínt vásárolt, mert tudta, hogy az ízleni fog. Mindkét férfi szeretett enni. Spárgabab és krumplipüré volt körítésnek, és minden csodálatosan sikerült. A francia borral megkoronázva tökéletes lett a vacsora.

Sam kérdéseire válaszolva Nigel beszélt a munkájáról, Sam pedig bevallotta, hogy embert próbáló munka az apjának dolgozni, mindent úgy

csinálni, hogy megfeleljen az öreg kívánalmainak. Ő sem élvezte, de úgy érezte, kötelessége részt venni a családi vállalkozásban. A munkát tovább nehezítette, hogy az apja nem bízott a technológiában. Sam próbálta korszerűsíteni az üzletet, ám az apja kézzel-lábbal tiltakozott. Sam szerint éjjel-nappal vitatkoztak.

Cocó csak most látta, hogy a barátja mennyire nyúzott, és elég keserűnek tűnt. A húgának végre sikerült eljegyeznie magát az ír katolikus fiújával, amin Zippora tombolt. Úgyhogy meglehetősen feszültség uralkodott Steinéknél. Sam azt is elmesélte, hogy a szülei nyaggatják őt Tamar miatt.

– Tíz évvel fiatalabb vagy nálam – jegyezte meg Nigel a finom vacsora mellett, amelyet Cocó körültekintő gonddal készített a két férfinak, akiket szeretett. – Miért forszírozzák ennyire a nősülést? Amikor én voltam huszonhárom, éjjel-nappal hajtottam a csaposlányokat és a pincérnőket! – Sam elnevette magát.

– Ez az ortodox hagyomány. Fiatalon házasodni, és rengeteg gyerek, mint a katolikusoknál. Apám lezserebben fogja fel, de anyám nagyon vallásos, és egy jöttányit sem enged a meggyőződéséből. Ha ez nem lenne elég, az egyik húgom egy ír katolikushoz megy feleségül, a másik kijelentette, hogy csak harmincéves kora után megy férjhez, már ha egyáltalán; kitelik tőle, hogy soha. Az öcsém a család tudósa, ezért szentnek tartják. Tehát maradok én, mint reményeik zászlóvivője. Viszont én abban hiszek, hogy lassan járj, tovább érsz, ezért nem sietek a nősüléssel. – Sokatmondón nézett Nigelre, hogy érti-e az üzenetet, ha csak tudat alatt is.

– A te korodban én sem siettem. Ma már gondolnom kell rá, ha gyerekeket akarok.

– Cocó fiatalabb nálam – mondta nyíltan Sam. A lány kissé zavarba jött. Sam határozottan úgy viselkedett, mintha a bátyja lenne, holott csak egy év volt köztük. Ám Sam volt az egyetlen, aki az érdekeit képviselte, és Cocó tudta, hogy jót akar. – Huszonkét évesen még túl fiatal a gyerekekhez.

– Azt hiszem, amikor találkozol a megfelelő személlyel, az a megfelelő idő – mondta halkán Nigel. – Az pedig nem jön el tízszer egy életben. Az enyémben sem jött el mostanáig.

– Ez igaz lehet, de a jó dolgok nem ajtóستól törnek be a házba – jelentette ki Sam. Nigel bólintott, ám nem tett megjegyzést. – Szerintem ha eljön az igazi, az akár várhat is, legalább egy kicsit. – Egy percig hallgattak, aztán másról kezdtek el beszélni. Egészében véve Cocó életének két legfontosabb

férfi szereplője kedvelte egymást. Nigel ragaszkodott a brandyhez a vacsora után. Mire ágyba kerültek, Sam és Nigel igencsak felöntöttek a garatra.

Másnap reggel Nigel már elment dolgozni, amikor Sam előkerült. Cocó, aki ezt a napot is kivette, a konyhában várta, és nagyot nevetett, amikor a fiú behunyorgott a napfénybe.

– Jaj, istenem, olyan macskajajos vagyok! -mondta elgyötört arccal. –

Elfelejtettem, hogy a britek mennyire értenek az iváshoz. Az egyetemen volt egy angol srác a gazdasági kurzuson, az mindenkit az asztal alá tudott inni. Szerintem Nigel a rokona lehet. Kávét, de gyorsan, mert vészhelyzet van! – Miután megitta a kávét, evett egy szelet pirítóst és bevett egy aszpirint, valamennyire magához tért. Még mindig fájt a feje, de már elviselhetően.

– Tehát, hadd halljam, mit szólna hozzá? – kérdezte aggodalmasan Cocó. Nagyon szerette volna, ha Sam is kedvelné Nigelt.

– Tetszik. Jó srác, és nyilvánvalóan odáig van érted. De akkor sem ismerhetted meg ilyen kevés idő alatt. Meg ne vadulj, nehogy aztán valami számárságot művelj!

– Nem fogok! – jelentette ki határozottan a lány.

– Szerintem Nigel viszont igen, és téged is megpróbálhat rábeszélni. Szerintem körül kellene nézned a háza táján. Aggasztanak a pénzügyei. Ő maga sem titkolja, milyen szegény. Elképzelhető, hogy túloz, de ha nem, akkor is lehetnek túlzott vagy irreális elvárásai veled szemben. Apád aggódna miatta. – Cocónál ezt volt a varázsige: hogy az apja mit tenne, mit gondolna, vagy mit helyeselné.

– Nem a pénzemért fog feleségül venni, Sam. Nem tudja, hogy mennyim van, és nem kérte meg a kezemet. Szerintem elhamarkodottan következtetsz. – Holott Nigel igenis célzott rá, és a szándékai egyértelműek, jóllehet tisztességesek voltak. Folyton a házasságra célozgatott, és azt mondta, gyerekeket akar, minél előbb. Úgyhogy Sam aggódott.

– Ne légy már ilyen naiv. Az emberek találgatnak, beszélnek vagy tudnak dolgokról. Nigel leellenőrizhetett. Bevett szokásuk ez az embereknek. Lányokat kevesebért is elvettek már, mint amennyid neked van. Nem akarom, hogy veled ez történjen. Ha egyszer feleségül mész hozzá, szükséged lesz egy bombabiztos házassági szerződésre. És az Államokban kell összeházasonotok, hogy a szerződés törvényes legyen!

– Nem kérte, hogy legyek a felesége, úgyhogy nincs min aggódnod.

– Úgy gondolom, hogy előbb-utóbb megkér, és te is így gondold. A másik aggályom, hogy nincsen szakmája. Van egy állása, amit utál. Ha úgy dönt, hogy beszünteti a munkát az esküvők után, az égvilágon semmit sem tehetsz ellene. Át kell gondolnod ezt a dolgot, Cocó, ki kell nyomoznod, mik a terveid, a céljaid, mi az értékrendje. Mit érezne, ha a gazdag feleségéből élne? Nem lenne semmi kifogása? Cocó, ne akarj felesleges terhet venni a nyakadba, egy olyan pasit, aki nem akar dolgozni. Mert ez megtörténik, gyakrabban, mint gondolnád. Ő talán ostobának tartja azokat, akik a tiedhez fogható vagyont mellett vállalják a munka nyűgét. Úgy vettem észre, hogy nem érdeklődik a szakmai karrier, egyáltalán semmiféle karrier. Pedig az ő korában érdekelnie kellene.

– Te és én még csak a startnál tartunk. Ő tíz-tizenkét éve munkaképes, a pályája csúcsán kellene állnia, nem a mélyponton. Ehelyett egy alacsony besorolású hirdető, és rühelli a munkáját, ami rossz hír számodra, te viszont nagyon jó hír lehetsz neki. Nem akarom látni, amint ez történik veled. Ennél jobbat érdemelsz. Meglehetősen szellelbélelt alaknak tűnik. Persze elragadó, és vitathatatlanul szeret téged, de neked olyasvalakire van szükséged, aki jobban megerőlteti magát. Gyerekeket akar, de miből tartja el őket? És téged?

Cocó tudta, hogy amikor a szülei összeházasodtak, abból a kevésből éltek, amit ketten kerestek. Nigel vajon mennyire törekvő? Beszélni az emberekről, a programjaikról szokott, főleg a partikról, amelyekre jártak, de soha egyetlen szót sem ejtett a munkáról, a tervezésről, a takarékoskodásról. Sam mindig olyan jó tanácsokat ad.

– Durvaság lenne, ha az anyagi helyzete után szimatolnék. Ő azt mondja, nincs pénze. Mindent a bátyja örökölt az apjuk halála után. Mi mást kell még tudnom? Már mindent elmondott.

– Ez a brit rendszer – jegyezte meg Sam, és töltött magának még egy csésze kávé. – Én nem látok ebben semmi durvaságot. Meg kell védened magadat. Nigel igencsak adja a bankot, és a felső tízezerrel barátkozik. Ő nem az a „normális” pasi, akiről beszéltünk. Magas lovon ül, mint Ed, illetve az is lehet, hogy csak ülne, mert nincs ló, amíg te nem fizeted. Nézz utána. Ed megteheti a kedvedért. Nem olyan bonyolult az.

– Ednek ehhez semmi köze! – vágta rá Cocó. Csak tovább bonyolítaná a dolgot, hogy ő lefeküdt a gondnokával, noha nem kellett volna. Ma már bánta. – Majd töröm a fejemet, hátha eszembe jut valami. – Sam bólintott. Sikertelenül próbált jó kérdéseket fölvetnie.

– Találkoztál már a bátyjával?

– Nem. Gyűlölik egymást, nincsenek is beszélő viszonyban. Mindent a bátyja kapott, és semmit sem adott Nigelnek.

– Ez se jó hír. Nigel édes pofának látszik. Én bírom. Az élete kissé csicsás az én ízlésemnek, hercegek és hercegnék, grófok és kastélyok. Neki ez sokat számít. Ezt akarod, Cocó? – Sam meg volt lepve. Ez annyira nem vallott a lányra. Am Nigel roppant megnyerő és varázslatos volt a maga kisfiús módján, és a társasága, úgy összetételében, mint életstílusában, nagyon izgalmas volt. Mintha örökké csak játszanának, és egy másik korból maradtak volna vissza. Nigel készséggel elismerte, hogy számos arisztokrata ismerőse elvesztette a pénzét, mégsem hajlandó lemondani a pénz szórásával járó életstílusról. Nigel ezt nem bánta, mert ezek a kékvérűek rengeteg partit rendeztek, amelyekre ő is mindig hivatalos volt.

– Annyira viccesek! Sokuk nagyon felületes, de igazán érdekes emberek is vannak köztük. Azonkívül szeretem Nigelt. Olyan, mint a Szőke Herceg! Velem pedig bőkezű. Párizsban mindent ő fizetett, és akkor is fizet, ha vacsorázni megyünk. – De micsoda nyomorúságos, hitvány odúban lakik! A lány gyanúja szerint hercege órá költötte minden pénzét, a házi mulatságokért pedig úgysem ő fizetett.

– Csak nézz utána, hogy van-e valamije a bankban a te Szőke Hercegednek, vagy előbb-utóbb csakis tőled függ majd anyagilag. Ha ez a helyzet, akkor legalább tudod, mire számíthatsz. Nehéz a pénzről beszélni, de ha hosszú távra tervezel, akkor tisztában kell lenned az ilyesmivel. – Cocó bólogatott, mert tudta, hogy a barátjának igaza van.

Talán Nigelt is feszélyezi a pénzkérdés. Kínos ez mindkettőjüknek. Végtére is a férfi joggal mondhatja, hogy akkor is szegény volt, amikor összeismerkedtek, vagyis nem vezette félre a lányt. Akármennyire szerelmes volt Cocóba, nem kérte meg a kezét, úgyhogy a lánynak emiatt nem kellett aggódnia. Ráadásul még ha véresre sarkantyúzta a fantáziáját, akkor sem tudta elképzelni magát huszonkét évesen férjes asszonynak. Sam tehát ok nélkül izgult, de a lány így is hálás volt a törődésért.

Taniarról is beszélgettek. Sam azt mondta, szereti. Cocót nem győzte meg. Hamár az a fajta lány volt, akit Sam szülei a menyüknek kívántak, ám Cocó szerint Samnek valaki érdekesebbre lenne szüksége, nem egy banki ügyintézőre, aki hat srácot akar. Elég siralmasnak találta ezt a jövőt. Sam nemkülönben. Cocó nem szerette volna, ha Sam feladja az álmait csak azért, mert a szülei kedvében akar járni. Remélhetőleg nem tesz ilyet.

Sam lezuhanyozott, utána elindultak felfedezni Londont. Jó volt együtt lenni, dumálni, néha meg csak gyalogolni szótlanul, belefeledkezve a gondolataikba. Sam sok mindent mondott, ami elgondolkoztatta a lányt. A fiú biztosra vette, hogy Nigel nem az a „normális pasi”, akit Cocó szeretne. De hát ő éppen imádottjának tündér királyfi jellegébe szeretett bele, és valóban, nehéz volt nem ámuldozni, hogy Nigel micsoda embereket ismer, milyen helyeken járt, és miféle barátokkal ismertette össze Cocót. Elvárásolt életet élt, akár volt pénze, akár nem.

Cocó nem is tudta, érdeklí-e Nigel pénze, illetve pénztelensége, mindenesetre méltányolta, hogy Sam aggódik érte. Úgysem házasodnak össze, és Cocó igazán nem pazarol. De még ha össze is házasodnának, mibe kerülne a közös élet? A szülei mértéktartók voltak a költségekben is: jól éltek, de nem szórták a pénzt nyakra-főre. Persze azért voltak szép házaik, értékes műtárgyakat vásároltak, nagylelkűek voltak a lányukhoz és egymáshoz. Nigel sem költ olyan sokat. Általában olcsó éttermekbe jártak, és hetente több estén is otthon főztek. Zsúfolt társasági életük semmibe sem került, kivéve a virágot, amit utólag küldtek a házigazdáiknak, azt meg Cocó fizette. Sam igazán túlzásba viszi az aggodalmaskodást.

Este hármásban vacsoráztak egy kedves olasz étteremben. Sam akarta rendezni a számlát, de Nigel nem engedte. Szombaton ismét otthon ettek, vasárnap pedig Sam visszarepült New Yorkba. A lány kikísérte a repülőtérré. Könnyek szöktek a szemébe, amikor búcsút vettek egymástól.

– Bár itt élnél! – mondta szomorúan.

– Hát akkor gyere haza minél hamarabb! – parancsolta Sam azzal az idősebb fivér-pillantásával, amely mindig szíven ütötte a lányt. Sam volt az egyetlen, akit a családjának nevezhetett.

– Szeretlek, Sam! – mondta, és könnyek peregtek végig az arcán.

– Mindig szeretni foglak, Cocó – felelte összeszoruló torokkal a fiú. A lány bólintott, mert tudta, hogy szívből mondja. Aztán Sam beállt a sorba a biztonsági ellenőrzéshez. Cocó addig nézett utána, amíg el nem tűnt a szeme elől. A fiú még egy utolsót intett a lánynak, aki immár leplezetlenül sírva intett vissza neki, és a kezével megérintette a szívét. Sam vette az üzenetet, bólintott, azután elment, vissza a saját életébe. Hazafelé Cocó majdnem az egész utat végigsírta a taxiban.

Örült, hogy Nigelt nem találta otthon, mert a barátaival teniszezett a klubban. Időt akart nyerni, hogy gondolkozhasson Samen, a szülein, és

mindenen, amit Sam mondott. Logikusan beszélt. Remélhetőleg nem veszi feleségül Tamart, aki olyan sótlannak tűnik.

Sam pedig abban reménykedett a magasan szálló gépben, amely visszafelé tartott New Yorkba, hogy Cocó nem megy feleségül Nigelhez. Valami azt súgta neki, hogy a lány ezzel csak újabb sebeket szerezne magának. Sam pedig semmit sem tehet, amivel megakadályozza. Nehéz szívvel tért haza.

Hatodik fejezet

Cocó és Nigel három hónapon át végigszórakozták szinte az összes londoni puccos partit, részt vettek házi multságokon, és vadásztak a hétvégeken. Amikor eljött Cocó huszonharmadik születésnapja, Nigel vacsorázni vitte a lányt a Harry's Barba. Utána táncoltak az Annabel'sben. Nigel tagja volt mindkét klubnak, és még sok másiknak is. Eredetileg partit szeretett volna rendezni Cocó tiszteletére, de a lány nem akarta. A szülei halála után túlságosan elszomorította a születésnapja, amelyet szívesebben töltött Nigellel.

Az utóbbi két hétben egyik karácsonyi multságból rohantak a másikba, több barátjuk is meghívta őket síelni karácsony és újév között, de még nem döntötték el, hova menjenek. Cocót a karácsony is megviselte. Nigel Gstaadba vagy Courchevelbe akart menni, ahova ugyancsak barátok hívták meg őket. A lányt nem igazán érdekelte, hova mennek, ő a születésnapján is leginkább a csendes estét élvezte volna Nigellel.

A férfi az Annabel'sben táncra kérte. Egyszer csak félbehagyta a táncot, és fél térdre ereszkedett a csodálkozó lány előtt a parketten. Cocó ekkor eszmélt rá, hogy az egyik kedvenc számát játssza a zenekar, és senki sincs körülöttük, viszont a táncparkettet övező asztaloknál mindenki őket bámulja. Nigel bejelentette az igazgatónak a tervét, megrendelte a zenét, és felkérte a vendégeket, hogy ennek a számnak az idejére üljenek le. Mindenki egyetértett, mert ez olyan romantikus volt, ők pedig örültek, hogy részt vehetnek a meglepetésben.

Cocó értetlenül bámult a térdelő Nigelre. A férfi megfogta a kezét, és ránézett nagy kék szemével.

– Cocó, drágám, leszel a feleségem? – A lány annyira elhűlt, hogy nem tudta, mit válaszoljon. Egy percre megnémult. – Cocó! – sürgette Nigel. Könnyek szöktek a lány szemébe. Bár itt lennének a szülei, hogy megoszthassa velük a pillanatot! Vagy Sam, vagy akárki, akit jól ismer és szeret! Nigel olyan esdekelve nézett rá könnyes szemével, hogy nem kosarazhatta ki. Nem tehette ezt, hiszen összetörte volna a szívét. Cocó

szerette ezt a férfit, és a felesége akart lenni, csak nem ilyen hamar. De hát végre eljött az igazi férfi, és ő nem akarta elveszíteni. Kicsorduló könnyeit képtelen volt visszafojtani.

– Igen... igen, az lesznek-suttogta. Nigel felállt, magához ölelte, és megcsókolta. Az egész terem tapsolt. Amikor Nigel visszavezette az asztalukhoz Cocót, mindenki mosolygott rájuk, még vadidegenek is gratuláltak. Egy másik pár küldetett nekik egy palack pezsgőt, hogy megünnepelhessék az eljegyzésüket.

– Nem tudtam, hogy erre készülsz – mondta Cocó, miközben megtörölgette a szemét a szalvétával.

– Én sem – felelte a büszkén ragyogó Nigel. – Tegnap határoztam el, amikor azon töprengtem, mivel lepjelek meg a születésnapodon. – Régies külsejű, kicsi, sötétkék bőrdobozt vett elő a zsebéből, és az asztalra helyezte. – Az egyetlen anyai örökségem. Remélem, jó lesz. – Felnyitotta a dobozt, és kivett belőle egy gyönyörű antik gyűrűt, amelybe impozáns méretű, négyszögletesre csiszolt gyémántot foglaltak. – Eredetileg a nagymamámé volt. – Felhúzta a lány ujjára a gyűrűt. Tökéletesen passzolt. Cocó csak bámulta az ékszert, és ismét sírni kezdett.

– Bár láthatnák a szüleim, bár találkozhattak volna veled – mondta. Nigel magához szorította. Cocó ujján villogott a briliáns. Gyönyörű példány volt, nagyobb Bethanie összes ékességénél. Cocó szülei jobban kedvelték a művészetet a drágaköveknél.

– Én is szerettem volna találkozni velük – mondta tisztelettel a férfi. – Mi a kívánságod, mikor esküdjünk? Szerintem minél korábban! Szeretném, ha a lehető leghamarabb a feleségem lennél. Olyan gyönyörű életünk lesz!

– Nem is tudom. Jövő nyáron? Júniusban? – kérdezte tétován Cocó.

– Miért várnánk olyan sokáig? – Nigel csalódott arcot vágott. – Meghívhatnánk az összes ismerőst a klubomba egy óriási nagy fogadásra. Akarsz templomi esküvőt?

– Én... – A lány hangja egy pillanatra elakadt. – Nekem nem kell fényes esküvő a szüleim nélkül. Belehalnék. Nem lehelne nagyon szerény, csak te és a családod? Később rendezhetünk valamit a barátainknak, de ne legyen összekötve az esküvővel.

– Kétlem, hogy a bátyám eljönne a borzalmas feleségével. Nem is akarom, hogy idejöjjenek. Úgyis elrontanának mindent. Más rokonaim meg nincsenek, csak a barátaim. Ők az én családom. – Kissé elszomorodott és megbántódott, amiért Cocó nem akar nagy lagzit, de hát a lánynak sem

voltak rokonai. Nigel úgy gondolta, hogy egy pompás esküvővel – minél pompásabb, annál jobb! – fejezi ki a hálóját mindazokért a mesés partikért, amelyekre meghívták őket, de most láthatta, hogy Cocó ebbe sosem egyezik bele. – Ha nem akarsz nagy esküvőt, akkor miért várunk? Miért ne lehetne akár januárban?

Cocó megrémült.

– Én csak Samet akarom meghívni, meg talán Leslie-t, a főnökömet, hiszen ő ismertetett össze minket. – Szimpatikusnak találta Leslie-t, akivel közel kerültek egymáshoz. – Nem tudom, hogy Sam képes lesz-e ájtönni, habár megígérte, hogy ő vezet az oltárhoz. És templomban szeretnék esküdni. – Felfedezett Londonban egy kis templomot, amely megtetszett neki. Ez persze nem volt az a világra szóló lakodalom, amelyet Nigel elképzelt, de az a lényeg, hogy egybekeljenek. Később is csaphatnak hatalmas mulatságot, amikor Cocónak már kevésbé fáj a szülei hiánya. Végül is mindössze másfél év telt el azóta, hogy Tom és Bethanie elmentek.

Nigel és Cocó alig három hónapja ismerkedtek meg. A férfi pár pillanatig vacillált, mert úgy gondolta, hogy az emberek bizonyosan megjegyzéseket tesznek rájuk; talán még azt is pletykálják majd, hogy Cocó terhes. Ennek dacára így érezte helyesnek, és a szülei iránti gyásszal kapcsolatos érzelmeitől függetlenül ebben Cocó is egyetértett vele.

Nigelnek eszébe jutott Sam Cocóhoz intézett figyelmeztetése, miszerint feltétlenül az Államokban tartsák az esküvőt, és Cocó okvetlenül védje magát bombabiztos házassági szerződéssel – erre azonban már nem lesz idő. Ami a helyszínt illeti, Sam javaslata ellen szólt, hogy Nigel összes barátja Angliában élt, akik ily módon lemaradnának a szertartásról és a lagziról, nem beszélve arról, hogy ha New Yorkban házasodnak össze, a vőlegény ott egy lelket sem ismerne.

– Legyen hát az esküvő mondjuk mához egy hónapra, januárban – lelkesedett Nigel. – így lesz időnk megtervezni. A mézeshetekben elmehetünk síelni! Valaki biztosan kölcsönadja a kunyhóját!

– Utána szeretnék átmenni New Yorkba. Megnézhetnéd a lakást és a szüleim hamptonsi házát. Most már az én házam. – És az övék lesz, meg a gyermekeiké.

Nigel felkapta a fejét. A lány ezt még nem is említette.

– Nem is tudtam, hogy van lakásod és házad is! Jaj, de mókás! – Úgy örült, akár egy gyerek karácsonykor. Cocó ujján villogott a nagyanyja gyémántja, amelyet vőlegényének anyja testált Nigelre a halálos ágyán,

azzal az utasítással, hogy ajándékozza a leendő feleségének. Nigel arra az esetre tartogatta, ha végleg kifogyna a pénzből, de így sokkal nagyobb hasznát vette. A briliáns az ő szerelmének a jelképe, a házasságuk előjátéka volt.

Cocó kábultnak látszott, miközben visszatértek a lakásába. A férfiéba sohasem mentek, mert túl sivár volt, Nigel fontolgatta, hogy megszabadul tőle, úgysis a lánnyal töltött minden percet. Mivel azonban Cocó nem tudta, meddig marad Londonban, Nigelnek sem volt sürgős eladnia a lakását. Ám ha Cocó a felesége lesz, akkor örökre itt marad. A lány erre még nem is gondolt. Továbbra is New Yorkot tekintette az otthonának. Nigel viszont arra számított, hogy Londonban fognak élni. Cocó nem is képzelhette, hogy egy ennyire tősgyökeres brit másutt akarjon lakni.

Beleegyezett a januári esküvőbe, mert nem jutott eszébe semmiféle indok, hogy miért ne tenné. Voltak aggályai a gyors házasság miatt, de magával sodorta a férfi lelkesedése. Sok mindent kellett átgondolni és megtervezni, még egy szerény esküvőnél is. Másnap reggel felhívta Samet, és közölte vele az újságot. A fiú megrendült.

– Januárban? De hiszen még januárban is csak négy hónapja lesz, hogy ismered! Mi ez a rohanás? Állapotos vagy?

– Dehogy vagyok! Csak Nigel nem akar várni -sóhajtott a lány. – Most akarja. Tisztára olyan, mint egy gyerek. És tulajdonképpen miért is ne? Úgysis mindenképpen összeházasodnánk. Nem mindegy, hogy januárban vagy júniusban? Akkor jössz?

– Nem – mondta bosszúsan a fiú. – Apámnak pont akkor mütik a térdét. Nem komoly, de háromnégy hónapig mozgásképtelen lesz. Nekem kell irányítanom a vállalkozást. Anyám halálra izgulja magát apa miatt, vagyis nem hagyhatom itt őket. Valószínűleg nem mehetnék májusnál korábban.

– Szerintem Nigel megőrül, ha olyan sokáig kell várnia. Nem lesz igazi esküvő, se tömeges fogadás, csak egy kis templomi szertartás, és utána könnyű ebéd néhány barátunkkal. Nem akarok többet, miután a szüleim nem lehetnek ott. Nélkülük nem tarthatok valódi esküvőt, pláne így, hogy te sem jöhetsz. – Samnek nyomban büntudata támadt, holott nem tehetett róla.

– Majd ha átjöhetsz, rendezünk egy külön partit.

– Sajnálom, hogy cserben hagytalak – mentegetőzött a fiú.

– Nem hagytál. Én szoltam az utolsó percben.

– Megcsináltad azt, amit javasoltam? Az ellenőrzést?

Cocó rögtön megértette, miről beszél.

– Nem, nem csináltam, de olyan borzasztóan elfoglaltak voltunk, és nem sejtettem, hogy így felgyorsul a dolog. Különben nem is fontos. Ő azt mondja, hogy nincsen semmije, én pedig hiszek neki. Mit lehet itt kideríteni?

– Akkor jobb lesz, ha lépsz valamit az Államokban készült házassági szerződés ügyében – mondta szigorúan Sam.

– Azt fogom tenni! Apa is a lelkemre kötötte. Még ma írok Ednek e-mailt. Ő elkészítteti és átküldi a vázlatot.

– Nigelnak szóltál már a szerződésről?

– Nem, nem szóltam, de ami késik, nem múlik.

– Talán az Államokban kellene összeházasodnotok, hogy biztosan érvényesek legyenek rátok az amerikai törvények.

– Szerintem Nigel nem akarná.

– Beszélj Eastonnal. Vagy bármelyik New York-i jogással. Csak hogy fedezd magad.

Cocó elgondolkozva tette le a telefont.

Este a vacsoránál szóba hozta a kérdést. Nigelt egy cseppet sem zavarta.

– Az örökségem miatt szükségem van egy házassági szerződésre. Olyanra, amely érvényes az Államokban. – Félt, hogy a vőlegénye megsértődik, de szó sem volt ilyesmiről. Cocó fellelegzett. Ebből láthatta, hogy Sam összes félelme ellenére Nigel becsületes ember, és nem hozományvadász, hiszen nem riad meg a szerződéstől.

– Hát persze! Aláírok én mindent, amit akarsz. Amit a szüléidtől örököltél, az a tied. Sosem jutna eszembe, hogy igényt tartsak rá! – Nagy kő esett le Cocó szívéből. Elküldte Ednek azt az e-mailt, amelyről Samnek beszélt. Easton már másnap reggel hívta. A hangjából ítélve nagyon meg volt lepve.

– Te férjhez mész? Mikor történt?

– Férjhez. Rögtön az idejövetelem után. Nagyon kedves ember.

– Van saját pénze?

– Nincs – felelte hanyagul Cocó -, vagyis írd meg a házassági szerződést, hogy megvédhessem, amim van.

– Máris intézem. – Egy pillanatnyi hallgatás után azzal folytatta: – Sok szerencsét, Cocó!

– Köszönöm – mondta hűvös elutasítással a lány.

– Mikor lesz az esküvő?

– Januárban. – Easton nem merte megkérdezni, hogy Cocó állapotos-e, de persze azt gondolta.

– Máris intézkedem. Köszönöm, hogy tájékoztattál. Mi másképp csináljuk, de Európában is szokás a házassági szerződés, amely kizárja a vagyontársaságot, és biztosítja a teleknek a külön vagyont

Öt nappal később megérkezett a szerződéstervezet, amelyet Ed készíttetett a cég jogászaival. A szigorúan precíz egyezés értelmében a házasságkötés idején Cocó tulajdonát képező részvények, befektetések, ingatlanok és értéktárgyak a házasságban is megmaradnak az ő magánvagyonának, és Nigel lemond bárminemű igényéről. Mindkettőjüknek mellékelniük kellett a vagyoni leltárt: Cocóét Ed mellékelte a tervezethez. A lány kíváncsi volt, hogy aláírja-e Nigel? Este odaadta neki, és még jobban meghökkent, amikor a férfi, alighogy elolvasta, már is aláírta a három példányban megküldött szerződést. Megígérte, hogy csatolja hozzá a vagyoni leltárt, noha, mint ismételtén rámutatott, az a semmivel egyenlő. Csak úgy felkapott egy töltőtollat, alakanyarította a nevét, és visszaadta a papírokat a menyasszonyának.

– Nem akarod megmutatni egy ügyvédnek? -csodálkozott Cocó.

– Nem. Nem a pénzedért veszek feleségül. Azt sem tudom, mid van, és nem is akarom tudni. -Még annyi fáradságot sem vett, hogy elolvassa leendő felesége vagyoni leltárját, bár azt megállapította, hogy jó hosszú. – Gyönyörű életünk lesz. Szeretjük egymást, ennyit kell tudnom.

Igazán mindenben megkönnyítette Cocó dolgát. A többi részlet ugyancsak simán bekattant a helyére. Nigel beleegyezett, hogy abban a kicsi templomban esküdjenek, amelyet a menyasszonya kiszemelt a közelben. Mivel Sam nem tudott eljönni, Cocó a főnökét kérte fel tanúnak, amitől Leslie egészen meghatódott. Nigel látni sem akarta a fivérét, inkább két volt iskolatársát választotta. Azt tervezték, hogy a szertartás után csak úgy, ötösben elmennek ebédelni a legendásan fényűző Savini At Criterion étterembe, ahol oszlopok tartják az aranyozott mennyezetet. Ezt Nigel javasolta, mert hozzá nagyon illett a XIX. századi dekoráció eleganciája, és Cocónak is roppantul tetszett.

Az esküvő másnapján Courchevelbe utaznak, barátokhoz. Majd tavasszal vagy nyáron szerveznek egy tisztességes nászutat. Ám most a legegyszerűbb, legszerényebb szertartással akartak házasok lenni. Nigel szinte görcsösen kapaszkodott a lányba, mint aki attól retteg, hogy elveszítheti végre megtalált párját. Noha szinte kapkodva határozták el az

esküvőt, Cocó bizonyos volt benne, hogy helyesen cselekszik. Nem volt lelki-furdalása. Nigel adott neki egy hivatalos nyilatkozatot arról, hogy nincs semmije, leszámítva húszezer fontot a bankban, ami eltörpült a lány vagyona mellett.

Cocó elment esküvői ruhát keresni a Harrods márkás osztályára, és talált egy tökéletes fehér gyapjúszövet Chanel kosztümöt Felfedezett egy fodrászt, és megrendelte tőle az esküvői frizurát: parányi fehér orchideákkal teletűzdelt, sima kontyot. Vásárolt egy pár fehér szatén Manolo Blahnik túsarkút strasszcsattal díszítve, és hozzáillő kicsi retikült. Beszerzett mindent, amit kellett. A virágárusnál a csokrot és a Nigel gomblyukába való kitűzőt is megrendelte ugyanabból a fehér orchideából, amely majd a hajába kerül. Minden egyszerű lesz és diszkrét, hogy ne sértsék Cocó gyászát. Nigel egyetértett.

Cocót a gondos tervezés és az egyszerű szertartás ellenére is megviselte az esküvő napja. Már ébredéskor elsírta magát, mert rögtön eszébe jutottak a szülei. Azt hitte, megszakad a szíve, amiért nem oszthatja meg velük ezt a pillanatot. Nigel próbálta vigasztalni, de nem ment. Cocó a tizenegy órára kitűzőt szertartás előtt négyszer-ötször is felhívta Samet, holott az Államokban éjszaka volt. Sam továbbra is azt gondolta, hogy a lány hibát követ el ezzel a hirtelen házassággal, de már késő volt. Cocó vállalta, Sam annyit tehetett, hogy támogatta.

Sam apja, akit két napja múltotték, nem volt jól. A fiú semmiképpen sem jöhetett volna el, mégis rettenetesen érezte magát, amiért otthon kell maradnia. Egyfolytában biztatta Cocót, hogy oké lesz minden, amit maga sem hitt el. Cocó feleségül megy egy férfihoz, akit alig ismer, és akinek az anyagi helyzete siralmas. A menyasszonyához képest koldus, bár dicséretére szóljon, hogy ezt nem is rejti véka alá. Samet aggasztotta ez az egyenlőtlenség és a jegyospár ismeretségének rövidsége. Miféle jövője van Nigelnek? Örökös buli, vacak állások? Vagy semmiféle állás? Szerette volna, ha a lány egy stabilabb férfival köt házasságot. Ám Cocó össze volt zavarodva, és kormányozhatatlanul sodródó hajónak érezte magát a szülei nélkül. Biztos révet keresett, Sam azonban nem úgy látta, hogy Nigel képes lenne ezt megadni a felesége számára. De legalább van egy jó házassági szerződés, hála Ed Eastonnek. Az majd megvédi Cocó pénzét és minden vagyonát.

Sam csodálkozott, hogy Nigel aláírta a szerződést. Egy örült percig még el is hitte, hogy működhet a házasság. Történtek már különösebb dolgok is. Van úgy, hogy emberek ész nélkül belerohannak a házasságba, aztán negyven-ötven évig bírják egymással. Remélhetőleg Cocónál is bejön. Lehet, hogy Nigel az igazi társ, függetlenül Sam aggályaitól. Legalábbis Cocó biztos benne.

– Ahogy apa munkaképes lesz, rögtön átjövök! – ígérte Sam. Mire Cocó elindult Leslie-vel egy autóban a templomba, elsírta minden könnyét. Csendes volt, a szüleire gondolt. Még sosem hiányoztak annyira, mint ezen a napon.

– Csodás lesz! – jelentette ki magabiztosan Leslie, miközben bekísérte Cocót a kicsi templomba. Mikor Cocó meglátta a mosolygó Nigelt az oltárnál, lassan fölengedett, és ő is kezdett hinni benne, hogy minden tökéletesen alakul, hiszen úgy szeretik egymást. Érezte, hogy a szülei most figyelik, és megosztják vele a napot.

Nigel sugárzó arccal figyelte közeledő menyasszonyát, aki még sosem volt ilyen gyönyörű. A szertartás alig félóráig tartott, utána az új házasok és a tanúk kivonultak a templomból. Nigel Tiffánynál vásárolt vékony arany karikagyűrűt Coconak, és magának is egy ugyanolyat.

Azután elmentek ötösben ebédelni. Nigel Cristal pezsgőt rendelt az isteni ebédhez. Cocó fizette mint új asszony, mert az apja nem volt itt, Nigel pedig nem tehetett. Ő csak a legnemesebb francia fajborokat választotta ki az ebédhez, és ugyancsak ő állította össze a menüt, amelyben kaviár volt az első fogás. Délután ötkor nem kevésbé becsípett állapotban tértek vissza Cocó házába. Szeretkeztek, utána rögtön elaludtak.

Holnap elutaznak Courchevelbe, és ő most már Nigel felesége, gondolta Cocó, miközben álomba merült a férje mellett. A felesége. Olyan gyönyörűen hangzott. Nem lesz itt semmi baj. Most már van családja. Van férje, és tizennyolc hónap óta először végre ismét biztonságban érzi magát. Nigel megvédi, amíg élnek. Hiszen megesküdött rá.

Hetedik fejezet

A courcheveli hét maga volt a tökély. A hó ropogott, a nap melegen sütötte az arcukat. A barátok, akiknél megszálltak, és a többi vendég egyfolytában a friss házasságokat ünnepelte. Fantasztikus vakáció volt, minden éjszaka partiztak. Több ismerősüknek volt háza Courchevelben, és miután történetesen ők is itt tartózkodtak, a nászútból hétnapos dárídó lett Nigel társaságával. Londonba visszatérve a reggelinél Nigel fölött a feleségének egy meglepő kérdést:

– Hova költözünk?

– Költözünk? Miért? – Az asszony nem értette.

– Most, hogy összeházasodtunk, már nem lakhatunk itt. Ez egy tündén gyufásdoboz, de nekünk tisztességes ház kell, hogy társaságot fogadhassunk. Ideiglenesen megfelelt egy korodbeli lánynak, de most tekintélyes házra van szükségünk, amely illik a rangunkhoz – jelentette ki erélyesen Nigel. Cocónak sosem jutott az eszébe ilyesmi. Két lakása is volt New Yorkban. Ám most Londonban laknak, és Nigel azt akarja, hogy szalonképes otthonuk legyen.

– Nem tudom. Még sosem gondolkoztam rajta. Azt sem tudom, kit kell felhívni.

– Majd én felhívok néhány ingatlanost, és meglátjuk, mi van a piacon. –

Olyan határozottan beszélt, mintha a felesége már beleegyezett volna a vásárlásba, holott szó sem volt ilyesmiről. Cocó még akkor is kába volt egy kicsit, amikor dolgozni indultak. Egy komoly ház Londonban óriási kiadás és kötelesség. Nigel feltehetőleg elvárja, hogy a felesége fizesse ki az árát, mivel neki nincs pénze. Honnan tudja, hogy Cocó megengedheti magának? Mi van, ha meg sem engedheti?

Onnantól Nigel ebédidőben és munka után naponta megnézett két-három, sőt olykor hat házat. A feleségének azt mondta, ne nyugtalankodjék, ő majd megrostálja a kínálatot, és kizárólag azokkal jelentkezik Cocónál, amelyek igazán jók. Az asszony megpróbált jó képet vágni az egészhez, fáradt volt

ahhoz, hogy úgy tegyen, mintha nem volna boldog, Nigel pedig nyakig beleásta magát a dologba.

Márciusban, hat héttel a kutatás kezdete után a férfi azt mondta, van két ház, amelyeket meg akar mutatni Cocónak. Már meg is beszélt péntek délelőttre két időpontot. A feleségét nem kérdezte, hogy neki is megfelel-e így. Cocó telefonált Leslie-nek, és bejelentette, hogy később megy be dolgozni. Még mindig a *Time*-nál dolgozott, és nagyon élvezte a munkát. Most, hogy végleg londoni lett belőle, értelmetlennek tartotta volna kilépni, Leslie pedig örült, hogy Cocó benne van a csapatban.

Cocónak a lélegzete is elakadt, amikor meglátta a Nigel által megfelelőnek ítélt házakat. Hatalmas, tekintélyes, kiváló állapotú épületek voltak, óriási szalonokkal, a legelőkelőbb környéken. Iparbárához, pénzügyi titánhoz illettek, olyasvalakihez, mint az apja vagy Ed Easton, esetleg egy dúsgazdag arisztokratához. Nem sejtette, hogy Nigel ekkora méretű és értékű házakat nézett, és majdnem felhördült, amikor az ingatlanos megmondta a vételárat. Az egyik házban még bálterem is volt! Nigel nyomban felhívta a figyelmét, hogy akár bálakat is rendezhetnek. Cocónak a két ház közül a kisebbik tetszett jobban.

Egyetlen szót sem szólt az ingatlanoshoz, ám amikor eljöttek az utolsó háznézőből, a férjéhez fordult. Huszonhárom évesen el sem tudta képzelni, hogy ekkora házban lakjon, akár feleségként, akár hajadonként.

– Minek nekünk ekkora ház? Nem várhatnánk vele addig, amíg gyerekeink születnek? Egyelőre az is jó, ahol vagyunk. Ezek a házak iszonyú pénzbe kerülnek, és nincs szükségünk ennyi helyre!

– Dehogyan nincs! Van fogalmad, hány vacsorán és házi mulatságon vettünk részt az utóbbi hat hónapban? Ha aktív társasági életet akarunk élni, és szerepelni akarunk London színpadán, viszonznunk kell a meghívásokat. Olyan házra van szükségünk, amely alkalmas a vendégfogadásra, vacsorákra, táncestélyekre. Nem viselkedhetünk úgy, mint a tolvajok, akik csak potyáznak a mások multságain. – A látottak közül kevés volt annyira fényűző, mint ez a kettő. Ezekhez teljes személyzet szükséges, és legalább négy-hat gyerek, vagy a vendégek szakadatlan áradata. Olyan életmódot jelentettek, amely fényévekre volt a Martin családtól. Nigelnek hihetetlenül vakmerő elképzelései voltak az ő fontosságukról a londoni színtéren.

– Még azt sem tudom, hogy befektetésnek jók lennének-e! – mondta a taxiban, amely a *Time* székházába vitte őket.

– Biztosíthatlak, hogy igen, különben meg sem mutattam volna őket – válaszolta Nigel sértődött nyerseséggel. – Azonkívül tudom, hogy megengedheted őket magadnak.

Vajon mitől ilyen biztos benne? – csodálkozott Cocó. Még ő maga sem ismerte az öröksége pontos számadatait.

– Honnan veszed ezt?

– Olvastam a házassági szerződésünket, de már előtte is tudtam! Te nem abból a bérből éltél itt, amit a *Time* fizet, tudom, ki volt az apád. A vagyona nem éppen hétpecsés titok. – Szavai valósággal sokkolták az asszonyt. Tehát Nigel kémkedett utána! Nem mutatta, hogy ez mennyire megrendítette. Ezek szerint Samnek volt igaza!

Délután telefonált Ed Eastonnek, mert tudta, hogy a férfi ilyenkor már bent van az irodában. Ed nyomban fogadta a hívását. Cocó beszámolt neki a házakról, a vételárakról, és érdeklődött, megengedhet-e magának ennyit. Ed még mindig nem talált helyettest maga mellett a vagyonkezelői feladatra, Cocó meg túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy ilyesmivel bíbelődjék, úgyhogy meg is feledkezett róla. Fontosabb dolgai voltak.

– Igen, megengedheted magadnak, de nem tudom, van-e értelme. Londonban akarsz egy ekkora házat? Azt tervezed, hogy letelepszel, és jöhetnek a gyerekek? Az biztos, hogy éktelen nagy hodály mind a kettő. – Cocó tájékoztatta az alapterületről és az árakról.

– A gyerekek egyelőre várhatnak, és nem tudom, itt állapodunk-e meg. A férjem azt akarja. Még nem döntöttünk. Főszerepet akar a londoni társaságban. De én New Yorktól sem akarok elszakadni.

– Akkor is szörnyű nagy házak. Ám hogy a kérdésedre válaszoljak, megengedheted magadnak bármelyiket. De valóban ezt akard? – Cocó nem akarta. A férje annál inkább, fogcsikorgatva. Ez volt az első heves vitájuk, egy fölöttébb költséges vita.

– Köszönöm – válaszolta Cocó határozottan. Este, ahogy Nigel hazatért, a felesége ismét szóba hozta a kérdést.

– Hát persze hogy itt maradunk! – vágta rá Nigel. – Hol másutt élhetnénk? – Úgy viselkedett, mintha maga a kérdés is nevetséges lenne.

– Én amerikai vagyok. Mostanáig New Yorkban éltem. Még mindig van ott két ingatlanom, a szüleim lakása, egy nagy tengerparti nyaraló, viszont Londonban nincs egyebem egy próbaidős állásnál. Mivel feleségül vettél, szerezhetsz zöld kártyát, és dolgozhatsz New Yorkban, ha akarsz. – Most

döbbsent rá, hogy ez még sosem került szóba közöttük, holott meg kellett volna beszélniük.

Nigel megbotránkozott.

– Én nem akarok New Yorkban lakni! Miért nem adod el a szüleid lakását meg a tengerparti házat? A vételárból telne egy itteni házra. Ott sosem fogunk élni – söpörte félre kategorikusan a lehetőséget, amitől Cocónak váratlan, fájó honvágya támadt New York után. Nigelnél logikus volt, hogy Londonban akar élni. Cocónál nem. New Yorkhoz kötötték a gyökerei, az emlékei, és a házak, amelyekben felnőtt. De hát a férje angol. Ezt is meg kellett volna beszélniük, mielőtt összeházasodtak.

– Nem akarom eladni az amerikai ingatlanjaimat. Szeretem a szüleim lakását. Az otthonom, amióta élek. És a tengerparti ház is.

– Azt akarod mondani, hogy nem *engedhetsz meg* magadnak egy itteni házat, vagy azt, hogy nem akarod? – Nigel porig volt sújtva, és olyan arcot vágott, mint aki nem hisz a feleségének.

– Nem, de továbbra is az a véleményem, hogy ez rengeteg pénz. Nincs szükségünk ilyen hatalmas házra. Vásárolhatnánk valamivel kisebbet, aztán majd a nagy is jöhet, ha gyerekeink lesznek. Én pedig New Yorkban is akarok lakni.

– Meddig akarsz várni a srácokkal? – aggodalmaskodott Nigel.

– Évekig. Már megmondtam. Mindössze huszonhárom éves vagyok, nem állok készen az anyaságra. Még az egyetemem sem fejeztem be.

– De a házasságra készen állsz, Cocó? – kérdezte Nigel olyan vádló hangon, mintha a felesége cserben hagyta volna. Erre a beszélgetésre is korábban kellett volna sort keríteni, és ezt is kihagyták. – Mert úgy beszélsz, akár egy gyerek – korholta az asszonyt.

– Azért állok készen, mert szeretlek, de fogalmam sem volt róla, hogy házat akarsz venni, pláne ekkorát. Ezt át kell gondolnom. – Nem akarta, hogy nyaggassák vagy kényszerítsék. De azt sem akarta, hogy Nigel szomorú legyen, hiszen most már ő jelenti a családját.

– Ajánlom, hogy függen gondolkozz, különben valaki elhappolja az orrunk elöl a házakat. Hónapok óta keresgélek, és ezek messze a legjobbak – mondta a férfi olyan dermesztően, mintha a felesége ki akarná semmizni abból, ami neki jár. Váratlan feszültség lett úrrá a pici garzonházon, és napokig ott is maradt. Nigel nem vitatkozott. Egyáltalán nem szólt az asszonyhoz. Felhagytak a szeretkezéssel. Cocó úgy sejtette, hogy a hidegháború addig tart, amíg ő be nem adja a derekát.

Kizárólag az vigasztalta, hogy ha megvásárolja az egyik házat, végül is gyönyörű ingatlanhoz, és valószínűleg jó befektetéshez jutnak, amely bármikor értékesíthető. Csak Nigel olyan erőszakos! Ugyanakkor akármelyik házat választják is, azzal kötelezően együtt járna egy grandiózusabb életstílus, mint amelyet Cocó valaha is kívánna magának.

Álmatlan éjszakák és szavaktól ritkán megtört nappalok után Cocó úgy döntött, szól a férjének, hogy keressen valamivel kisebb és könnyebben kezelhető házat. Ő szívesebben maradt volna még egy-két évig a garzonban. A reggelinél, egy újabb álmatlan éjszaka után akarta közölni, hogy neki egyik ház sem kell, ám Nigel olyan boldogtalanul rogyott le a székre, hogy az asszony megszánta. De akkor is, ez volt az első komoly pénzügyi döntés, amelyre kényszerült, és attól félt, meghaladja az erejét. Nem egészen két hónapja voltak házasok, és Nigel azt várja, hogy a felesége költsön el egy vagyont csak azért, hogy rázhassák a rongyot a barátaik előtt!

– Cocó – mondta elcsigázottan -, nem arra kérlek, hogy az ablakon szórd ki a pénzt, vagy hogy add nekem. Mindkét ingatlan remek befektetés, és úgyis a te nevedre íratjuk! – emlékeztette az asszonyt. Cocó még sosem vásárolt házat, és rettegett tőle, főleg így, hogy a férje mással sem nyaggatta.

– Azt sem tudom, hogyan kell vezetni egy ekkora házat, vagy akarok-e ilyen körülmények között lakni! Én csak pár hónapra jöttem ide! – Úgy érezte, megfullad. Pánik fenyegette.

– Aztán feleségül mentél egy angolhoz, és most itt laksz. Majd én irányítom helyetted a házat. Ha van valami, amihez értek, akkor azok a nagy házak – jelentette ki magabiztosan a férfi. – A sussexi házuk tízszer ekkora volt. – De mivel az a bátyjává lett, Nigel azt próbálta újrateremteni, amit elveszített. Ez egészen új arcát mutatta. Ráadásul a feleségétől követelte a kárpótlást! Cocó csak most kezdte felfogni. Óriási feladat volt ez, óriási elvárás.

– Én még nem nőtem fel egy ekkora házhoz -mondta könnyes szemmel. Am Nigel csak mosolygott.

– Majd én megcsinálok mindent. Te is, én is azt akarjuk, hogy gyönyörű legyen a közös életünk, ahhoz pedig hozzátartozik egy ilyen ház.

Cocóval forgott a világ. Rádöbrent, hogy elfogyott az energiája, nem képes tovább hadakozni a férjével. Nála van a pénz, Nigelnek pedig van szívóssága és konoksága, hogy kicsikarja, amit akar. Kell neki valamelyik

ház a kettő közül, vagy kell legalább egy ilyesféle, és nincs, ami eltérítse. Az asszony érezte, hogy a határozottsága inog. Nigel nem kényszerítheti, illetve bizonyos értelemben igen, mert ő az erősebb, a nagyobb, az idősebb, és örülten akarja a nagystílű házat és a nagystílű életet, sokkal inkább, mint a felesége. Nélkülük nem egész ember. És már tudta, hogy az ő pénzéből Nigel meg is szerzi mindazt, amit akar.

– Na, jó – sóhajtotta fáradtan. Megmondta, hogy az a ház tetszik neki jobban, amelyikben nincs bálterem, és Nigel olyan képpel egyezett bele, mint aki áldozatot hoz az asszonyért.

– Máris telefonálok az ingatlanosnak. Cocó, nem fogod megbánni! Egy napon még megköszönöd nekem, amikor majd a ház megtelik a gyerekeinkkel, és mi adjuk a legpazarabb partikat egész Londonban! – Az asszony pillanatnyilag nem akart se gyerekeket, se partikat, és nem ujjongott a boldogságtól. Irtóztató kiadást vett magára, és Nigel ezt egy cseppet sem bánta.

Egy héttel később aláírták a papírokat, vagyis Cocónak bőven maradt ideje az utólagos bánkódás-ra, de nem akart csalódást okozni a férjének. A ház hatvan nap múlva, májusban volt beköltözhető. Áprilisban Nigel átnyújtotta a feleségének a szükséges beépített szekrények, márvány fürdőkádak, csillárok és egyéb változtatások listáját. Egyfolytában tárgyalt a kivitelezőkkel, és Cocó majdnem elájult, amikor meglátta a költségbeclést.

– Te csak ne izgulj – mosolygott Nigel. – Én majd ellenőrzök mindent. Azt mondják, augusztusra meglesz!

– Miért nem költözünk egyenesen a szegényházba? Tényleg szükség van mindezekre? Én tökéletesnek találtam a házat!

– Bízzál bennem. Még a tökéletesnél is jobb lesz, mihelyt elkészülünk. Szeretni fogod! – Cocó nem szerette. Ő a férjét szerette. Ekkor jött a következő bomba. – Természetesen bútorra is szükség lesz. -Cocó bele sem gondolt, mi minden kell egy ekkora házhoz. Rémítő és méregdrága kilátás! Öt hónapon át mást sem fognak csinálni, csak költik a pénzt. Eszébe jutott, hogyan lamentált az apja a kiadások miatt, amikor az anyja átalakította a városi lakást. Most már megértette a húzódozását. Hét hónap ismeretség után fogalma sem volt róla, hogy Nigel-nek ennyire költséges ízlése van. Férje elképzelései a fellegekben jártak.

Am amint Cocó beleegyezett a vásárlásba, Nigel ismét a régi forró szerelemmel rajongta körül, és folyton szeretkezni akart. Most, hogy elhárultak az akadályok, nem tudott betelni a feleségével. A hidegháború

véget ért, de Cocó nagy árat fizetett érte. Nigel egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy Cocó megengedheti magának a házat, és ő jó munkát végzett.

Májusban felszabadult a ház, és szinte azonnal elkezdődött a munka. Napokon belül iszonyú felfordulás támadt. A házat szétkapták, olyan lett, mintha bombatalálat érte volna. Eltűnt a szépség, amely úgy tetszett Cocónak. A rombolás még jobban fokozta az otthoni feszültséget. A garzonban töltött éjszakáikra jellemzőbb volt a stressz, mint a gyönyör, mert sokat vitatkoztak a felújításon. A hétvégi partik, amelyeknek egyikéről sem maradhattak távol, hiszen ők voltak az arany pár, akiket mindenki meg akart hívni, csak annyit jelentettek az asszonynak, hogy kénytelen volt erőltetett jókedvvel álcázni az otthoni perpatvart.

Június elsején ismét összevesztek. Nigel, aki szombaton valamilyen barátokkal ebédelt, büntudatos ábrázattal somfordált haza. Cocó nem értette, miért néz így, de nem firtatta. Már így is elég fejfájást okozott neki a vállalkozó meg a munkások a tökéletesen fölösleges felújításokkal. Pénz- és időpocsékolás volt az egész!

– Ne menjünk el vacsorázni valahova? – kérdezte Nigel. Az asszony elcsodálkozott. Április óta nem vacsoráztak házon kívül kettesben. Nem csináltak mást, csak pöröltek a ház miatt, és otthon ettek. Noha gyakran úgy összekaptak a vállalkozó számain, hogy a vacsorától is elment a kedvük. A szeretkezés ismét szünetelt. Cocó fizetett mindent, a ház falta a pénzt. Valahol olvasta, hogy két nagy stressz van az életben, ami felér a válással és egy szerettünk elvesztésével: a felújítás meg a költözés. Fárasztotta, hogy örökké a ház a téma. Nemigen volt kedve a vacsorához, ahol megint ugyanarról kellene hallania. Biztosra vette, hogy Nigel ismét előáll valami méregdrága tervvel a felújításhoz.

A férje csak nézte, aztán leült a díványra.

– Valamit el kell mondanom neked.

– A ház porig égett – felelte tompán az asszony. Szinte remélte, hogy ez történt.

– Jaj, dehogy! A ház isteni lesz, és te imádni fogod. Ellenkezőleg, ma olyan lehetőség kínálkozott, amelyet nem hagyhattam ki! Fel kellett volna hívnom téged, de nem akartam telefonon mondani. Az egyik barátom meghívta egy régi etoni cimborámat ebédre. Szédületes pofa. Ausztráliába költözött, miután végzett Oxfordban. Azért jött vissza, mert a szülei nemrég meghaltak, és le kell zárnia bizonyos ügyeket. Abszolút isteni házuk van

Sussexben! A barátomnak pénzre van szüksége, és azt mondta, hogy mondjak egy árat, amit megadnék érte. Hát én mondtam egy abszolúte nevetségesen alacsony árat, és azon nyomban elfogadta! Paroláz-tunk rá, úgyhogy ez eldöntött dolog. Úgyis szükségünk van egy vidéki házra, Cocó. Tudom, hogy sok ez így egyszerre, de hidd el, isteni. Nem hagyhattam ki. Kell dolgozni rajta egy kicsit, de nem sokat.

– Mit *csináltál?* - Az asszony felugrott, és rámeredt a férjére. Nem hitt a fülének. – Ebéd közben vettél egy házat Sussexben? Üzletet kötöttél, és nekém még csak nem is szóltál? És azt várod, hogy kifizessem? Elment az eszed, Nigel? – Ezúttal nem rémült vagy feldúlt volt, hanem dühös. Nem hitte, hogy a férje képes ilyesmire. Most hát van két olyan házuk, amelyeknek egyikét sem akarta. Nigel megkergült. Úgy írta alá a házassági szerződésüket, mintha semmit sem jelentene számára, és azóta milliókat szórt el a felesége pénzéből. – Mit képzeltél? – A ház valóban Cocóé lett, de ez az ember már egy vagyonba került neki. És még csak nem is restelli magát! Egyre azt fújja, milyen szerencsés asszony Cocó, amiért a férje révén lényegesen javult a befektetési portfóliója. Most pedig még egy házat akar venni, illetve már meg is vette!

– Cocó, kell egy vidéki ház! Ezt eddig is tudtuk. Mindössze annyi történt, hogy kicsivel hamarabb kínálkozott a lehetőség annál, ahogy beterveztük.

– Sosem terveztünk be semmiféle vidéki házat! Még csak nem is beszéltünk róla! Minek? Miért *kell* nekünk egy vidéki ház?

– Hogy rendezhessünk olyan multságokat, amilyenekre mi is járunk minden hétvégén. Nem élösködhetünk örökké a barátaimon – felelte affektálva Nigel. Abban a pillanatban Cocó majdnem gyűlölte.

– Én senkin sem élösködöm, Nigel. Azt sem tudom, megengedhetem-e magamnak egyáltalán.

– Azt hiszem, meg.

– Azt nem tudhatod. Még én sem tudom, és egy kézfogás nem jelent „eldöntött üzletet”, ha valaki másnak a pénze kell hozzá. Ez egy lidércnyomás!

– Szeretsz engem? – kérdezte Nigel olyan arccal, mint akiben sír a lélek.

– Ez nem tartozik a tárgyhoz. Nem szeretem, amit csinálsz, vagy ahogy szórod a pénzemet, *anélkül, hogy megbeszelnéd velem!* Miféle házasság ez? -Egy biztos: méregdrága.

– Arra kérlek, hogy bízz bennem. Én értek a házakhoz. Anglia két legszebb háza lesz a tied!

– Továbbá a legnépesebb személyzet és a legmagasabb rezsi. Mekkora az a sussexi birtok?

– Tartozik hozzá négy prima ház, legelő, és gyönyörű istálló. A barátom még a lovakat is hozzácsapta. Most csak hat van, de sokkal többnek jut hely. És van egy tó.

– Ez téboly. – Nigel megmondta a vételárat. Cocónak el kellett ismernie, hogy valóban alacsonynak hangzik, de neki akkor sem kellett vidéki birtok, és nem akart még többet költeni. Nem élhet együtt egy olyan emberrel, aki ekkora költségekbe veri magát, és még csak meg sem beszéli a feleségével!

Kirohant a házból, és tett egy hosszú sétát. Mire visszajött, Nigel nem volt sehol. Remélhetőleg az ausztráliai barátjához ment, szól neki, hogy eláll az üzlettől. Nigel csak éjfélkor állított be, részegen.

– Kiszálltál?

– Miből? – kérdezte bambán Nigel, és bemászott az ágyba.

– A sussexi birtokból. Azt gondoltam, talán a barátodhoz mentél.

– Dehogyan szálltam ki. Úri becsületszavamat adtam. Nem táncolhatok vissza.

– És ha nem vagyok hajlandó fizetni? – A rémült Cocó csapdában érezte magát. Mi lesz, ha Nigel még több házat vásárol?

– Gondolom, akkor beperel minket ígéretszegé-sért. Adtam neki egy felhatalmazást, alá is írtam.

– Nigel – mondta fejvesztetten az asszony -, ezt abba kell hagynod. Hiszen így tönkreteszei.

– Diszkrét kutatásaim szerint sokkal több pénzed van neked annál. –

Cocó émelygett attól, ahogy ezt Nigel mondta. Mikor kutathatott? Az esküvő előtt vagy után? Samnek volt igaza az első perctől fogva. Nigel a pénzre hajtott. A sok pénzre. Meg egy olyan életstílusra, amelyet Cocó nem akart, mert félt, hogy hosszú távon nem engedhetné meg magának.

Lement a földszintre, és a díványon aludt. Nigel túlságosan berúgott ahhoz, hogy még egyszer kikászálódhasson az ágyból. Mire feltápászkodott és lejött, már reggel volt, és Cocó elment. Telefonált Leslie Thomasnak, a főnökének, és átment hozzá. Nem volt más, akivel beszélhetett volna. Elmondta neki, hogy mi történt. Leslie megdöbbsent.

– Az a helyzet, hogy ezek a férfiak a régi arisztokrata családokból nem tudják, hogyan kell pénz nélkül élni. Megszokták, hogy nekik járnak a házak, a tanyák és a földbirtokok, és a hozzá illő életstílus. Csak úgy. Mikor pedig mindenből kifogynak, abban reménykednek, hogy valamilyen csoda

folytán helyreállnak a dolgok. Azt hiszem, Nigel összetört, amikor a bátyja kapott mindent, holott tudnia kellett, hogy erre számíthat. Szerintem most tőled várja, hogy te legyél az a varázslat, amely újjáteremti gyermekkora világát. Nem sok köze van a valósághoz. Úgy vélem, nincs is tudatában, mennyire kihasznál téged. Most mit akarsz tenni? Elválsz tőle?

Cocó boldogtalanul csóválta a fejét.

– Szeretem Nigelt, de ezt nem csinálhatja tovább. Most már nem bízom benne. Nyakra-főre nem vásárolhatja a házakat az én kontómra.

– Nem próbálsz megértetni vele?

– Szerintem oda sem figyelne. Próbálkozom, de nem hajlandó rám hallgatni – mondta letérten Cocó. – Nem lett volna szabad összeházasodnunk. Túl gyorsan történt. Nem ismertük egymást eléggé. Roppant romantikus volt, de most már minden, csak nem romantikus.

– Én is elsiettetnek tartottam ezt a házasságot, de tudom, milyen Nigel, ha akar valamit. Ő pedig téged akart, sőt szerintem most is téged akar. Talán annyit tehetsz, hogy közlöd vele: ha még egy házat vásárol meg így, elválsz tőle, és ragaszkodj ehhez. – Cocó bólintott. Valóban nem nagyon tehetett mást azon kívül, hogy elhagyja Nigelt. Ám ő még a sussexi ház után sem akarta elhagyni a férjét, akit szeretett.

– Amúgy a sors küldött ide hozzám – folytatta Leslie. – Már régóta szerettem volna beszélni veled. – Cocó megriadt, hogy valamit rosszul csinált, vagy hogy kirúgják. – Felmondok a *Time*-nál. Nehéz döntés volt, de már jó ideje saját vállalkozást akarok. Az egyik nagynéném egy kis pénzt hagyott rám, és alapítani szeretnék belőle egy költöztető szolgálatot olyan személyeknek, akik hivatalos okok miatt költöznek Londonba, és komplett lakásra van szükségük. Találok nekik lakást, kifestetem, berendezem, így minden készen várja őket, mire megérkeznek. Van egy barátnőm, aki régóta ebből él Párizsban, és nagyon jól keres. Komoly igény van a szolgáltatásra. Londonba folyamatosan érkeznek a nagyvállalatok alkalmazottjai, de olyanok is vannak, akik személyes okokból jönnek, mint te.

– Érdekesen hangzik! – állapította meg Cocó. Az viszont kár, hogy Leslie megválna a *Time*-tól. Szívesen dolgozott Leslie-nek, és szerette a munkáját, habár tudta, hogy előbb-utóbb véget ér a próbaidő. Máris tíz hónapja volt a lapnál.

– Épp ezért akartam beszélni veled. Szerintem te prima lennél ebben a szakmában. Most, hogy állandó londoni lakos lettél, nincs kedved nálam

dolgozni? Én nagyon örülnék. – Cocó szeme felcsillant. Jónak találta Leslie ötletét, és állandó munkát akart.

– Boldogan! – mondta ragyogó arccal.

– Csakugyan? Ez fantasztikus!

– Mikor kezdesz?

– Ennek a hónapnak a végén. A terveim szerint július harmincegyedikén beindul a bolt. Holnap hivatalosan kilépek: a felmondási időm négy hét. Te mint gyakornok két hét után is távozhatsz. Nem szeretném, ha a vezetőség tudná, hogy elszipkázom a *Time*-tól a gyakornokokat. Tisztességes fizetést kapnál tőlem. Most már, hogy Nigel felesége vagy, törvényesen vállalhatsz munkát.

Beszélgettek még egy darabig az izgalmasnak ígérkező munkáról. Leslie azt tervezte, hogy kezdetben otthonról dolgozik, mert így mérsékelheti a rezsiköltségeket. A lakása ugyanolyan közel volt Cocó régi házához, mint az újhoz: taxival tíz perc alatt el lehetett érni. Ez az állásajánlat volt a legjobb hír, amit Cocó a házassága zaklatott és költséges négy és fél hónapja alatt hallott.

– Mihez kezdesz Nigellel? – kérdezte tapintatosan Leslie, mielőtt Cocó távozott.

– Megölöm, ha vásárol még egy házat.

– Remélhetőleg mostantól észre tér. Ha nem, ott kell hagynod! Sosem hittem volna róla, hogy ilyen felelőtlen.

Vagy ilyen kapzsi, gondolta Cocó. Kell neki minden, városi ház, vidéki birtok, és az Isten tudja, mi mindent forgat még a fejében. És most, ebben a pillanatban kell, a felesége zsebére, mert nagyon jól tudja, hogy az asszony pénzéből telik.

Búcsúzóul Leslie átölelte. Cocó lelkesen távozott. Az álláslehetőség felpezsdítette, és Leslie igazán méltányos fizetést kínált. Némileg derűsebben érkezett haza. Nigel a konyhaasztalnál ült, brutális macskajajjal.

– Hát te hol voltál? – kérdezte a feleségétől.

– Leslie Thomasnál – felelte Cocó.

– Miért?

Cocó nem mondta el a férfinak, hogy milyen ajánlatot kapott. Semmi köze hozzá.

– Munkaügyben. – Nigel bólintott, amitől megrándult az arca. Cocó fölment az emeletre, lezuhanyozott, átöltözött. Amikor Nigel is követte és

ledőlt az ágyra, az asszony nyersen megkérdezte: – Hogyan akarod kifizetni a barátodnak a sussexi házat?

– Mondtam neki, hogy te fizeted. Addigra már sokat ittunk. Azt mondtam, hogy három részletben fizeted, átutalással. Az ő javaslata volt. Szüksége van a pénzre. – Cocó bólintott, de nem szólt. Ismét elment hazulról. Bolyongással és töprengéssel töltötte a nap hátralevő részét, csupán este hatkor tért haza. Nigel házon kívül volt, üzenetet sem hagyott. Tudta, hogy ezúttal nagyon túllőtt a célon.

Másnap Cocó a szerkesztőségből felhívta mobilon Ed Eastont, és beszámolt neki a sussexi birtokról. Nigel igazat beszélt: valóban nagyon olcsón jutott hozzá, de akkor is illett volna megbeszélnie a feleségével.

– A férjed örülni szórja a pénzedet – mondta Ed. – Mint vagyonkezelődnek, kötelességem jelezni, hogy ez nem okos dolog.

– Máris tönkrementem? – sóhajtott az asszony.

– Távolról sem, de egy napon tönkremész, ha a férjed így folytatja.

– Már tervezem, hogy leállítom. – Megkérte Eastont, hogy utalja át a birtok árát a londoni számlájára. Ed megígérte, hogy elintézi, de azért nem állhatta meg, hogy ne szúrjon egyet Cocón, vagy azért, ahogy a lány szakított vele, vagy mert komolyan így hitte:

– Mindenesetre jó, hogy megcsináltuk a házassági szerződést. Kis büntudatom volt, amiért olyan hátrányosra sikeredett a férjed szempontjából, de most már örülök neki.

– Én is – mondta határozottan Cocó. – Kösz, Ed. – Azzal letette. Nem bánta meg a szakítást, és nem is fogja, akármilyen zilált is a kapcsolata Nigellel. önálló vállalkozás volt az álma, és most végre megvalósíthatta. Nemrég töltötte be a harminckilencet, nem volt se férje, se gyereke, úgy érezte, most kell belevágnia. Adósságai nem voltak, és hála a néhai nagynéninek, a pénz is összejött hozzá.

Ugyanazon az estén Cocó közölte Nigellel, hogy kifizeti a sussexi birtokot, de ha a férjének lesz még egy ilyen dobása, akkor köztük mindennek vége. Nem tűri, hogy Nigel tönkretegye csak azért, mert kérkedni akar a barátai előtt. Nigel nem győzött hálálkodni. Esküdzött, hogy nem vesz több házat, és nem veri magát több költségbe úgy, hogy meg sem kérdezi a feleségét. Majdnem úgy viselkedett, mint egy megbüntetett gyerek.

Cocó most döbönt rá, hogy ez az ember a tíz év korkülönbség ellenére is éretlen és felelőtlen. Nem volt szívderítő felfedezés. Nigel aranyos gyerek,

amíg teljesül minden kívánsága, ellenkező esetben viszont határtalanul undok kölyök. Érzelmi zsaroló.

Mindkét háznál ő ellenőrizte a vállalkozókat, úgyhogy Cocónak legalább ezzel nem kellett fájdtania a fejét. Azt tervezte, hogy két héttel Leslie után ő is felmond, így egyszerre léphetnek ki. Még mindig nem szólt Nigelnek az új állásáról. Továbbra is feszült volt a kapcsolatuk, és azóta nem szeretkeztek, hogy Nigel megvette a sussexi birtokot. Cocó nagyon fel volt dűlva. Tervezett felmondása előtt egy nappal Nigel olyan képpel jött haza, mintha összedőlt volna a világ. Töltött magának egy pohár whiskyt tisztán, leült a díványra, és boldogtalanul nézett a feleségére.

– Valami baj van? – Cocó arra gondolt, hogy Nigel talán beteg.

– Így is fogalmazhatunk. Ma bejelentettek valamilyen átszervezéseket a hirdetési és értékesítési osztályon. Leépítés. Kirúgtak, Cocó. Itt állok munka nélkül öt év után. – Annyira a szívére vette a dolgot, hogy Cocó megsajnálta. Ez nagyon sértette Nigel hiúságát. Nem keresett sokat, de a fizetése fedezte a személyes kiadásait, így nem a feleségétől kellett pénzt kérnie.

– Sajnálom – mondta gyöngéden az asszony. –Majd találsz másik állást. – Férje bólintott, és mire félig kiürült a pohár, már fel is vidult egy kicsit.

– Legalább több időm lesz a vállalkozók körmére nézni mind a két háznál! – A városi háznak augusztusra kellett elkészülnie, a sussexinak szeptemberre. Ám az átalakítások ellenőrzése nem igényel teljes munkaidőt. Cocónak nem tetszett, hogy Nigel egész nap a mesterembereket akarja dirigálni, elbliccelve az álláskeresést. Az inspekció a munka mellett is elvégezhető.

– Azt hiszem, más állás után kellene nézned -mondta a tőle telhető legnagyobb udvariassággal. – Rengeteg kiadásunk van a két házzal. Kedves lenne tőled, ha te is hozzájárulnál.

– Számít az? Mi értelme lenne dolgoznom, amikor te olyan jól el vagy látva? – Cocónak nem tetszett, hogy Nigel így tekint az ő otrombán fölemlegetett örökségére. Sam is ettől félt: Nigel egyszer csak úgy dönt, hogy a felesége töméntelen pénze mellett nyugodtan henyélhet.

– Én dolgozom – jegyezte meg halkán Cocó. -Neked is azt kellene.

– Ugyan, a tied csak egy jelképes állás – legyintett Nigel.

– Júliustól viszont új helyen fogok dolgozni -mondta Cocó. Nigel elámult: neki erről nem is szólt mostanáig az asszony. – Leslie önálló vállalkozásba kezd: költöztető szolgálatot alapít olyan embereknek, akik

Londonban akarnak letelepedni. Keres nekik lakást, berendezi, mindennel felszereli, hogy az érkezőknek egy szalmaszál se kelljen keresztbe tenniük. Egyéni, ugyanakkor társas vállalkozás lesz. Megkért, hogy álljak be hozzá, dolgozzak neki. Holnap beadom a felmondásomat, és két hét múlva kezdek Leslie-nél.

– Nekem miért nem szóltál? – kérdezte sértődötten Nigel, átzökkenve a támadó szerepéből az áldozatába.

– Nem sokat beszélgetünk mostanában. Leslie egy nappal az után ajánlotta fel az állást, hogy te bejelentetted a sussexi vásárlást.

– Nos, azt hiszem, én szeptemberig elhalasztóm az álláskeresést, aminek nyáron különben sincs értelme. Senki sincs a városban – mondta Nigel, és töltött magának egy újabb adag whiskyt.

– Szerintem pedig máris szét kellene küldened az életrajzodat-jegyezte meg Cocó. Azon töprengett, vajon meddig lesz munka nélkül Nigel az átalakítások ürügyén, és mennyire igyekszik új állást találni. Nyugtalanította a kérdés. Nem akarta, hogy a férje holmi kifogyhatatlan olajoskorsónak nézze, és tőle várjon mindent. Azt akarta, hogy dolgozzon. Ez elvi kérdés. A házasságuk vészesen megromlott öt hónap alatt.

Ezen az estén, amikor Cocó fölment lefeküdni, Nigel lent maradt, és úgy berúgott, hogy reggelre sem tért magához. Az előző napon azonnali hatállyal felmondtak neki, vagyis amint letakarította az íróasztalát, nyomban kikísérték az épületből. Akit lapátra tettek, annál ez volt az eljárás. Cocó sajnálta a férjét, mert tudta, hogy ez nagy megaláztatás volt neki.

Annál kedvesebben viselkedtek Cocóval, aki ezen a napon adta be a felmondását. Hálásak voltak neki, amiért sokáig kitartott az alacsony beosztásban, és lelkiismeretesen dolgozott.

Este Sam küldött SMS-t. Bejelentette, hogy ígéretéhez híven átjön Angliába, mert június utolsó hetében van egy kis szabadsága. Apja felgyógyult, és visszatért a munkába. Sam szerette volna látni a legjobb barátját. Kilenc hónapja nem járt Londonban, ami nagyon hosszú idő volt mindkettőjüknek.

Mennyi minden történt azóta! Cocó feleségül ment Nigelhez. Vásároltak két házat. Cocónak új állása lett Sam életének lassabb volt a tempója. Az utóbbi hat hónapban önállóan vezette az apja vállalkozását, és rengeteget tanult, mint mondta. De amióta az apja visszatért, ismét a régi módon

történnék a dolgok, és ez lehangolta Samet. Tamarral több mint egy éve randizgattak.

Cocó ugyanúgy kiment elé a reptérre, mint az előző alkalommal. Olyan szorosan átölelték egymást, hogy a csontjaik is ropogtak. Sam lefogyott, sápadt volt és fáradt, de felragyogott, amikor meglátta a barátját. Cocó az előző napon ledolgozta a felmondási idejét a *Time*-nál, így most szabad volt, Sammel tölthetett minden pillanatot, mert nem kellett dolgoznia.

Elvitte Samet az újonnan vásárolt házhoz. A vállalkozó és az emberei keze alatt égett a munka. Sokan voltak, hogy tartani tudják a határidőt. Sam elhült.

– Irdatlanul nagy ez a ház! Minek kell nektek ekkora? Négyes ikreitek lesznek?

– Nigel láthatólag úgy gondolja. – Cocó nem tűnt boldognak. Még mindig nyomasztotta, milyen sok pénz ment el a felújításra, és milyen népes személyzetet igényel egy ekkora háztartás. Számítása szerint legalább három embert kell alkalmazniuk, akik között egy komornyiknak is kell lennie, Nigel legalábbis ragaszkodik hozzá. Cocó ettől még rosszabbul érezte magát.

A ház szépségét senki sem vitathatta, de akkor sem volt szükségük rá, és irtózatos összegbe került, pláne a felújítással. Mostanában, amióta Nigelből munkanélküli lett, Cocó alig látta a férjét. Esténként sokat járt egy kocsmába, ahol a barátaival találkozott.

– Holnap kiviszlek a sussexi birtokra! – Cocó csak egyszer látta az ottani házat. Gyönyörű, békés helyen épült, de Cocó attól félt, hogy Nigel mindenestől felújíttatja, és ez újabb ürügyet szolgáltat neki, hogy ne dolgozzon.

– Minek kell ilyen sok ház? – Sam nem értette. Tudta, hogy Cocó nagy vagyont örökölt a szüleitől, de belőle hiányzott mindennemű hivalkodás. Tehát Nigel a magyarázat, aki roppant komolyan veszi a társasági életet, bár a bulizások megritkultak az utóbbi időben, amióta Nigelt kirúgták, Cocó pedig állást változtatott.

– Azt hiszem, dicsekedni óhajt a barátainak. Azt akarja, hogy tartsunk szalont, és rendezzünk vidéken házi mulatságokat. Nekem ez kissé fennhéjázó, továbbá borzasztó munka tizenöt vagy húsz vagy harminc embert szórakoztatni a hétvégén. Arról nem beszélve, hogy egy vagyonba kerül. Nigel mellelleg most veszítette el az állását. A nyarat ki akarja venni szabadságnak, és majd szeptemberben keres újat.

– Te mit szólsz ehhez? – kérdezte gondterhelten Sam.

– Nem tetszik-jelentette ki nyíltan az asszony. -Addig szekált, amíg meg nem vettük a városi házat, valamint kötelezvényt adott egy barátjának, hogy megvásároljuk a sussexi birtokot, és nekem csak utólag szólt róla! Kissé ziláltak nálunk a dolgok. Megmondtam neki, hogy még egy ilyen vásárlás a tudtom és beleegyezésem nélkül, és elhagyom. Pokoli, mi pénzt elver! – aggodalmaskodott. Sam nem csodálkozott a nyugtalanságán.

– Úgy látom, igencsak rákapott az urizálásra, amióta összeházasodtatok. Korábban nem ilyen volt, ugye?

– Szeret nagy lábon élni, és valóban megfordultunk procc házaknál a hétvégeken, de most már nem résztvevő akar lenni a partikon, hanem rendező. Élvezi a csillogó életet. A házassági szerződésünk vagyonleltárából nagyon jó képet alkotott arról, hogy mim van. Meg ő is végzett egy kis nyomozást.

Sam elhűlt, bár nem volt meglepve.

– Amire te nem voltál hajlandó! – emlékeztette az asszonyt. – Úgy veszem észre, nagyon sokra tartja magát. Tavaly nem ilyen volt. – Nigel akkor még tisztelte Cocót, habár a házasság előtt sem volt idegen tőle a hivalkodás.

– Megígérte, hogy ilyesmi nem fordul elő többé. Remélem, állja a szavát. Azt akarom, hogy keressen magának állást. Kínos, hogy nekem kell piszkálnom. Valami olyasmit mondott, hogy fölösleges dolgozni az én örökségem mellett. Én mégis dolgozom, és szerintem neki is azt kellene tennie. – Nigelnak volt némi félretett pénze, de ha az elfogy, ami a közeljövőben várhatóan bekövetkezik, akkor a felesége fogja eltartani.

Mindketten tudták, hogy Cocó elkapkodta a házasságot egy alig ismert emberrel. Nigelből már akkor kiütközött a hajlam az uraskodásra. Neki olyan élet kellett, amilyenről a *Nagy Gatsby* szól. Cocónak meg nem kellett. Egy ideig sodródott Nigellel, de arra már nem volt hajlandó, hogy házakat vegyen minden szíre-szóra csak azért, mert Nigel olyankor úgy örül. Ez a pocsékolás minden gazdagsága ellenére megriasztotta. A szülei példájából megtanulta, hogy felelősen bánjon a pénzzel.

– Ed azt mondja, hogy oké vagyok, de örökké nem leszek az, ha Nigel továbbra is így költekezik.

Sam gondterhelten ült az autóban Cocó mellett, miközben visszatértek a garzonba, amely fényévnnyire volt a nemrég vásárolt palotáktól.

– Mikor költöztök be?

– Várhatólag augusztusban. A vidéki ház szeptemberre készül el, és akkor még a személyzetet is fel kell fogadnom. – Nagyon fényűző életstílus volt ez egy huszonhárom éves fiatalasszonynak, egy vadonatúj férjjel, akinek se egy vasa, se állása nem volt. Habár Nigel sosem titkolta, hogy nincs pénze. Cocó csak azt nem sejtette, hogy a férje majd az ő pénzét fogja szórni, ráadásul ki is rúgatja magát.

Nigel nem volt otthon. Cocó nem csodálkozott. Sam ivott egy pohár bort, aztán leültek a pamlag-ra. Sam átfogta Cocó vállát, és beszélgetni kezdtek. Sorra vették a Stein családot, azt, hogy milyen a munka az apai cégnél. Végül áttértek Tamarra, aki hűséges, becsületes teremtés, még arra is hajlandó, hogy a hétvégeken besegítsen az öreg Stein-nek a számlázásba. Samet ettől még jobban furdalta a lelkiismeret, hogy mindennek ellenére sem akaródzik megkérnie Tamar kezét.

– Huszonnégy évesen még nem akarok megállapodni! Tamar egy évvel fiatalabb nálad, és férjhez akar menni. Gyerekeket akar. Valahányszor ezt mondja, hallom, hogyan repül ki az ablakon a fiatalságom, és viszi magával a szabadságomat.

– Miért nem jársz valaki mással egy kis ideig? Csak azért, hogy lélegzethez juss. – Samnek tetszett az ötlet, bár ettől is büntudata lett.

– Tamar bele is halna. Engem meg anyám gyilkolna meg. – Búsan mosolygott Cocóra, aki felkacagott. Sam anyja félelmetes tudott lenni, és vaskézzel kormányozta a családját. – Anya odáig van Tamarért, aki sokkal jobban hasonlít rá, mint a tulajdon lányai. Sabra feleségül megy Liamhez. Rebecca közölte apámmal, hogy megkeresztelkedik, és katolikus lesz. És még csak nem is egy pasiért, hanem mert azt mondta, ez jobban megfelel a világnézetének! Tavaly még buddhista akart lenni, Jacob pedig továbbra is rabbinak készül. Az örületbe hajszoznak, Cocó! Úgy hiányzol! Más lett nélküled a világ. Nincs körülöttem egyetlen épelméjű ember sem, akivel dumálhatnék, kivéve, amikor felhívlak téged!

– Az én életem is megváltozott – ismerte el az asszony. Mindketten tudták, hogy melléfogott Nigellel, aki olyan örülten pazarolt, hogy megrémítette a feleségét. Az volt a célja, hogy az egész londoni társaság eltátsa tőle a száját, márpedig az sok pénzbe került, és a cechet Cocó állta.

A hazatérő Nigel másképp viselkedett Sammel. Hallgatagabb volt, kevésbé barátságos, és mintha némileg bosszantotta volna Sam jelenléte. Mintha Sam azért jött volna, hogy őutána kémkedjen, ami nem volt egészen alaptalan, bár a fiú alapvetően Cocó miatt jött, hogy biztosítsa feltétlen

támogatásáról, és segítsen kideríteni, mi folyik a háznál, mert a dolgok igencsak megváltoztak az esküvő óta.

– Hihetetlen az a ház, amelyiken dolgoztok -jegyezte meg mosolyogva Sam, miközben vacsorához ültek egy közeli kocsmában.

– Cocó szerint túl nagy – felelte savanyúan Nigel. – De majd nem lesz az, amint érkezni kezdenek a gyerekeink. Azonkívül látványos partikat tarthatunk benne. Rólunk fog beszélni az egész város! – Valósággal kigyúlt, amikor erről álmodozott, és az arca mindent elmondott: szenzáció akart lenni, óriási szenzáció, a felesége költségére. Az nem zavarta, hogy mindenért Cocó fizet. Mindenáron hivalkodni akart. Ezzel vágott vissza a sorsnak azért, hogy a bátyja örökölt mindent, de most már ő a gazdagabb!

Másnap, Sussexbe menet Sam megjegyezte, hogy Nigel nem a régi. Ócsárolta a magazint, ahonnan kidobták, és a *Time-ot* hibáztatta mindenért. Általában nem szeretett dolgozni. Mérgelődött, amiért Cocó akkora ügyet csinál abból, hogy ő egyszerre két házat vásárolt, és miért képzeli azt az asszony, hogy neki állást kellene kerítenie? Tisztában volt vele, hogy a felesége pénzből telik mindenre, és gátlástalanul szekálta, amíg keresztül nem vitte az akarátát, mert úgy érezte, hogy neki ez jár. Nem volt már kedves és mulatságos, túl sokat ivott, és az ivástól epés lett. Leplezetlenül irigykedett, folyton célozgatott Cocó gazdagságára, amivel zavarba hozta a feleségét, Sam pedig dühös lett, mert sértve érezte magát Cocó nevében.

A sussexi birtok gyönyörű volt, egy darab megelevenedett történelem, csak sok munka volt még hátra az örökké halogatott karbantartás miatt. A váza legalább ép maradt. Ha rendbe szedik, olyan impozáns lesz, mint régen.

– Nigel remek üzletet csinált – mondta Cocó, mintha önmagát győzködné. A birtok most már az övék, nincs értelme panaszkodni. Vagy felújítják és használják, vagy eladják, amin akár nyerhetnek is. Sam mindenesetre elámult, amikor meglátta. Cocó beleegyezett a megvásárlásába és a felújításába, hogy megtarthassák azokat a hétvégi mulatságokat, amelyeneket Nigel gazdag barátai szerveztek, de ő eddig csak álmodhatott róluk. Szerencséjére talált egy gazdag amerikai feleséget, aki segít valóra váltani az álmait. Sam gyanította, hogy Nigelnek mindig is ez volt a szándéka, ám ezt óvakodott közölni Cocóval. Most már úgylis késő, és csak elkeserítené a legjobb barátját. Feleségül ment Nigelhez, és azt mondta, szereti, habár az utóbbi időben sokkal kevésbé volt idilli a házasságuk.

Este a vacsoránál Sam fölvetette, hogy nyáron jöjjenek át Amerikába, és töltsenek egy kis időt a Hamptonsban, ám Nigel kijelentette, hogy ő sehova sem akar menni addig, amíg el nem készülnek a házak. Vagyis Londonban maradnak a nyáron. Cocó felajánlotta Samnek, hogy ha akarja, használja a southamptoni házat, de a barátja azt felelte, hogy az kísérteties és elszomorító élmény lenne Cocó nélkül: itt ő a lényeg, nem a nyaraló.

Szélsebesen elszállt a négy közös nap. Cocó sok időt tölthetett kettesben Sammel. Nigel, amióta munkanélküli volt, sokszor eltünedezett, állítása szerint azért, hogy a házon dolgozzon. Cocó ezt nem egészen hitte el, de nem firtatta. Könnyebb volt így. Nigel mostanában utálatosan viselkedett, ha a felesége bármiért is kérdőre vonta, például azt firtatta, hogy mennyit költött.

– Cocó – mondta Sam a szokott mérhetetlen szeretettel a repülőtéren, ahova az asszony hozta ki -, hívj fel, ha szükséged lesz rám. – Nem tetszett neki ennek a házasságnak a légköre. Többnyire feszült volt, és Nigel időnként csúnyán nézett a feleségére. Haragudott rá, helyett, hogy hálás lett volna azért, amit az asszony tett érte. Úgy gondolta: neki az jár.

– Te is hívj, ha hiányzóm.

– Ne csinálj semmi butaságot, és ne vegyél több házat neki.

– Ne izgulj, nem fogok. Te se csinálj butaságokat, és ne hagyd, hogy az anyád dirigáljon. – Sam elnevette magát.

– Összel megpróbálok visszajönni. Szeretném látni a házakat. – Szorosan átölelték egymást, és alig állhatták meg, hogy sírva ne fakadjanak.

Cocót elszomorította Sam távozása. Miközben hazafelé ment, másra se tudott gondolni, csak a barátjára. Nigel látta, hogy rosszkedvű. Pár nap múlva azzal tért haza, hogy van egy meglepetése Cocó számára.

– Még mindig nem voltunk nászúton, és arra gondoltam, szórakoztatóbb lenne baráti társaságban. Kell nekünk egy vakáció. Úgyhogy kibéreltem egy hajót, amelynek mesés díszkabinja és öt vendégkabinja van! – jelentette be diadalmasan.

– Miféle hajót? – Cocó szerette a hajókat, ám ezt valahogy túlméretezettnek érezte. Valamikor az apja bérelt nekik egyet Dél-Franciaországban, és azt imádták, de Cocó azt is tudta, hogy borzasztó sokba került.

– Motorjacht – mosolygott Nigel. – Hetvenkét méter hosszú, tizenkilenc fős legénységgel. Oda mehetünk a Földközi-tengeren, ahova akarunk! Olaszországba, Franciaországba, Horvátországba. Azt hiszem, Saint-Tropez

príma lenne. Két hétre a mienk augusztus végén. Mire visszajövünk, elkészül a városi ház, és egyenesen beköltözhetünk! Kezddhetjük tervezni a házavatót! – A házban száz embert is vendégül láthattak vacsorára és táncrea.

– Nigel, ez irdatlanul nagy hajó! Egy vagyonba kerülhetett két hétre a bérleti díj!

– Csakugyan annyiba került, viszont ez a nász-utunk. Megérdemeljük, és öt párt is magunkkal vihetünk. Már össze is állítottam a névsort, főleg olyanokból, akiknél egész télen vendégeskedtünk. – Az egyik fiókból előhúzott egy prospektust, és megmutatta az asszonynak. Valóban káprázatos volt, Cocó el tudta képzelni, mibe kerülhet. Nigel természetesen elvárja, hogy ő fizesse. Hát ismét megcsinálta, csak ezúttal nem egy házzal! Nem vette meg, csak kibérelte, hála istennek!

– Nigel, mennyi a bérleti díj? – kérdezte fojtott, feszes hangon.

– Muszáj most erről beszélnünk? El akarod rontani az örömet? Mostanában folyton ezt csinálod! – mondta undokul Nigel, mintha a felesége bármit is megtagadott volna tőle, ami még sosem fordult elő. Az utolsó centet is ő csikarta ki tőle, kényszerrel és ijesztgetéssel.

– Szeretném tudni. Előbb-utóbb úgyis meg kell mondanod. – Nigel megmondta, és Cocó majdnem kiesett a székből. – Komolyan eszedbe sem jutott, hogy megbeszélj velem?

– Azt hittem, magadon kívül leszel örömdben! – Cocó magánkívül is volt, csak éppen a bérleti díj nagyságától. Füttyült az öt párra, akiket magukkal visznek, pusztá hengegésből. Nászúira hivatkozni vacak ürügy, rögtön átlátott rajta. Nigel már megint pöffeszkedni akar. A hajóút évekig ad majd beszédtemát ennek az öt párnak, akik az összes hétvégére meghívják majd őket!

– Nigel, a hajó gyönyörű, de észbontóan drága! – Kétszer annyiba került, mint a városi ház felújítása, pedig az sem volt semmi. – Nem lehet visszamondani?

– Ma reggel aláírtam a szerződést. Meglepetést akartam szerezni neked! – Mivel pedig házasok, a feleség a felelős a férje összes kiadásáért és adósságáért. Cocó olyan csapdába esett, amelyből nem szabadulhatott. Nigel minden egyes lépésnél túljárt az eszén.

– Fölmegyek, lefekszem – mondta fojtottan. Nem akart veszekedni a férjével. Nigel ismét túlmént minden határon. Vajon hányszor csinálja még meg? A hajó melleleg káprázatos volt: még díszlépcsőt, úszómedencét és

helikopter-leszállópályát is építettek bele, ám Cocó akkor sem bérelt volna ki soha egy ekkora bárkát, pláne két hétre!

– Kérlek, ne haragudj rám! – szólt utána halkán Nigel. Cocó, aki a lépcsőhöz tartott, megfordult, és ránézett. Nehéz volt elhinni, hogy ez az ember csakugyan nem érti, mit művel, és nem fogja fel az általa elherdált összegek csillagászati méretét. – Én csak azt szerettem volna, hogy boldog legyél. Legalább szórakozzál, ha már van pénzed.

– A szórakozásról hadd döntsék én, ha házakról és ekkora összegekről van szó. Nem kétlem, hogy a hajó gyönyörű, de nem akarom így elpredálni az örökségemet, amelynek elvben ki kell tartania az én életemben és a gyermekeink életében is. De nem tart ki, ha tovább tékozolod. Ezt nem teheted, ráadásul úgy, hogy nem is figyelmeztetsz. Nekem nem kell olyan nászút, amelyiken tíz barátod a slepp. – Cocó kezdett rohamosan felnőni ebben a házasságban.

– Miért nem? Te is jársz hozzájuk. Akkor miért ne vihetnénk őket magunkkal?

– Ezt nehezen tudom majd megmagyarázni a vagyongazdálkodóknak. Lehet, hogy járadékos leszek, ha továbbra is így szórod a pénzt. – Ed tőli kitélik, hogy járadékra szorítja. Cocó nem is hibáztatná érte, hiszen ő korábban nagyon józanul és óvatosan költött. Azonban Nigel óriási pénznyelővé nőtte ki magát, és az asszony rettegett, hogy mi lesz ebből.

– Hát mondd neki azt, hogy ez a nászútunk. Meg fogja érteni.

– Nem, Nigel, nem fogja. Mint ahogy én sem. – Holott már kapiskálta. Nigelnek volt egy terve, amikor megnősült. Cocó volt ez a terv. Már csak az a kérdés, hogy mitévő legyen most? Ki kell találnia valamit. Nigel nem kérte, hogy adja neki a házakat, beírta azzal, hogy annyit költhet, amennyi a fényűző élethez kell. Neki csak ez a fontos. Cocó-nak meg nem. Nigel meglátta benne a lehetőséget és megragadta, most pedig ész nélkül inai vele, olyan gyorsan, ahogyan csak tud.

Nyolcadik fejezet

Hétfőn Leslie felmondott a magazinnál, és bejelentette, hogy június végén távozik. Mindig az önálló vállalkozás volt az álma, és most végre megvalósíthatta. Nemrég töltötte be a harminckilencet, nem volt se férje, se gyereke, úgy érezte, most kell belevágnia. Adósságai nem voltak, és hála a néhai nagynéninek, a pénz is összejött hozzá.

Ugyanazon az estén Cocó közölte Nigellel, hogy kifizeti a sussexi birtokot, de ha a férjének lesz még egy ilyen dobása, akkor köztük mindennek vége. Nem tűri, hogy Nigel tönkretégye csak azért, mert kérkedni akar a barátai előtt. Nigel nem győzött hálálkodni. Esküdözött, hogy nem vesz több házat, és nem veri magát több költségbe úgy, hogy meg sem kérdezi a feleségét. Majdnem úgy viselkedett, mint egy megbüntetett gyerek.

Cocó most döbrent rá, hogy ez az ember a tíz év korkülönbség ellenére is éretlen és felelőtlen. Nem volt szívderítő felfedezés. Nigel aranyos gyerek, amíg teljesül minden kívánsága, ellenkező esetben viszont határtalanul undok kölyök. Érzelmi zsaroló.

Mindkét háznál ő ellenőrizte a vállalkozókat, úgyhogy Cocónak legalább ezzel nem kellett fájdtania a fejét. Azt tervezte, hogy két héttel Leslie után ő is felmond, így egyszerre léphetnek ki. Még mindig nem szólt Nigelnek az új állásáról. Továbbra is feszült volt a kapcsolatuk, és azóta nem szeretkeztek, hogy Nigel megvette a sussexi birtokot. Cocó nagyon fel volt dűlva. Tervezett felmondása előtt egy nappal Nigel olyan képpel jött haza, mintha összedőlt volna a világ. Töltött magának egy pohár whiskyt tisztán, leült a díványra, és boldogtalanul nézett a feleségére.

– Valami baj van? – Cocó arra gondolt, hogy Nigel talán beteg.

– Így is fogalmazhatunk. Ma bejelentettek valamilyen átszervezéseket a hirdetési és értékesítési osztályon. Leépítés. Kirúgtak, Cocó. Itt állok munka nélkül öt év után. – Annyira a szívére vette a dolgot, hogy Cocó megsajnálta. Ez nagyon sértette Nigel hiúságát. Nem keresett sokat, de a

fizetése fedezte a személyes kiadásait, így nem a feleségétől kellett pénzt kérnie.

– Sajnálom – mondta gyöngéden az asszony. –Majd találsz másik állást. – Férje bólintott, és mire félig kiürült a pohár, már fel is vidult egy kicsit.

– Legalább több időm lesz a vállalkozók körmére nézni mind a két háznál! – A városi háznak augusztusra kellett elkészülnie, a sussexinak szeptemberre. Ám az átalakítások ellenőrzése nem igényel teljes munkaidőt. Cocónak nem tetszett, hogy Nigel egész nap a mesterembereket akarja dirigálni, elbliccelve az álláskeresést. Az inspekció a munka mellett is elvégezhető.

– Azt hiszem, más állás után kellene nézned -mondta a tőle telhető legnagyobb udvariassággal. – Rengeteg kiadásunk van a két házzal. Kedves lenne tőled, ha te is hozzájárulnál.

– Számít az? Mi értelme lenne dolgoznom, amikor te olyan jól el vagy látva? – Cocónak nem tetszett, hogy Nigel így tekint az ő otrombán fölemlegetett örökségére. Sam is ettől félt: Nigel egyszer csak úgy dönt, hogy a felesége töméntelen pénze mellett nyugodtan henyélhet.

– Én dolgozom – jegyezte meg halkán Cocó. -Neked is azt kellene.

– Ugyan, a tied csak egy jelképes állás – legyintett Nigel.

– Júliustól viszont új helyen fogok dolgozni -mondta Cocó. Nigel elámult: neki erről nem is szólt mostanáig az asszony. – Leslie önálló vállalkozásba kezd: költöztető szolgálatot alapít olyan embereknek, akik Londonban akarnak letelepedni. Keres nekik lakást, berendezi, mindennel felszereli, hogy az érkezőknek egy szalmaszálat se kelljen keresztbe tenniük. Egyéni, ugyanakkor társas vállalkozás lesz. Megkért, hogy álljak be hozzá, dolgozzak neki. Holnap beadom a felmondásomat, és két hét múlva kezdek Leslie-nél.

– Nekem miért nem szóltál? – kérdezte sértődötten Nigel, átzökkenve a támadó szerepéből az áldozatába.

– Nem sokat beszélgetünk mostanában. Leslie egy nappal az után ajánlotta fel az állást, hogy te bejelentetted a sussexi vásárlást.

– Nos, azt hiszem, én szeptemberig elhalasztóm az álláskeresést, aminek nyáron különben sincs értelme. Senki sincs a városban – mondta Nigel, és töltött magának egy újabb adag whiskyt.

– Szerintem pedig máris szét kellene küldened az életrajzodat-jegyezte meg Cocó. Azon töprengett, vajon meddig lesz munka nélkül Nigel az átalakítások ürügyén, és mennyire igyekszik új állást találni.

Nyugtalanította a kérdés. Nem akarta, hogy a férje holmi kifogyhatatlan olajoskorsónak nézze, és tőle várjon mindent. Azt akarta, hogy dolgozzon. Ez elvi kérdés. A házasságuk vészesen megromlott öt hónap alatt.

Ezen az estén, amikor Cocó fölment lefeküdni, Nigel lent maradt, és úgy berúgott, hogy reggelre sem tért magához. Az előző napon azonnali hatállyal felmondtak neki, vagyis amint letakarította az íróasztalát, nyomban kikísérték az épületből. Akit lapátra tettek, annál ez volt az eljárás. Cocó sajnálta a férjét, mert tudta, hogy ez nagy megaláztatás volt neki.

Annál kedvesebben viselkedtek Cocóval, aki ezen a napon adta be a felmondását. Hálásak voltak neki, amiért sokáig kitartott az alacsony beosztásban, és lelkiismeretesen dolgozott.

Este Sam küldött SMS-t. Bejelentette, hogy ígéretéhez híven átjön Angliába, mert június utolsó hetében van egy kis szabadsága. Apja felgyógyult, és visszatért a munkába. Sam szerette volna látni a legjobb barátját. Kilenc hónapja nem járt Londonban, ami nagyon hosszú idő volt mindkettőjüknek.

Mennyi minden történt azóta! Cocó feleségül ment Nigelhez. Vásároltak két házat. Cocónak új állása lett Sam életének lassabb volt a tempója. Az utóbbi hat hónapban önállóan vezette az apja vállalkozását, és rengeteget tanult, mint mondta. De amióta az apja visszatért, ismét a régi módon történnek a dolgok, és ez lehangolta Samet. Tamarral több mint egy éve randizgattak.

Cocó ugyanúgy kiment elé a reptérre, mint az előző alkalommal. Olyan szorosan átölelték egymást, hogy a csontjaik is ropogtak. Sam lefogyott, sápadt volt és fáradt, de felragyogott, amikor meglátta a barátját. Cocó az előző napon ledolgozta a felmondási idejét a *Time-nál*, így most szabad volt, Sammel tölthetett minden pillanatot, mert nem kellett dolgoznia.

Elvitte Samet az újonnan vásárolt házhoz. A vállalkozó és az emberei keze alatt égett a munka. Sokan voltak, hogy tartani tudják a határidőt. Sam elhült.

– Irdatlanul nagy ez a ház! Minek kell nektek ekkora? Négyes ikreitek lesznek?

– Nigel láthatólag úgy gondolja. – Cocó nem tűnt boldognak. Még mindig nyomasztotta, milyen sok pénz ment el a felújításra, és milyen népes személyzetet igényel egy ekkora háztartás. Számítása szerint legalább három embert kell alkalmazniuk, akik között egy komornyiknak is kell

lennie, Nigel legalábbis ragaszkodik hozzá. Cocó ettől még rosszabbul érezte magát.

A ház szépségét senki sem vitathatta, de akkor sem volt szükségük rá, és irtózatosságot keletkezett, pláne a felújítással. Mostanában, amióta Nigelből munkanélküli lett, Cocó alig látta a férjét. Esténként sokat járt egy kocsmába, ahol a barátaival találkozott.

– Holnap kiviszlek a sussexi birtokra! – Cocó csak egyszer látta az ottani házat. Gyönyörű, békés helyen épült, de Cocó attól félt, hogy Nigel mindenestől felújíttatja, és ez újabb ürügyet szolgáltat neki, hogy ne dolgozzon.

– Minek kell ilyen sok ház? – Sam nem értette. Tudta, hogy Cocó nagy vagyont örökölt a szüleitől, de belőle hiányzott mindennemű hivalkodás. Tehát Nigel a magyarázat, aki roppant komolyan veszi a társasági életet, bár a bulizások megritkultak az utóbbi időben, amióta Nigelt kirúgták, Cocó pedig állást változtatott.

– Azt hiszem, dicsekedni óhajt a barátainak. Azt akarja, hogy tartsunk szalont, és rendezzünk vidéken házi mulatságokat. Nekem ez kissé fennhéjázó, továbbá borzasztó munka tizenöt vagy húsz vagy harminc embert szórakoztatni a hétvégén. Arról nem beszélve, hogy egy vagyona kerül. Nigel mellesleg most veszítette el az állását. A nyarat ki akarja venni szabadságnak, és majd szeptemberben keres újat.

– Te mit szólsz ehhez? – kérdezte gondterhelten Sam.

– Nem tetszik-jelentette ki nyíltan az asszony. -Addig székált, amíg meg nem vették a városi házat, valamint kötelezvényt adott egy barátjának, hogy megvásároljuk a sussexi birtokot, és nekem csak utólag szólt róla! Kissé ziláltak nálunk a dolgok. Megmondtam neki, hogy még egy ilyen vásárlás a tudtom és beleegyezésem nélkül, és elhagyom. Pokoli, mi pénzt elver! – aggodalmaskodott. Sam nem csodálkozott a nyugtalanságán.

– Úgy látom, igencsak rákapott az urizálásra, amióta összeházasodtatok. Korábban nem ilyen volt, ugye?

– Szeret nagy lábon élni, és valóban megfordultunk procc házaknál a hétvégeken, de most már nem résztvevő akar lenni a partikon, hanem rendező. Élvezi a csillogó életet. A házassági szerződésünk vagyonelemtárából nagyon jó képet alkotott arról, hogy mim van. Meg ő is végzett egy kis nyomozást.

Sam elhült, bár nem volt meglepve.

– Amire te nem voltál hajlandó! – emlékeztette az asszonyt. – Úgy veszem észre, nagyon sokra tartja magát. Tavaly nem ilyen volt. – Nigel akkor még tisztelte Cocót, habár a házasság előtt sem volt idegen tőle a hivalkodás.

– Megígérte, hogy ilyesmi nem fordul elő többé. Remélem, állja a szavát. Azt akarom, hogy keressen magának állást. Kínos, hogy nekem kell piszkálnom. Valami olyasmit mondott, hogy fölösleges dolgozni az én örökségem mellett. Én mégis dolgozom, és szerintem neki is azt kellene tennie. – Nigelnek volt némi félretett pénze, de ha az elfogy, ami a közeljövőben várhatóan bekövetkezik, akkor a felesége fogja eltartani.

Mindketten tudták, hogy Cocó elkapkodta a házasságot egy alig ismert emberrel. Nigelből már akkor kiütközött a hajlam az uraskodásra. Neki olyan élet kellett, amilyenről a *Nagy Gatsby* szól. Cocónak meg nem kellett. Egy ideig sodródott Nigellel, de arra már nem volt hajlandó, hogy házakat vegy en minden szíre-szóra csak azért, mert Nigel olyankor úgy örül. Ez a pocsékolás minden gazdagsága ellenére megriasztotta. A szülei példájából megtanulta, hogy felelősen bánjon a pénzzel.

– Ed azt mondja, hogy oké vagyok, de örökké nem leszek az, ha Nigel továbbra is így költekezik.

Sam gondterhelten ült az autóban Cocó mellett, miközben visszatértek a garzonba, amely fényévnyire volt a nemrég vásárolt palotáktól.

– Mikor költöztök be?

– Várhatólag augusztusban. A vidéki ház szeptemberre készül el, és akkor még a személyzetet is fel kell fogadnom. – Nagyon fényűző életstílus volt ez egy huszonhárom éves fiatalasszonynak, egy vadonatúj férjjel, akinek se egy vasa, se állása nem volt. Habár Nigel sosem titkolta, hogy nincs pénze. Cocó csak azt nem sejtette, hogy a férje majd az ő pénzét fogja szórni, ráadásul ki is rúgatja magát.

Nigel nem volt otthon. Cocó nem csodálkozott. Sam ivott egy pohár bort, aztán leültek a pamlag-ra. Sam átfogta Cocó vállát, és beszélgetni kezdtek. Sorra vették a Stein családot, azt, hogy milyen a munka az apai cégnél. Végül áttértek Tamarra, aki hűséges, becsületes teremtés, még arra is hajlandó, hogy a hétvégeken besegítsen az öreg Stein-nek a számlázásba. Samet ettől még jobban furdalta a lelkiismeret, hogy mindennek ellenére sem akarózik megkérnie Tamar kezét.

– Huszonnégy évesen még nem akarok megállapodni! Tamar egy évvel fiatalabb nálad, és férjhez akar menni. Gyerekeket akar. Valahányszor ezt

mondja, hallom, hogyan repül ki az ablakon a fiatalságom, és viszi magával a szabadságomat.

– Miért nem jársz valaki mással egy kis ideig? Csak azért, hogy lélegzethez juss. – Samnek tetszett az ötlet, bár ettől is büntudata lett.

– Tamar bele is halna. Engem meg anyám gyilkolna meg. – Búsan mosolygott Cocóra, aki felkacagott. Sam anyja félelmetes tudott lenni, és vaskézrel kormányozta a családját. – Anya odáig van Tamarért, aki sokkal jobban hasonlít rá, mint a tulajdon lányai. Sabra feleségül megy Liamhez. Rebecca közölte apámmal, hogy megkeresztelkedik, és katolikus lesz. És még csak nem is egy pasiért, hanem mert azt mondta, ez jobban megfelel a világnézetének! Tavaly még buddhista akart lenni, Jacob pedig továbbra is rabbinak készül. Az örületbe hajszolnak, Cocó! Úgy hiányzol! Más lett nélküled a világ. Nincs körülöttem egyetlen épelméjű ember sem, akivel dumálhatnék, kivéve, amikor felhívlak téged!

– Az én életem is megváltozott – ismerte el az asszony. Mindketten tudták, hogy melléfogott Nigellel, aki olyan örülten pazarolt, hogy megrémítette a feleségét. Az volt a célja, hogy az egész londoni társaság eltársa tőle a száját, márpedig az sok pénzbe került, és a cechet Cocó állta.

A hazatérő Nigel másképp viselkedett Sammel. Hallgatagabb volt, kevésbé barátságos, és mintha némileg bosszantotta volna Sam jelenléte. Mintha Sam azért jött volna, hogy őutána kémkedjen, ami nem volt egészen alaptalan, bár a fiú alapvetően Cocó miatt jött, hogy biztosítsa feltétlen támogatásáról, és segítsen kideríteni, mi folyik a háznál, mert a dolgok igencsak megváltoztak az esküvő óta.

– Hihetetlen az a ház, amelyiken dolgoztok -jegyezte meg mosolyogva Sam, miközben vacsorához ültek egy közeli kocsmában.

– Cocó szerint túl nagy – felelte savanyúan Nigel. – De majd nem lesz az, amint érkezni kezdenek a gyerekeink. Azonkívül látványos partikat tarthatunk benne. Rólunk fog beszélni az egész város! – Valósággal kigyúlt, amikor erről álmodozott, és az arca mindent elmondott: szenzáció akart lenni, óriási szenzáció, a felesége költségére. Az nem zavarta, hogy mindenért Cocó fizet. Mindenáron hivalkodni akart. Ezzel vágott vissza a sorsnak azért, hogy a bátyja örökölt mindent, de most már ő a gazdagabb!

Másnap, Sussexbe menet Sam megjegyezte, hogy Nigel nem a régi. Ócsárolta a magazint, ahonnan kidobták, és a *Time-ot* hibáztatta mindenért. Általában nem szeretett dolgozni. Mérgelődött, amiért Cocó akkora ügyet csinál abból, hogy ő egyszerre két házat vásárolt, és miért képzele azt az

asszony, hogy neki állást kellene kerítenie? Tisztában volt vele, hogy a felesége pénzből telik mindenre, és gátlástalanul szekálta, amíg keresztül nem vitte az akaratát, mert úgy érezte, hogy neki ez jár. Nem volt már kedves és mulatságos, túl sokat ivott, és az ivástól epés lett. Leplezetlenül irigykedett, folyton célozgatott Cocó gazdagságára, amivel zavarba hozta a feleségét, Sam pedig dühös lett, mert sértve érezte magát Cocó nevében.

A sussexi birtok gyönyörű volt, egy darab megelevenedett történelem, csak sok munka volt még hátra az örökké halogatott karbantartás miatt. A váza legalább ép maradt. Ha rendbe szedik, olyan impozáns lesz, mint régen.

– Nigel remek üzletet csinált – mondta Cocó, mintha önmagát győzködné. A birtok most már az övék, nincs értelme panaszkodni. Vagy felújítják és használják, vagy eladják, amin akár nyerhetnek is. Sam mindenesetre elámult, amikor meglátta. Cocó beleegyezett a megvásárlásába és a felújításába, hogy megtarthassák azokat a hétfői mulatságokat, amelyeket Nigel gazdag barátai szerveztek, de ő eddig csak álmodhatott róluk. Szerencséjére talált egy gazdag amerikai feleséget, aki segít valóra váltani az álmait. Sam gyanította, hogy Nigelnek mindig is ez volt a szándéka, ám ezt óvakodott közölni Cocóval. Most már úgyszólván késő, és csak elkeserítené a legjobb barátját. Feleségül ment Nigelhez, és azt mondta, szereti, habár az utóbbi időben sokkal kevésbé volt idilli a házasságuk.

Este a vacsoránál Sam fölvetette, hogy nyáron jöjjenek át Amerikába, és töltsenek egy kis időt a Hamptonsban, ám Nigel kijelentette, hogy ő sehova sem akar menni addig, amíg el nem készülnek a házak. Vagyis Londonban maradnak a nyáron. Cocó felajánlotta Samnek, hogy ha akarja, használja a southamptoni házat, de a barátja azt felelte, hogy az kísérteties és elszomorító élmény lenne Cocó nélkül: itt ő a lényeg, nem a nyaraló.

Szélesebesen elszállt a négy közös nap. Cocó sok időt tölthetett kettesben Sammel. Nigel, amióta munkanélküli volt, sokszor eltűnődött, állítása szerint azért, hogy a házon dolgozzon. Cocó ezt nem egészen hitte el, de nem firtatta. Könnyebb volt így. Nigel mostanában utálatosan viselkedett, ha a felesége bármiért is kérdőre vonta, például azt firtatta, hogy mennyit költött.

– Cocó – mondta Sam a szokott mérhetetlen szeretettel a repülőtéren, ahova az asszony hozta ki -, hívj fel, ha szükséged lesz rám. – Nem tetszett neki ennek a házasságnak a légköre. Többnyire feszült volt, és Nigel

időnként csúnyán nézett a feleségére. Haragudott rá, ahelyett, hogy hálás lett volna azért, amit az asszony tett érte. Úgy gondolta: neki az jár.

– Te is hívj, ha hiányzóm.

– Ne csinálj semmi butaságot, és ne vegyél több házat neki.

– Ne izgulj, nem fogok. Te se csinálj butaságokat, és ne hagyd, hogy az anyád dirigáljon. – Sam elnevette magát.

– Ősszel megpróbálok visszajönni. Szeretném látni a házakat. – Szorosan átölelték egymást, és alig állhatták meg, hogy sírva ne fakadjanak.

Cocót elszomorította Sam távozása. Miközben hazafelé ment, másra se tudott gondolni, csak a barátjára. Nigel látta, hogy rosszkedvű. Pár nap múlva azzal tért haza, hogy van egy meglepetése Cocó számára.

– Még mindig nem voltunk nászúton, és arra gondoltam, szórakoztatóbb lenne baráti társaságban. Kell nekünk egy vakáció. Úgyhogy kibéreltem egy hajót, amelynek mesés díszkabinja és öt vendégkabinja van! – jelentette be diadalmasan.

– Miféle hajót? – Cocó szerette a hajókat, ám ezt valahogy túlméretezettnek érezte. Valamikor az apja bérelt nekik egyet Dél-Franciaországban, és azt imádták, de Cocó azt is tudta, hogy borzasztó sokba került.

– Motorjacht – mosolygott Nigel. – Hetvenkét méter hosszú, tizenkilenc fős legénységgel. Oda mehetünk a Földközi-tengeren, ahova akarunk! Olaszországba, Franciaországba, Horvátországba. Azt hiszem, Saint-Tropez prima lenne. Két hétre a mienk augusztus végén. Mire visszajövünk, elkészül a városi ház, és egyenesen beköltözhetünk! Kezdhethetjük tervezni a házatot! – A házban száz embert is vendégül láthattak vacsorára és tánkra.

– Nigel, ez iradatlanul nagy hajó! Egy vagyomban kerülhetett két hétre a bérleti díj!

– Csakugyan annyiba került, viszont ez a nász-utunk. Megérdemeljük, és öt párt is magunkkal vihetünk. Már össze is állítottam a névsort, főleg olyanokból, akiknél egész télen vendégeskedtünk. – Az egyik fiókból előhúzott egy prospektust, és megmutatta az asszonynak. Valóban káprázatos volt, Cocó el tudta képzelni, mibe kerülhet. Nigel természetesen elvárja, hogy ő fizesse. Hát ismét megcsinálta, csak ezúttal nem egy házzal! Nem vette meg, csak kibérelte, hála istennek!

– Nigel, mennyi a bérleti díj? – kérdezte fojtott, feszes hangon.

– Muszáj most erről beszélnünk? El akarod rontani az örömet? Mostanában folyton ezt csinálod! – mondta undokul Nigel, mintha a felesége bármit is megtagadott volna tőle, ami még sosem fordult elő. Az utolsó centet is ő csikarta ki tőle, kényszerrel és ijesztgetéssel.

– Szeretném tudni. Előbb-utóbb úgyis meg kell mondanod. – Nigel megmondta, és Cocó majdnem kiesett a székből. – Komolyan eszedbe sem jutott, hogy megbeszélj velem?’

– Azt hittem, magadon kívül leszel örömdben! – Cocó magánkívül is volt, csak éppen a bérleti díj nagyságától. Füttyült az öt párra, akiket magukkal visznek, pusztá hengegéből. Nászúira hivatkozni vacak ürügy, rögtön átlátott rajta. Nigel már megint pöffeszkedni akar. A hajóút évekig ad majd beszédtemát ennek az öt párnak, akik az összes hétvégére meghívják majd őket!

– Nigel, a hajó gyönyörű, de észbontóan drága! – Kétszer annyiba került, mint a városi ház felújítása, pedig az sem volt semmi. – Nem lehet visszamondani?’

– Ma reggel aláírtam a szerződést. Meglepetést akartam szerezni neked! – Mivel pedig házasok, a feleség a felelős a férje összes kiadásáért és adósságáért. Cocó olyan csapdába esett, amelyből nem szabadulhatott. Nigel minden egyes lépésnél túljárt az eszén.

– Fölmegyek, lefekszem – mondta fojtottan. Nem akart veszekedni a férjével. Nigel ismét túlment minden határon. Vajon hányszor csinálja még meg? A hajó mellesleg káprázatos volt: még díszlépcsőt, úszómedencét és helikopter-leszállópályát is építettek bele, ám Cocó akkor sem bérelt volna ki soha egy ekkora bárkát, pláne két hétre!

– Kérlek, ne haragudj rám! – szólt utána halkán Nigel. Cocó, aki a lépcsőhöz tartott, megfordult, és ránézett. Nehéz volt elhinni, hogy ez az ember csakugyan nem érti, mit művel, és nem fogja fel az általa elherdált összegek csillagászati méretét. – Én csak azt szerettem volna, hogy boldog legyél. Legalább szórakozzál, ha már van pénzed.

– A szórakozásról hadd döntsék én, ha házakról és ekkora összegekről van szó. Nem kétlem, hogy a hajó gyönyörű, de nem akarom így elprédálni az örökségemet, amelynek elvben ki kell tartania az én életemben és a gyermekeink életében is. De nem tart ki, ha tovább tékozlod. Ezt nem teheted, ráadásul úgy, hogy nem is figyelmeztetsz. Nekem nem kell olyan nászút, amelyiken tíz barátod a slepp. – Cocó kezdett rohamosan felnőni ebben a házasságban.

– Miért nem? Te is jársz hozzájuk. Akkor miért ne vihetnénk őket magunkkal?

– Ezt nehezen tudom majd megmagyarázni a vagyonkezelőmnek. Lehet, hogy járadékos leszek, ha továbbra is így szórod a pénzt. – Ed tói kitelik, hogy járadékra szorítja. Cocó nem is hibáztatná érte, hiszen ő korábban nagyon józanul és óvatosan költött. Azonban Nigel óriási pénznyelővé nőtte ki magát, és az asszony rettegett, hogy mi lesz ebből.

– Hát mondd neki azt, hogy ez a nászutunk. Meg fogja érteni.

– Nem, Nigel, nem fogja. Mint ahogy én sem. – Holott már kapiskálta. Nigelnek volt egy terve, amikor megnősült. Cocó volt ez a terv. Már csak az a kérdés, hogy mitévő legyen most? Ki kell találnia valamit. Nigel nem kérte, hogy adja neki a házakat, beérte azzal, hogy annyit költhet, amennyi a fényűző élethez kell. Neki csak ez a fontos. Cocó-nak meg nem. Nigel meglátta benne a lehetőséget és megragadta, most pedig ész nélkül inai vele, olyan gyorsan, ahogyan csak tud.

Kilencedik fejezet

A kirándulás a hajón, amelyet Nigel kibérelt, egyszerűen mesésre sikerült. Nigel tökéletesen megszervezte, úgy, hogy a vendégek érkezése előtt legyen egy zavartalan éjszakájuk kettesben. Monacóban vették át a jachtot, ahol az akkora hajók – mindenféle hírességek tulajdonai – szomszédságában horgonyzott, amelyek mellett egyszerűen eltörpült. Ugyanakkor a *Holdszugár* igazi látványosságnak számított. Egy híres műhelyben épült, minden elképzelhető kényelemmel: márvány fürdőszobákkal, ásványvizes medencével, fodrászattal, mozival, pompás bútorokkal, felbecsülhetetlenül értékes modern műalkotásokkal, két Cordon Bleu-séffel, és kifogástalanul betanított brit személyzettel.

A kabinok óriásiak és fantasztikusan kényelmesek voltak: gyönyörű ágynemű, kasmírgyapjú pokrócok, csodaszép berendezés. A személyzet leste minden kívánságukat. Attól fogva, hogy betették a lábukat a hajóra, fürödtek a pezsgőben, és Nigel minden éjszaka kaviárt rendelt a vendégeiknek.

Mivel Cocó ezt semmivel sem akadályozhatta meg, tudomásul vette, hogy a kiadások megkerülhetetlenek, és úgy döntött, legalább megpróbálja élvezni az utat, amennyire tudja. Voltak vízi robogóik, játékaik, egy kis vitorlásuk, egy tengeralattjárójuk, egy felszállóhelyük a hajótulajdonos helikopterének, volt egy nyitott és egy fedett úszómedencéjük, és a tizenkilenc fős legénységen kívül a masszözök, fodrászok és manikűrösök hada kísérte őket. Ez volt Cocó életének legpazarabb élménye.

A koszt menyei volt, a vacsorák méltók egy háromcsillagos étteremhez. Vásárlás céljából tettek egy kitérőt Saint Tropez-ba, utána elindultak Olaszországba, egy éjszakát töltöttek Portofinóban, azután jött Korzika, majd Szardínia, ahol más jachtokon hajókázó barátokkal találkoztak. Nigel mindenkit ismert, és ahol csak kikötöttek, meghívták ebédre az ismerősöket, akiket roskadásig megpakolt asztalok és a legjobb francia borok vártak.

A vendégek másról sem beszéltek, csak hogy milyen tökéletes a hajón minden. Nigel kedvesebb lett Cocóval. Az asszony megpróbálta ugyanazt tenni. Egy hónap kihagyás után ismét szeretkeztek. Noha az út sokkoló nagyságú összegbe került, Cocó is remekül szórakozott. A legtöbb vendég még sosem mulatott olyan jól, mint ezen a két tökéletes héten. A bálból hazatérő Hamupipókének érezték magukat, amikor kitették őket a monacói dokkban.

A vendégeket kisbusz vitte a repülőtérre, miután elbúcsúztak a legénységtől és rendkívül rátermett, udvarias kapitányuktól, akiknek a munkája nem ért véget a látogatók távozása után. Másnapra várták a tulajdonost és a családját, akik Görögországba akartak hajózni, hogy ott töltsenek el egy hónapot.

A vendégek nemigen szóltak a buszban, a repülőtérre menet. Két hét mennyország után kiábrándító élmény volt visszazökkenni a valóságba.

– Azért ismerd el, hogy káprázatos volt! – súgta a feleségének Nigel. Láthatóan roppant elégedett volt magával. Fenéig ürítette az élvezetek poharát, és máris szólt a kapitánynak, hogy a következő évben ugyancsak számíthat rájuk. Cocó csak hüledezett, alig tudta elhinni, milyen nagyvonalú a férje a kiadásait illetően.

Nigelt egy cseppet sem érdekelte, mibe került ez a kaland. Még csak meg sem köszönte a feleségének. Úgy viselkedett, mintha ő lenne a kirándulók jótevője. A vendégek meg legfeljebb foghegyről vetettek oda Cocónak egy „köszönöm”-öt.

A londoni gép valóságos sértésnek tűnt a hajó kényelme után. Esett, amikor megérkeztek. Nigel beszélt a vállalkozóval, aki azt mondta, hogy a ház készen várja őket. Már az új bútorokat is beállították a lakberendező utasításai szerint.

A repülőtérről egyenesen az új lakásukba mentek, és szemük-szájuk elállt, olyan csodás volt. Még a képeket is felakasztották a falakra. Cocó egy vagyont költött a lakásra, de meg is látszott rajta. Nigel akarta, hogy látsszék. Nem ment kárba a pénz. Ez a ház az otthonuk lesz, és mint Nigel mondta, itt fognak felnőni a gyerekeik. Cocó ennek sokkal több értelmét látta, mint két hétnek egy idegen hajón, ahonnan csak emlékeket hozhat haza, olyan emberek társaságában, akik még csak nem is az ő barátai, hanem Nigeléi. Férjének környezete nem habozott kihasználni mindazt a földi jót, amellyel Nigel elhalmozta őket az asszony kontójára.

Azt tervezték, hogy másnap költöznek ki a bérelt garzonból. Egy órán át sétálgattak az új házban az építéssel meg a vállalkozóval, és ellenőriztek bizonyos részleteket, majd hazatértek. Remek hangulatban voltak a szemle után, és gratuláltak a vállalkozónak a határidőre elkészült, szép munkához.

A garzonban a takarítónőjük hagyott nekik sajtot, salátát meg egy sült csirkét a hűtőben, ami csüggesztő élmény volt a hajó lucullusi lakomái után. A berendezést már bedobozolták.

– Alig várom a holnapot, hogy költözhesünk végre! – Nigel imádattal tekintett a feleségére, Cocó mosolygott. Valóban jót tett nekik a kirándulás, türelmesebbek lettek egymáshoz, és lelkesen várták, hogy beköltözhesenek az új lakásba, mindegy, mennyi az ára. Az a pénz már úgylis oda van, a lakás viszont elragadó.

Cocó másnap délelőtt elvégezte az utolsó simításokat, és délben megtörtént a költözés. Nigel csak a ruháit hozta. Ez volt mindene. A lakását felmondta, a lomjait kidobta. Nem voltak családi emlékei, semmiféle értéke.

Ettek egy szendvicset a konyhában, utána Cocó áthajtott Leslie-hez. Háromra vártak egy új megrendelőt. Több ügyfelet szereztek egy nagy vállalattól, ahol Leslie-nek voltak ismerősei. Volt még két amerikai, akik egy barátjuktól hallottak Cocóék vállalkozásáról. A szolgáltató kezdett beindulni.

Leslie mosolyogva üdvözölte Cocót. Munkatársnője nyugodtnak tűnt, és elmesélte, hogy a költözés simán lezajlott. Ma éjszaka már az új házban alszanak. Cocó, hogy pótolja a kéthetes kimaradást és segítsen Leslie-nek, aznap este nyolcig túlórázott. Nigel nem volt otthon, amikor hazaért. Üzenetet sem hagyott.

Nigel és Cocó, akik a hajón össze voltak zárva, a következő két napban alig találkoztak. Leslie naptára zsúfolásig megtelt új ügyfelekkel. A csütörtök délre kitűzött megbeszélés előtt Cocó észbe kapott, hogy otthon hagyta a színgorongját.

– A mindenit! Hazarohanok érte. Tíz perc, és itt vagyok! – Leslie utánakiáltott, hogy köszöni, mert Cocó már kívül volt az ajtón. Bement a házba, megnézte a földszinti irodájában, amelyet Nigel direkt neki tervezett, ott nem találta a színgorongot, aztán eszébe jutott, hogy a hálósobájukban hagyta, és felszáguldott a lépcsőn. Az ajtó nyitva állt, a mindennapos munkára felfogadott takarítók még nem érkeztek meg. Berontott a hálóba, és ott látta a férjét, aki mélyen befúrta a fejét egy nő combjai közé. A nő

éppen sikítani kezdett, amikor Cocó betoppant. Most tehát ott állt, mint akinek földbe gyökerezett a lába, és nem tudta, higgyen-e a szemének, vagy rohanjon el. Amint a nő elélezett, Nigel belecsusszant, és aztán ketten élveztek el.

Cocó mozdulni sem tudott az iszonyattól, csak annyit suttogott: „Uramisten!” Nigel valahonnan a messzeségből meghallotta, és hátrapillantott. Cocó következőnek csak azt érzékelte, hogy a nő megint sikít. Nigel kiugrott az ágyból, a lepedővel próbálta volna elfedni a merev hímtagját. Cocó a szeme közé nézett, és reszketett, akár a nyárfalevél.

– Az ég szerelmére, Cocó, minek jöttél haza? -Nigel úgy kérdezte, mintha az asszony lenne a hibás. Cocó az ágyra nézett, és felismerte a szőke lányt a forgalmazási osztályról. A lány berohant Cocó vadonatúj fürdőszobájába, berántotta és magára zárta az ajtót.

– Elfelejtetem a színgorongomat – válaszolta az asszony-, te pedig elfelejtetted, hogy házasember vagy. Az istenit, három napja lakunk itt, és máris ezt csinálod?

– Baleset volt... meg tudom magyarázni... -Szánalmas volt a magára csavart új lepedőben.

Cocó csak annyit mondott:

– Mire visszajövök, ne lássalak titeket a házamban! – Felkapta az asztalról a színgorongot, le-száguldott a lépcsőn, kiment az ajtón. Nem tíz, hanem húsz perc múlva esett be az irodába, és halálsápadt volt a barnaság alatt. Szerencsére az ügyfél még nem érkezett meg.

– Jól vagy? – kérdezte aggodalmasan Leslie. -Olyan az arcod, mintha kísérletet láttál volna.

– Igen, olyasmit. Láttam visszafele jövet egy karambolt. – Nem tudta, mi mással magyarázza a ziláltságát. Csak arra tudott gondolni, hogy mit művelt a férje a lánnyal az ágyban. A lányt riherongynak tartották a magazinnál, aminek láthatólag meg is volt az alapja. Bár Nigel se különb. De most nem szabad ezzel foglalkoznia. Majd ha túl lesz a megbeszélésen.

Két perc múlva befutott az ügyfél, és kettőig maradt. Részletesen megbeszélték a lakást, amelyet Leslie talált, és eldöntötték, milyen színűek legyenek a szobák. Cocó hátradőlt és fújta egyet, amikor vége lett az értekezletnek. Leslie fürkészőn nézte. Cocó csupa értelmes megjegyzéssel járult hozzá a tárgyaláshoz, de betegnek látszott.

– Mi a baj, Cocó? – kérdezte szelíden. Cocó a fejét rázta, igyekezve, hogy ne sírjon, aztán felnézett a főnökére.

– Mikor hazamentem, ágyban találtam Nigelt egy másik nővel. Azzal a szutyok titkár nővel a kereskedelmi osztályról, akiről mindenki azt mondja, hogy kurva. Azt hiszem, igazuk van. Az ágyamban csinálták, amikor rájuk nyitottam. – Jólesett kibeszélni; most már kevésbé nyomta a szívét.

– Uramisten! – szörnyülködött Leslie.

– Ja, ezt mondtam én is. El kellett jönnöm, hogy visszaérjek ide.

– Borzasztóan sajnálom. Most mihez kezdesz?

– Közöltem vele, hogy tűnjön el, mire visszajövök. És épp tegnap jelentkeztem ki a garzontól!

– Akarsz nálam maradni?

– Nem, én azt akarom, hogy Nigel takarodjon – mondta ádázul Cocó. – Nem tűröm, hogy ezt csinálja velem! – Leslie készített neki egy csésze teát. Cocó az irodában maradt, hogy ne kelljen találkoznia Nigellel, és csak hatkor indult haza. Leslie aggódott érte.

A ház üresnek tűnt, ám az emeleti dolgozószobájában fölfedezte a rá várakozó Nigelt.

– Megmondtam, hogy tűnj el innen, mielőtt hazajövök! Ha nem, hívom a rendőrséget! – Állt, kezében a hívásra kész mobillal. Nigel feltápáskodott. Nem látszott fenyegetőnek. Inkább megtörtnek tűnt. Cocót nem érdekelte. Ez az ember a tönk szélére akarta juttatni őt a pazarlásával, most meg már csalja is, az ő tulajdon ágyában! Tisztán látta, hogy Nigel volt élete legnagyobb tévedése. Kétség nem fér hozzá.

– Cocó, beszélnünk kell – könnyörgött a férje.

– Nem, nem kell. Az egyetlen személy, akivel beszélni akarok, az ügyvédem. Kifelé a házamból, Nigel! – A férfi nem ért oda hozzá idejében, hogy megakadályozhassa a hívást. A rendőrségen azonnal fölverték. Cocó elmondta, hogy valaki be akar törni a házába, megadta nekik a címét és a nevét. Azt felelték, hogy máris jönnek.

– A kurva életbe, ezt meg miért csináltad? – üvöltötte Nigel, és megcélozta a lépcsőt.

– Miért épp az én ágyamban kellett csinálnotok? – üvöltött utána Cocó. Nigel akkor már a bejárathoz loholt. – Lecsukatlak, ha még egyszer a közelembe jössz! – Nigel nem állt meg társalogni. Pár másodperccel a rendőrök érkezése előtt elhúzott.

Amikor a rendőrök kikérdezték, Cocó azt mondta, a válófélben levő férje akart betörni, megadta Nigel nevét, személyleírását, és rendőri megfigyelést

kért a házhoz. Megnyugtatták, hogy küldenek járőröket. Távozásuk után Cocó felhívta a férje mobilját.

– Nigel, ide ne gyere még egyszer. Megadtam nekik a nevedet meg a személyleírásodat, és azt mondtam, hogy be akartál törni.

– A saját házamba? – Nigel elhűlt. Nem akart priuszt. Cocó megváltozott. Betelt nála a pohár.

– Nem a te házad, hanem az enyém, te pedig nem laksz itt többé. – Kemény volt a hangja. Végzett ezzel az emberrel.

– Cocó, kérlek! Butaság volt tőlem. Sajnálom. De a mi kapcsolatunk olyan viharos már egy ideje. Csak azért feküdtem le vele, hogy kiengedjem magamból a feszültséget. Semmit sem jelent!

– Nekem meg nagyon sokat jelent. Netán a hajón is viharos volt a kapcsolatunk? *Most* kellett megdugnod? Három nappal azután, hogy beköltöztünk abba a házba, amelynek a megvásárlására te kényszerítettél?

– Randit beszéltem meg vele még valamikor régen, csak valahogy elfelejtettem.

– És úgy okoskodtál, hogy ha már egyszer itt van, miért ne dugnád meg az én ágyamban? Miért hagynál ki egy alkalmat a kefézésre? – Minél tovább magyarázkodott, Nigel annál rosszabb helyzetbe került. Azt, amit tett, nem igazolhatta, és nem szépíthette. Ezúttal messzire ment, túlságosan messzire. Ahogy a felesége pénzével bánt, az is elég rossz volt, de a házasságtörés egészen másfajta sértést jelentett. Cocó tudta, hogy soha többé nem bízhat meg ebben az emberben. – írd meg SMS-ben, hova küldjem a cuccodat – mondta vad dühvel.

– De nekem nincs hol laknom! – nyüszített Nigel.

– Erre délelőtt kellett volna gondolnod!

A lány, akit megdöntött, csakugyan alpári szemét volt, de Nigel sem volt különb, akármilyen kékvérű pereputtyból szalajtották. Hozományvadász a legaljasabb fajtából, potyaleső csaló.

– Cocó, nem beszélhetnénk meg ezt?

– Nincs mit megbeszélünk. Láttam mindent.

– Sajnálom... sajnálom... esküszöm, soha többé nem csinálok ilyet...

– Azt csinálsz, amit akarsz – mondta remegő hangon Cocó. – Végeztem veled, Nigel. Örökre. – Azzal letette a telefont, és zokogni kezdett. Még Samnek sem telefonált. Túlságosan fel volt dűlva.

Éjszaka Nigel harmincszor-negyvenszer hívta, de az asszony nem vette föl. Nigel félt odajönni a házhoz, nehogy begyűjtse a rendőrség. Cocó egy

szemhunyást sem aludt, aztán reggel felhívta Samet, és elmondta, mi történt. Sam elszörnyedt ennyi komizságtól és ízléstelenségtől. De legalább Cocó, aki egyszerre dühöngött és kesergett, most már tudta, kivel van dolga.

– Velem fizetteti meg annak az óriási jachtnak a bérleti díját, aztán amikor hazajövünk, az én ágyamban dugja meg azt a rossz kurvát!

– Most mit fogsz tenni?

– Elválok tőle. Sosem kellett volna feleségül mennem hozzá. Nem engedhetem meg magamnak, se érzelmileg, se anyagilag. Olyan édes és bájos volt, olyan ártatlan kisfiúnak látszott, amikor megismertem! Soha nem lett volna szabad hozzámennem! Neked volt igazad. Idióta voltam! – Házasságuk nyolc hónapjában milliókat költött a férjére, aki megcsalta a hitvesi ágyban.

– Mindenesetre már tudod. Túljutsz rajta! -mondta gyöngéden Sam. – Voltál már sokkal rosszabb helyzetben is! – A Martin szülőkre célzott, és Cocó keservesen sírni kezdett, mert neki is ők jutottak az eszébe.

– Mindez sohasem történt volna meg, ha apa még élne! Akkor nem megyek feleségül Nigel-hez! Olyan kapcsolatot akartam, amilyen a szüleimé volt. Apa nem hagyta volna, hogy hozzámenjek! – Sam próbálta megakadályozni, vagy legalább fékezni, de nem volt hatalma hozzá, és Cocót elkápráztatta Nigel, aki kezdetben olyan aranyos volt.

– Nem jó ember. Ed sem volt az. Most már valaki jóra van szükséged – mondta csendesen Sam.

– Én csak azt akarom, hogy Nigel takarodjon az életemből! – Délután telefonált egy ismerős ügyvédnek. A jogász még vissza sem hívhatta, amikor megjelent Nigel, és könyörgött, hogy engedje be. Mivel ott volt a házvezetőnő, Cocó nem félt kimenni a férjéhez.

– Mit akarsz?

– Beszélni akarok a feleségemmel. – Térdre borult, és bocsánatért rimázkodott. Mérhetetlenül nevetséges volt, ám az asszony csak arra tudott gondolni, milyen volt az ágyban a marketinges lánnyal. Ez a kép kitörölhetetlenül beleégett az agyába.

– Elválok tőled. Húzz el innen! – Azzal visszament a házba, és bevágta maga mögött az ajtót. Nigel félóra hosszat ácsorgott az ajtóban, és nyomta a csengőt. Cocó fölment az emeletre, hogy ne hallja a csengetést. A férje végül elkotródott.

Cocó továbbra is mindennap bejárt dolgozni. Amikor az ügyvéd visszahívta, megbeszélte vele egy időpontot a következő hétre. Telefonálni akart Ed-nek is, de csak akkor, ha már beszélt az ügyvédjével. Gyűlölte beismerni, hogy katasztrofális ballépés volt férjhez mennie.

Nigel elárasztotta virágokkal, e-mailekkel, hangüzenetekkel, SMS-ekkel. Cocó semmire sem válaszolt. Egyetlen üzenetét nézte meg, amiben a férje esküdözött, hogy ez nem fordul elő még egyszer. Az ostrom napokon át folytatódott. A napokból hetek lettek. Cocó tárgyalt az ügyvéddel, aki vállalta, hogy januárban kérni fogja a házasság felbontását. Korábban nem lehetett, mert csak egy év házasság után engedélyezték a válást.

Két hónap elteltével Cocó végre fogadta Nigel hívását. Még mindig nem tudta, eladja-e a házat, vagy lakjon benne ő. Neki persze nem kellett ekkora ház, de szeretett Leslie-nek dolgozni, és nem akart visszatérni New Yorkba.

– Mit hívogatsz állandóan? – kérdezte Nigeltől. November közepén jártak, Cocó hat hete nem állt szóba a férjével. Hiányzott neki, de ő azt a Nigelt hiányolta, akinek hitte a férfit, nem pedig azt a valakit, akivé a férje fajult.

– Azért hívlak, mert szeretlek, és sajnálom, ami történt. Házasok vagyunk. Nem adnál még egy esélyt?

– Nigel, én már nem bízom benned. Sohasem fogok bízni benned. Ez nem házasság volt, hanem börtön, mindkettőnknek. – Ráadásul az ő számára felettebb költséges börtön.

– Olyan gyönyörű a sussexi ház. Nem jössz ki velem, hogy megnézd?

– Nem. Te ott laksz? – Nigel nem felelt. Félt, mert hátha a felesége elzavarja, ha ő beismeri, hogy Sussexben lakik, amióta eljött a londoni házból. Cocó fejében meg sem fordult, hogy a férje ott üthet tanyát. –

Semmi keresnivalód ott! Az a ház is az enyém! – Nigel tényleg szégyentelen! Még mindig kihasználja őt. Még most is!

– Minden a tied, Cocó. Én is, a szívem és a lelkem.

– Úgy látom, a farkad nem szerepelt az egyezésben – jegyezte meg fagyosan az asszony. Nigel összerándult. – Nem élhetek együtt olyan férfival, akiben nem bízom.

– Az életemre esküszöm, hogy nem csallak meg többé!

– Nem hiszek neked – mondta szomorúan Cocó. Már tudta, hogy félelmetes hibát követett el a házasságával. Lett két háza, amelyeket sosem akart, és egy olyan férje, aki miatt el kell válnia.

– Mit veszítesz azzal, ha adsz nekem még egy esélyt? Ha ismét valami rosszat csinálok, nem kell kihajítanod, mert magamtól elmegyek. Kérlek, Cocó, nem irgalmazhatnál most az egyszer?

– Találtál már állást? – kérdezte hidegen az asszony.

– Ami velünk történt, túlságosan kikészített idegileg ahhoz, hogy munkát keressek.

– Én is ideges vagyok, mégis elmegyek dolgozni mindennap.

– Te erősebb vagy nálam – mondta siralmasan Nigel. – Engem összetört ez a dolog. Sohasem teszem túl magamat rajta. – Mindennel megpróbálkozott.

– Légy irgalmas, Cocó, esedezve kérlek... – Most már sírt, és Cocó komolyan megsajnálta, habár továbbra is dühös volt rá. – Nem ebédelnél velem? – Cocó tudta, hogy ezt most nem volna szabad, de arra gondolt, akkor talán emberibb hangon számolhatnák fel a kapcsolatukat. Nem akarta élete végéig gyűlölni ezt az embert. Ha már annyira szerelmes volt belé, miért ne búcsúzhathának el tisztességesen? Addig érvelt magának, amíg el nem fogadta a meghívást ebédre egy közeli kocsmába. Nigel mélységes alázattal köszönte meg, hogy beleegyeznek.

Másnap találkozott a férjével, aki iszonyúan nézett ki. Legalább öt kilót fogyott, karikák sötétlettek a szeme alatt, az egykori szép arcnak csak a romja maradt. Cocó, a sértett fél, különb látványt nyújtott a sértőnél. A férje szeméből látta, hogy valóban megbánta a dolgot.

Igyekezett a legsemlegesebb témákra korlátozni a beszélgetést. Az ebéd végén Nigel megkérdezte, nem hozhatna-e el a házból pár dolgot. Cocó nem tudta, hova küldje, de kidobni sem akarta őket. A laptop még mindig ott feküdt Nigel asztalán; azt mondta, szüksége lenne rá az álláskeresőkhöz, mert benne van az önéletrajza, és azoknak a névsora, akiket fel akar hívni állásügyben.

– Jó, hát akkor intézzük el most. Csak félóra múlva kell visszamennem a munkába. – Nigel követte a feleségét a zöld Jaguarral, miután kifizette az ebédet. Alázatosan kullogott Cocó nyomában, és ment egyenesen az irodájába. Cocó elment a saját dolgozószobájába, és összeszedett pár dolgot, amelyekre szüksége volt a délutáni megbeszéléshez.

Nigel sokáig nem került elő. Amikor Cocó bement hozzá, mert figyelmeztetni akarta, hogy neki hamarosan indulnia kell dolgozni, a férje az íróasztalra borulva sírt. Kínos volt így látni. Cocó odament hozzá, megpaskolta a vállát. Abban a pillanatban Nigel átkarolta a derekát, úgy, ahogy szokta, és ekkor megmoccant az asszonyban valami, amiről azt

remélte, hogy örökre feledésbe merült. Tévedett. Szerelmük utolsó zsarátnokai már csak pislákolnak, de még nem aludtak ki mindenestől. Nigel az ölébe húzta és megcsókolta, Cocó pedig hagyta, aztán már csak arra eszmélt föl, hogy Nigel gyöngéden vetkőzteti, ő pedig ugyanúgy kívánja, mint régen. A díványon kötöttek ki, Nigel végigsírta a szeretkezést, bocsánatért könyörgött, hajtogatta, mennyire szereti a feleségét, és Cocó úgy ringatta a mellkasához szorítva, akár egy gyermeket.

– Esküdj meg, hogy soha többé nem teszel ilyet – mondta elfúló hangon.

– Esküszöm! – felelte Nigel, és őszintének látszott. Cocó tudta, hogy félelmetes kockázatot vállal, mégis azt mondta neki, hogy hazajöhet. Majdnem két hónapig elzárkózott, és kitöltötte a papírokat a váláshoz, de most ráállt, hogy ad a férjének még egy esélyt. Nigel tudta, hogy a felesége komolyan beszél, és ismét megesküdött, hogy soha többé nem árulja el. Tanult a leckéből. Cocó nem közölte Leslie-vel, hogy Nigel visszajött. Mikor este hazatért a munkából, Nigel otthon várta. Cocó rettegett, hogy mire számíthat a férjétől, ennek ellenére ismét szeretkeztek.

Tizedik fejezet

Nigel nagyon elővigyázatosan viselkedett a feleségével, amióta ismét betehette a lábát a házba. Szó szerint tojástanccot járt, Cocó pedig éberén figyelte. Nigel levitte Sussexbe, hogy láthassa a vidéki házat, amely valóban olyan gyönyörű volt, ahogy a férje mondta. Még be kellett rendezni, de a felújítással elkészültek. A földbirtok nagyobb volt, mint amire Cocó emlékezett.

Csak két hét múlva merete bevallani Leslie-nek, hogy visszafogadta a férjét. Leslie szkeptikus volt, de a legjobbakat kívánta. A vállalkozás szépen fejlődött, és Cocó fontos szerepet játszott benne. Az ügyfelek szerették. Cocó rájött, hogy ugyanúgy van érzéke a lakberendezéshez, mint az anyjának, Leslie kimondott tehetségnek tartotta. Eddig minden megrendelő elégedett volt a munkájukkal.

Két héttel a visszaköltözése után Nigel rimánkodni kezdett a feleségének, hogy rendezzenek egy karácsonyi partit a házuk fölszentelésére. Cocó még mindig nem bízott benne feltétel nélkül, és nem volt ünnepi hangulatban, de végül mégiscsak hagyta rábeszélni magát, azzal a kikötéssel, hogy nem hívnak ötven-hatvan jó barátnál több vendéget. Nem akart nagy hacacárét. Nigel, csalódottan bár, de ráállt. Gondosan állították össze a vendéglistát, csak olyanokat hívtak, akik közel álltak hozzájuk. A létszám simán felszaladt hetvenötre, de Nigel azt mondta, nyilván lesznek olyanok, akik nem jönnek el.

Pár nappal a karácsonyi parti előtt Cocó betöltötte a huszonnégyet, de most sem akarta a születésnapját megtartani. Időbe telt, hogy újra közelítsenek egymáshoz, ám lassacskán kezdett ismét bízni a férjében.

Sam aggódott, amióta Cocó megmondta neki, hogy Nigel visszajött. Borzasztó nagy hibának tartotta. Az volt a véleménye, hogy Nigel nem változik meg. Amikor Cocó felhívta, hogy boldog hanukát kívánjon neki, Sam megkérdezte, hogy állnak náluk a dolgok.

– Kissé bizonytalan lábakon állunk, de lényegében rendben megvagyunk. Úgy lesem minden lépését, mint a KGB. Nem tudom, visszatér-e valaha is a

régi életünk. Bár rosszabbul is jártak már emberek. Hát te? Mindenki hazajön a hanukára? – Steinéknél ez volt a szokás.

– Anyám olyan dühös a húgaimra, hogy egyiket sem engedi be a házba – felelte rosszkedvűen Sam. – Rebecca kitért, Sabra és Liam áprilisban esküsznek egy katolikus templomban. Úgyhogy az idén nem lesz más, csak én, Jacob meg a szüleink. Rendesen rágják a füleket Tamar miatt. Másfél éve randizgatunk, a szüleim azt mondják, hogy nem tisztelem őt eléggé. Úgy gondolják, tartozom neki annyival, hogy ilyen hosszú idő után feleségül vegyem, mert ha nem, akkor megalázom a hitközség előtt. Nem is tudom, miért járok vele, azon kívül, hogy helyes lány, és jó ember. Segít könyvelni az apámnak. Anya szereti. Tamar egymillió gyereket akar, és kóser háztartást fog vezetni. Úgy érzem, ha feleségül veszem, olyanná válók, mint a szüleim. Tamar lesz az anyám. Megkapok mindent, amit nem akartam – mondta elgyötörten. – De azért továbbra is találkozom vele, mert kényelmes, és ő mindig itt van.

– És? – A válasz nyilvánvaló. Sam nem akar nőszülni, mert nem szerelmes Tamarba.

– Olyan rohadtul büntudatos lennék, ha nem venném feleségül. Olyan készsleges, alkalmazkodó, én pedig lusta voltam. Már egy éve szakítanom kellett volna vele, de nem tettem. Anyám azt mondja, csalódnia fognak bennem, ha nem veszem feleségül Tamart. Tipikus zsidó büntudat!

– Magadnak ne okozz csalódást – mondta határozottan Cocó. – Az fontosabb. Jogod van azt feleségül venni, akit akarsz.

– Momentán senkit sem akarok feleségül venni. Még abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán voltam-e szerelmes valaha.

– Tekintsd szerencsédnek! – mondta Cocó. A fiú elnevette magát. Cocó még háromezer mérföld messzeségből is képes volt felvidítani.

– Apám szerint úgy tisztességes, ha feleségül veszem, miután ilyen hosszú ideig jártam vele. Nyilván kitalálták, hogy lefekszünk egymással, vagyis beszennyeztem Tamart.

– Az ég áldjon meg, csak másfél éve jársz vele, nem egy évtizede. Éppenséggel ő is otthagyhathott volna.

– Csakhogy ő szerelmes belém. Én meg kellemesen érzem magam a társaságában. De elég az?

– Nem elég. Ha kellemesen akarod érezni magad, szerezz egy kutyát, vagy ebédelj együtt a nagymamáddal. Nem akarsz valaki izgalmasabbat?

– Ami izgalmas, az nem tartós. Nem az igazi. Kétszer bebizonyítottad. És ha Nigel vissza is jött, mit gondolsz, meddig tart ez? Nem örökké, az fix.

– Szerintem az örökké sem tart örökké. Az csak egy szó. De a férfi legyen libabőrös, ha a nő átmegy a szobán. Borzongjon a vágytól. Égjen a szíve.

– Talán csak a lányok érznek ilyesmit – nevetett Sam.

– Hülyeség. A pasik ugyanezt érzik.

– Hát, nem tudom. Tamar jó ember: jó feleség és jó anya lesz belőle. Kóser háztartást fog vezetni, és a szüleim boldogok lesznek.

– Te pedig boldogtalan – figyelmeztette Cocó. – Gondolj bele. Soha többé nem ehetsz garnélát és angolszalonnát. – Sam ismét nevetett. – Túl fiatal vagy megállapodni, és azt tenni, amit a szüleid akarnak. Sam, gondolkozz már! Ez a *te* életed, nem az övék.

– De Tamaré is. Engem pedig éjjel-nappal nyúznak.

– Átmossák az agyadat, hogy vedd feleségül a lányt, akit ők akarnak!

– Van, amikor működik – mondta csüggedten Sam. – Sok zsidó családban máig a szülők döntenek a házasságról. A nagyszüleimnél is. Azt hiszem, ők boldogok voltak.

– A huszonegyedik században élünk. Nem hagyhatod, hogy ezt csinálják veled!

– Huszonöt éves vagyok. Szerintük ebben a korban úgy illik, hogy a férfi legyen férj és többszörös apa.

– Az én szüleim huszonnégy évesen esküdtek, és rajtuk kívül senkit sem ismerek, akik még így is kitartottak egymás mellett. Ma ez már nem működik. Nézd meg, micsoda zúrt csináltam én is, pedig hogy szerettem Nigelt, amikor összeházasodtunk!

– Igen, de te az izgalmas pasikra buksz, ami nagy hiba. Az izgalmasak sosem tartósak. Az unalmasak valószínűleg azok. Tamar nem fog megcsalni, mert folyton terhes lesz.

– Sam, ébredj már fel! Ne csinálj ostobaságot! A jövődről van szó! Talán hatvan évről, de lehet, hogy hetvenről.

– Azonkívül a szüleim. Tisztelettel tartozom nekik.

– Összetöröd a szíved.

– Most pont úgy beszélsz, mint az anyám. Naponta hússzor elmondja nekem ugyanezt.

– Menj, és fogj magadnak egy numerát, rúgj be, vagy mit tudom én! Egyél egy sonkás szendvicset. – Sam felkacagott, de Cocó érezte, hogy

vesztésre áll. – Valamelyikünknek rá kell találnia az igazira. Legyél te az, aki rátalál!

– Tamar az igazi.

– Valaki másnak biztosan az! – Cocó hiába könyörgött, a Stein szülők felőrölték a fiukat. Samnek olyan volt a hangja, mintha össze lenne zavarodva. Hosszan beszélgettek, egészen addig, amíg Samnek jelentkeznie nem kellett a családi vacsorán. Cocó boldog hanukát kívánt a barátjának, és megígérte, hogy pár nap múlva ismét felhívja. Fájó szívvel tette le a telefont. Sam sokkal jobbat érdemelne Tamarnál.

Nigel és Cocó karácsonyi partija gyönyörű volt az új házban. Vásároltak egy fenyőfát, amelyet a virágkötőjük feldíszített antik angyalokkal. Nigel énekeseket fogadott, hogy daloljanak az érkező vendégeknek. Most, hogy visszatért, ismét Cocó nevére számiáztatott mindent. Nagy szerencséje volt, mert már az utolsó százfontosait élte fel, amikor a felesége megenyhült, és visszaengedte a házba. A büfé mennyei volt, egy kocsiderék kaviárral. A jókedvű vendégek le voltak nyűgözve a háztól. Végül csak hatvanan jöttek, ami Cocónak épp megfelelt, ám Nigel csalódott volt: kevesellte őket. A távolmaradók vagy más meghívást fogadtak el, vagy inkább nem mozdultak ki a nagy hidegben és havazásban.

Cocó és Nigel rég nem jöttek ki egymással ilyen jól. Nigel óvakodott felzaklatni a feleségét. Karácsonyra arany karkötővel ajándékozta meg, amelyért ő maga fizetett hitelkártyával. Még mindig állástalan volt, de megígérte, hogy újév után okvetlenül keres munkát, Cocó pedig megígérte, hogy addig nem abajgatja. Szentestén együtt mentek éjféli misére, Cocó megajándékozta a férjét egy Hermès pulóverrel, és azzal a presszógéppel, amelyet Nigel kinézett magának. Azt tervezték, hogy januárban, a házassági évfordulójukon elutaznak síelni. Egy héttel a vakáció előtt Cocóval történt valami, amire nem számított.

Munkába menet beugrott a gyógyszertárba, és vásárolt egy terhességi tesztet. Az irodában akarta megcsinálni, ahol Nigel nem téblábol körülötte. Most kapott észbe, hogy novemberben volt utoljára menzesze, mielőtt Nigel visszaköltözött. Maga sem tudta, mit szeretne, miközben várta az eredményt. Még mindig felkészületlennek érezte magát az anyaságra, de talán épp egy babára lenne szükségük, hogy megszilárdítsa a házasságukat. Viharos év állt mögöttük. A teszt pozitív lett, amitől Cocó elhűlt, noha titokban erre gyanakodott. Most hát egyszerre örült és rettegett.

Leslie-nek nem szólt. Azt akarta, hogy Nigel legyen az első, aki megtudja, hiszen gyereket szeretne, aki egy életre összeköti őket. Cocó kész volt meghozni ezt az áldozatot a férjéért, még akkor is, ha túl korainak tartotta, magát pedig éretlennek gondolta az anyaságra. Azt mondta Leslie-nek, hogy azonnal jön, és két megbeszélés között hazarobogott. Nem akart estig várni a hírral.

Olyan halkán nyitotta ki az ajtót, ahogyan csak tudta, és felszárguldott a lépcsőn, hogy meglepje a férjét. Hallotta Nigel hangját az irodájából, valakihez beszélt, nyilván telefonon. Cocó halkán kopogtatott. azután belépett, és az íróasztalon ott ült egy pucér szőke nő, akivel Nigel éppen közöszült. A nő nyögdecsejt, Nigel is nyögdecsejt, és hajtogatta a nőnek, hogy mennyire szereti. Cocó ezt hallotta a lépcsőn. Nigel iszonyodva meredt a feleségére, azonnal kicsusszant a nőből, és maga elé kapta a farmerét. A lány nem tudta, mi történik, aztán odafordult, és meglátta Cocót. Nem volt ismerős, de már ez sem számított.

– Hát ezt nem hiszem el! – fakadt ki Cocó, pedig nagyon is elhitte. Pontosan ettől félt, hogy ismét bekövetkezik. – Azért jöttem haza, mert közölni akartam veled, hogy terhes vagyok, te szemét! -Felkapott egy könyvet és a férjéhez vágta. Majdnem el is találta a fejét.

– Cocó, könyörgök! – mondta szenvedő arccal a férje.

– Betelt a pohár – közölte fagyosan az asszony. – Eltakarodtok a pokolba a házamból, de azonnal! – A lány felkapta a ruháját, és kimenekült. Nigel csak állt és bámult.

– Tényleg terhes vagy? – kérdezte olyan képpel, mint aki légnymást kapott.

– Már nem érdekes. Csak húzzatok innen. Mindketten! Különbörendőrökkel jövök vissza! – Nigel tudta, hogy ez nem üres beszéd. Cocó sarkon fordult, lerohant a lépcsőn. Visszatért az irodába. Leslie-nek nem szólt, mert túlságosan fel volt dűlva. Mire este hatkor hazaért, a férjét nem találta otthon. Magával vitte a számítógépét, és néhány ruhát. Tudta, hogy a felesége nem a vakvilágba beszél.

Cocó ezúttal nem sírt. Mindennek vége. Halottnak érezte magát, csak a baba élt benne, amelyet most már nem akart. A férjét sem akarta. Nigel megölte a szerelmét, ismét csúfot üzött a szeretetéből és a bizalmából.

Éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludt. Reggel felhívja az ügyvédet, hogy megkérje: indítsa meg az eljárást. Nem tudta, mitévő legyen a babával, de majdcsak kialakulnak a dolgok.

Két nappal Nigel távozása után éppen a hajnali szürkületet bámulta az ablakból, amikor SMS-t jelzett a mobil. Azt hitte, Nigel az, de nem a férje volt. Ezúttal nem hallatott magáról. Nem tudta, mit mondhatna, és volt annyi esze, hogy ne próbálkozzék, mert azzal csak tovább rontotta volna a helyzetét. Sam küldte az SMS-t.

Csak annyit írt: „Vőlegény vagyok”. Cocó majdnem annyira sajnálta, mint saját magát. Sötét nap volt ez mindkettőjüknek. Cocó bolyongása a tévúton most zárult le, Samé most kezdődik. Nem volt szíve gratulálni a barátjának, akihez mindig becsületes volt. Beérte két szóval: „Mazel tov”. Steinék győztek. Sam most dobja el az életét egy lány miatt, akit nem szeret.

A férfi, akit Cocó úgy szeretett, és akiért annyi mindent megtett, eldobta őt egy másik szőkéért.

Tizenegyedik fejezet

Nigel lebukásának másnapján Cocónak az volt az első dolga, hogy felhívta az ügyvédjét, akivel négy hónapja nem beszélt. Bocsánatot kért, amiért félbehagyta az eljárást, és ilyen sokáig nem jelentkezett.

– Megpróbáltuk folytatni a házasságot, de lehetetlen. Ismét megcsalt. Be akarom adni a válópert.

– Emlékeztessen csak, hogy mióta is voltak házasok? Nem sokáig, ha nem tévedek.

– A jövő héten lesz egy éve.

– Kiváló, ez épp kapóra jön. Mint mondtam, egy év után lehet kérelmezni a házasság felbontását. Úgyhogy a jövő héten beadjuk a folyamodványt. Az összes papír megvan. Örülök, hogy ilyen gyorsan döntött. Még egy év is rövid házasságnak számít, az pedig egyetlen bírónak sem fog tetszeni, ha a voit férje észszerűtlen anyagi követelésekkel áll elő. Gyerek nincsen. –

Cocó nem árulta el, hogy állapotos, hátha úgy dönt, hogy nem hordja ki a terhességet. Még nem határozott. – Van valami más, amit tudnom kellene, de még nem közölt velem? – Tárgyilagos, módszeres ember volt, ami tetszett Cocónak. Ő is tárgyilagos és módszeres akart lenni. Eljuttatta hozzá a házassági szerződésük egy példányát, és arra az esetre, ha pénzügyi adatokra lenne szükség, megadta neki Ed telefonszámát.

– Kétszer rajtakaptam idegen nőekkel! Mindkét alkalommal a házunkban! – mondta érdesen. Rövid csend lett, amíg az ügyvéd átgondolta, és leírta a hallottakat. – A második alkalomról még nem is beszéltem. Tegnap történt!

– Hát, akkor házasságtörés lesz a válóok. Tudja a nők nevét?

– Csak az egyikét. – A *Time* szerkesztőségéből ismert lányét.

– Bizonyos benne, hogy ezúttal be akarja adni a válópert? – kérdezte az ügyvéd.

– Száz százalékig. Kapott tőlem még egy esélyt. Ismét megcsinálta. Nem várom be a harmadik alkalmat.

– Bölcs döntés – jelentette ki szárazon az ügyvéd. – Kétlem, hogy a férje jogosult lenne tartásdíjra nem egészen egy év után. Van állása?

– Jelenleg nincs. Tavaly júniusban elbocsátották.

– Úgy látom, hogy a legutóbbi beszélgetésünk óta egy részletet kivéve nem változott semmi. Még ma átküldtem magának a papírokat: olvassa el, és szignálja az aktát. Minél gyorsabban aláírja, annál előbb beterjeszthetem őket a bíróságnak, ami ebben az esetben kifejezetten jó lenne.

Az az „egy részlet” a szőke, akivel Nigel tegnap szexelt, gondolta Cocó, és bontotta a vonalat.

Nehéz szívvel jött el hazulról. Nem tudta, mitévő legyen a házzal. Még ha megszületik a baba, akkor is túl nagy lesz kettőjüknek. Különben is úgy érezte, hogy az a ház el van átkozva. Sosem akarta, csak azért vette meg, hogy Nigelt boldoggá tegye, de már nem érdekelte Nigel boldogsága. Aztán ott volt a sussexi birtok. A városi ház sokat ért és drága volt, de a sussexihez szinte ingyen jutottak hozzá. Cocó kevesebbet fizetett érte, mint a két hétért a hajón, tíz barátjuk társaságában. Minden, amit a férje csinált házasságuk egy éve alatt, tetemes összegekbe került Cocónak, viszont Nigel rázhatta a rongyot az emberek előtt, akiknek imponálni akart.

Alighogy Cocó hazaért az irodából, Nigel ontani kezdte az SMS-eket, kétségbeesetten, mentegetőzve és esküdözve, hogy soha többé nem fordul elő ilyen. Miután az asszony nem válaszolt, az üzenetek hamarosan megritkultak. Cocó az egyetlen SMS-ében megírta az ügyvédje nevét, és felszólította a férjet, hogy jelentkezzen minél előbb, közölje, ki lesz a jogi képviselője.

Nem fűzött megjegyzéseket a jelenethez, amelynek a tanúja volt. Másodszor kevésbé fájt, kevésbé volt drámai, eltekintve Cocó terhességétől meg a reménytől, hogy Nigel ujjongani fog örömeiben, és ez megmentheti a házasságukat. Nem maradt semmi, amit érdemes lett volna megmenteni, már ha létezett valaha is ilyen. Cocó már nem tudta. Lehet, hogy Nigel csak a pénzére hajtott, és már az első pillanatban csapdát állított neki. Feltűnően jól ismerte Cocó anyagi helyzetét, amire a házassági szerződésen kívül a sajtóból és az internetről összeszedett adatokból is következtethetett. Szerencsére pontatlanok voltak az adatok, noha sajnálatos módon eléggé megközelítették a valóságot ahhoz, hogy felkeltsék a Nigelhez hasonló semmirekellők érdeklődését.

Cocónak az volt a végzete, hogy ellenállhatatlanul vonzotta ennek a férfitípusnak a tündöklése. A csillogás. Előbb Ed Eastoné, most Nigelé. Még a tulajdon gondviselője, akit az apja jelölt ki, még ő is visszaélt Cocó helyzetével. Ed ellopta a jóhiszemű ártatlanságát. Nigel ugyanezt művelte,

megtetézve azzal, hogy milliókat facsart ki a feleségéből a szeszélyeire. Bár legalább Cocónak is lett belőle valami konkrét haszna. Amint lehet, nyomban eladja a két házat. Egyikben sem akart lakni.

Az ügyvédje röviddel déli tizenkettő előtt megküldte aláírásra az okmányokat. Ekkor már elmondta Leslie-nek, mi történt.

– Elválok – jelentette ki tömören. Leslie bólintott. Megdöbbsent, és sajnálta Cocót, de már nem csodálkozott.

– Gyerekkorom óta ismerem, de sosem hittem, hogy ilyesmire képes! – Amit Nigel tett, azt közönséges útonállásnak és nagystílű manipulációnak minősítette. Cocó fiatal volt, de nem bolond. Most ő húzta felülről a fűrészt, és ezt Nigel is tudta.

Egy héttel később ismét sikerült meglepnie Cocót egy e-maillal, amelyben megírta a jogi képviselője nevét. Ezúttal nem könyörgött a visszafogadásért, mert tudta, hogy Cocó úgysem menne bele, ezért praktikusabb kérdéseket tűzött a tolla hegyére. Cocó kétszer is elolvasta a legbördületesebb bekezdést, mert elsőre azt hitte, rosszul érti.

„Ha pedig valóban terhes vagy, és nem csak kitaláltad az egészet, hogy fájdalmat okoz nekem és még tovább rontsd a helyzetemet, nos, a gyerekevelés közös vállalkozás, márpedig el sem képzelhetem, hogy mostantól képesek lennének együttműködni, tekintve az irántam tanúsított viselkedésedet. Kétlem, hogy a jelen körülmények között kihordanád a terhességet, de ha mégis, lemondok minden szülői igényemről a terhesség eredménye iránt, cserébe a londoni ingatlan osztatlan tulajdonáért. Természetesen ez nem váltana ki semmiféle anyagi kárpótlást, amelyeket a bíróság részemre megítél, mindössze kiegészítése lenne azoknak.”

Cocó feltételezte, hogy az ügyvéd besegített a szövegezésbe, de maga az elképzelés tökéletesen Nigelre vallott, bizonyítva, hogy hiányzik belőle minden emberség és erkölcs Annyi tisztesség sem volt benne, hogy „babát” írjon „a terhesség eredménye” helyett. Cocó émelygett az irománytól. Dehogyan ad bármit is ennek az alaknak, pláne egy könnyen eladható, rendkívül értékes londoni ingatlant. A ház láthatólag többet jelentett Nigelnek a tulajdon gyermekénél. Egész héten nem hagyta nyugodni a javaslat durvasága. Még nem döntötte el, megtartja-e a gyermeket, ám ha mégis...

Vasárnap éjszaka támadt egy ötlete. Nigel lemondása a szülői jogairól megmutatta, hogy semmit sem érez a felesége és a baba iránt, de azért nem is volt olyan rossz javaslat, ha az ember túllátott a szavakat diktáló

szívtelenségen. Ha Cocó úgy hordja ki a terhességet, hogy előzőleg megvásárolta Nigel lemondását a szülői jogairól, megúsz-sza az évekig elhúzódó bírósági csatározást a közös szülői felügyelet, a gyerekneveléssel kapcsolatos nézeteltérések és a láthatás ügyében, arról nem is szólva, hogy mi mindennek volna kiszolgáltatva ez a gyermek a láthatások alkalmával, feltéve, ha az apja kíváncsi lenne rá egyáltalán.

Cocónak nem állt szándékában tálcán átnyújtani neki egy milliókat érő házat, de ha megtartja a gyermeket, szíves-örömet lemond a sussexi birtokról, amelyhez olcsón jutott, és nem tudta, mire használja. Nigel nélkül nem óhajt hétvégi mulatságokat csapni. Kiváló üzlet lenne, ha Nigel ráállna. Cocó megvásárolná tőle a baba és a saját szabadságát, hogy békességben neveljen föl egy gyermeket.

Írt Nigelnek, felajánlotta a sussexi birokot a londoni ház helyett arra az esetre, ha kihordja a babát. A levélre nem kapott azonnali választ. Közölte az ügyvédjével Nigel jogi képviselőjének a nevét. Minél többet gondolkozott, annál rokonszenvesebbnek találta Nigel javaslatát. A szülőség valóban kétszemélyes vállalkozás, de nem egy olyan emberrel, mint Nigel. A gyermeknek, ha egyáltalán megszületik, jobb is egy ilyen apa nélkül. Nigel értékrendje és erkölcsi siralmasak. Cocó undorító emberfajzat-nak tartotta, már ha egyáltalán embernek lehetett nevezni azok után, amiket művelt.

Biztosra vette, hogy a férje majd azzal próbálja meg igazolni az akcióit – a házak vásárlását, a hajó bérlését -, hogy ő csak a felesége „életminőségét” igyekezett javítani, és „okos befektetésekkel” akarta gyarapítani az örökséget, holott ennek semmi köze sem volt Cocóhoz, itt minden Nigelről szólt. Arra használta a feleségét, hogy imponáljon a saját köreiből, és felkapaszkodjon a barátai szintjére. Az asszonyt csak magával vitte a kalandra, hogy fizesse a számlákat, amit Cocó meg is tett, mert szerette a férjét. Am most már gonosz tréfának, nyereségvágyból elkövetett borzasztó átverésnek látta az egészet.

Nigelnek két napba telt válaszolnia az e-mailre. Cocó ámulatára nem dobta vissza a javaslatot beérte a sussexi birtokkal a londoni ház helyett, és lemondott az összes szülői jogáról. Volt annyi esze, hogy kedvezőtlen lapjárásnál elfogadja a kisebb ajánlatot. Cocó úgy látta, ez a megoldás előnyös mindkettőjüknek, még a babának is, mert így nem kerül Nigel karmai közé. Megküldte a levélváltásukat az ügyvédjének, aki azon nyomban telefonált.

– Nem említette, hogy állapotos – mondta komolyan. – Ez bonyodalmat jelenthet, bár a férje javaslata kétségtelenül leegyszerűsíti az eljárást. Nagyon óvatosan kell fogalmaznunk, hogy tessenek a bíróságnak, ugyanis a bíró érezheti úgy, hogy a gyermek jogait védi, ha nem fosztja meg az apjától. Maga elégedett a cserével? Lemond a sussexi birtokáról?

– Igen, le! De mennyire! Inkább vesszen oda a pénz, amit rákötöttem, csak Nigel tűnjön el az életünkben!

– Mikorra várja a babát? – kérdezte óvatosan az ügyvéd. Még sosem foglalkozott olyan ügygel, amelyben a felek peren kívül kötöttek volna előzetes egyezséget, ám el kellett ismernie, hogy ennek is megvan a maga értelme.

– Nem tudom biztosan – felelte Cocó. – Talán a jövő nyáron, ha megtartom. Még nem döntöttem. – Az ügyvéd megértette, milyen alternatívára céloz, és tartózkodott a további megjegyzésektől.

A következő héten Nigel ügyvédje megírta, mit követel még a kliense, tekintettel Cocó vagyonára. Nigel megpróbálta érvényteleníttetni a házassági szerződést, arra hivatkozva, hogy őt nem képviselte ügyvéd, holott annak idején épp ő háritotta el a jogi tanácsadást. Csak alakanyarította a nevét, és visszaadta a papírt a menyasszonyának. Most azt hangoztatta, hogy nem értette, mit ír alá, mert senki sem magyarázta el neki.

Követelt ötmillió dolláros fájdalomdíjat, kárpótlásul a válással járó kellemetlenségekért, szenvedésekért és traumákért, továbbá egy újabb milliós bánatpénzt, arra hivatkozva, hogy a felesége hibájából rúgták ki, mert az asszony minden percét betáblázta a renoválások ellenőrzésével és a túlméretezett társasági igényeivel. Valamint évi hárommillió dollár tartásdíjat követelt tíz éven át, hogy ismét a saját lábára állhasson, és olyan szinten élhessen, amilyenhez a felesége szoktatta. Kellett neki még egymillió a nyári szabadságra az előző évi hajókázás koordinátái mentén. Kellett ezenfelül a közös megegyezés értelmében a sussexi birtok, kárpótlásul londoni otthonának elvesztéséért.

Vagyis Sussexen kívül harminchét millió dolláros lelépési díjat követelt tizenegy havi házasságért. Cocónak nagyjából negyvenmillió dollárt kellett volna fizetnie azért, hogy összetörték a szívét, és elvettek tizenegy hónapot az életéből. Ed Easton amatőr volt Nigelhez képest!

– Becsvágyó ügyvédet fogadott – jegyezte meg szárazon Cocó képviselője. Nigelék azzal érveltek, hogy Cocó vagyonához képest ez a

követelés csak egy morzsa, csepp a tengerben. – Igencsak sokra tartja magát, hm? – Már attól ki nem állhatta a férjet, hogy elolvasta a követelése listáját. Dr. Harold Humphreys elvből megőrizte semlegességét minden bontóperben, ám Nigel igényei olyan pofátlanok és egyértelműek voltak, hogy felébresztették a jogászban az oltalmazó ösztönt. Érdekes, Cocó-nak az egész házasság alatt sikerült megőriznie az állását két ingatlanrenoválás, a zsúfolt társasági élet, sőt a várandós állapot mellett, a férjének meg nem, és nem is erőltette magát az álláskereséssel a kirúgása után.

– Azt hiszem, egy bíró nagyon sötét képet fog kialakítani erről, Miss Martin. – Cocó kérte meg, hogy ne az asszonynevét használja, hanem a lánykorit. Semmi sem kellett neki, aminek Nigelhez volt köze. Még a neve sem. – A bírák is emberek, és dolgoznak, hogy megéljenek. Családjuk van, amelyet el kell tartani, és ugyanolyan kiadásai, mint nekünk. Ha a férje azt óhajtja, hogy ekkora jóvátételeket, kárpótlásokat és bánatpénzeket ítéljenek meg neki tizenegy hónapi házasság után, azon minden bíró felháborodik, függetlenül attól, hogy maga mennyit örökölt a szüleitől. Akár még a házasság megsemmisítését is kérhetné csalásra hivatkozva, de az több időt emésztene fel. Azt hiszem, akkor jár a legjobban, ha minél előbb és a legkevesebb pénzért megszabadul a férjétől.

– Köszönöm, ez épp megfelel.

– Máris izzítom a motort!

Nigel nem hallatott magáról a sussexi birtokról írott e-mailje óta. Cocó gyanította, hogy nem is fog jelentkezni. Könnyű volt elképzelnie Nigelt és az ügyvédjét, amint böngészik a számokat, és próbálják kikalkulálni, meddig mehetnek el az arcátlanságban. Botrányos, sőt Harold Humphreys szerint sértő követelésekkel álltak elő. Dr. Humphreys azt mondta, ha szerencsénk van, hat hónapon belül felbontják a házasságot. A megegyezés Nigellel még fel is gyorsítja az eljárást. A jogász gyanúja szerint Nigel mindenekelőtt a sussexi birtokot akarja, meg annyi pénzt, amennyit kicsikarhat. A szülői jogokat komplikálhatja, ha Nigel mégsem fogadja el Sussexet, vagy eláll az egyezségtől.

– Szeretném, ha ebben a pontban ítéletet hoznának még a baba születése előtt – mondta Cocó. Ha most a második hónapban van, egy hónappal a szülés előtt nyilvánítják elválnak.

– Megteszem, ami tőlem telik – ígérte az ügyvéd. Cocó tudta, hogy több csatározásra számíthat Nigellel, valószínűleg hihetetlenül undorítókra is, és ekkora összegeknél mindig fennáll a veszély, hogy szivárogtatnak a

sajtónak, ám úgy vélte, hogy az ügyvédje épp a megfelelő ember a munkára, Nigel képviselője pedig alighanem túllőtt a célon, aminek az ügyfele issza meg a levét. Hihetőleg maga Nigel ösztökélte féktelen kapzsiságában és gátlástalanságában.

Az ügyvédek első véleménycseréjét, valamint dr. Humphreys és Ed Easton többrendbeli telefonos megbeszélését követően Cocó megtette azt, amit egész héten tervezett: összecsomagolta Nigel valamennyi hátrahagyott cuccát – pár személyes dosszióját, edzőtermi felszerelését, ruháját, a régi lakásból hozott néhány tárgyat -, dobozba pakolta mindet, megbízott egy futárszolgálatot, és levitette a dobozt a sussexi házába, mert tudta, hogy Nigel most is ott lakik. Ha a férje nem tartja magát az egyezségükhöz, Cocó onnan is kilakoltatja, és eladja a birtokot. Nem kért a fejfájásból, amivel egy vidéki udvarház jár. Egyéb sem hiányozna.

A városi házról még nem döntött, előbb azzal kell foglalkoznia, mi legyen a babával, aztán jöhetnek az ingatlanok. Rengeteg mindenben kellett gondolkoznia. Halsey-Smythe nagymama gyűrűjét átadta az ügyvédjének, hogy juttassa el Nigelhez.

Cseppet sem hiányzott neki a társaság. Abból a körből már szeptemberben kimaradt, amikor először rajtakapta Nigelt. Nem óhajtotta viszontlátni a férje barátait. Kiszállt Nigel életéből, és azt akarta, hogy ez így is maradjon. Két igaz barátja volt: Londonban Leslie, New Yorkban Sam. New York-i barátaitól fokozatosan elidegenedett, és amikor elköltözött Londonba, ez a szál végleg elszakadt. Amióta kimaradt a Columbiáról, évfolyamtársai mind lediplomáztak, és mostanra szétszóródtak a világban. Néhányukkal szeretne volna tartani a kapcsolatot, aztán mégsem tette. Az élete túlságosan megváltozott a szülei halálát követően, amikor Londonba költözött, hogy a Time-nak dolgozzon, majd feleségül ment Nigelhez. Az élet nem egyfelé sodorta őket.

Miután másodszor is rajtakapta Nigelt, egy hétig kellett gyűjtenie a bátorságot, hogy telefonálni merjen Samnek. Kezdetben túlságosan kiborult és szégyenkezett, amiért másodszor is megtörtént. Butának érezte magát, mert adott még egy esélyt Nigelnek, és egyáltalán, olyan ordenáré volt az egész! Mások a kívülállóktól értesülnek arról, hogy a partnerük csalja őket, vagy a férjük gallérján maradt rúzsfoltnak kelti fel a gyanakvásukat. Neki az a megalázó kiváltság jutott kétszer is, hogy rányithatott a férjére, aki éppen olcsó némberekkel élvezkedett.

Utálta, hogy ilyesmiről kell beszámolnia a barátjának, de nem beszélgettek azóta, hogy Sam eljegyezte Tamart, és nem akarta, hogy a fiú azt higgye, Cocó rosszallja, amit tett, még akkor se, ha ez az igazság. Sajnálta a barátját, az volt a véleménye, hogy hibázik, de akkor is mellette akart állni. Sam több SMS-ben érdeklődött, hogy jól van-e, és Cocó mindannyiszor azt felelte, hogy igen, habár ez nem volt egészen igaz. Miután levélben megbeszélték, hogy Nigel lemond a szülői jogairól, Cocó émelyegni kezdett reggelenként. Nem tudta, szervi oka van-e, vagy a válóperrel járó izgalom teszi. Akármi okozta is, délelőtt legalább egyszer hányt, éjszaka többször is.

Kínszenvedés lett az evés, egyfolytában fogyott, máris lement róla öt kiló. Eleve vékony volt, de most olyan ösztövért lett, hogy Leslie aggódott érte. Ő még nem tudott a terhességről, de nagyon sajnálta Cocót, amiért így kell szenvednie. Cocó úgy határozott, hogy abban az esetben, ha megtartja a gyermeket, addig senkinek sem szól róla, amíg nem látszik. Neki is idő kellett az alkalmazkodáshoz, és senkinek a véleménye vagy a tanácsa nem érdekelt, csak a maga feje után akart menni.

Felkereste az orvosát, aki vérképelemzéssel igazolta a terhességet. Megbeszélték az abortusz lehetőségét. Az orvos azt mondta, a szülés augusztusra esedékes, Cocónak döntenie kell, hogy mit akar. Készítettek egy szabványos ultrahangot, látták, hogy a magzat szíve szabályosan ver. A baba látványa a monitoron nehezebbé tette a döntést, mint Cocó gondolta. Huszonnégy évesen túl fiatalnak tartotta magát az anyasággal járó kötelemekhez, de ez akkor is igaz lenne, ha nem borul fel a házassága, mely esetben simán megtartotta volna. Nigel lemondása a szülői jogokról egyszerre könnyítette és nehezítette a dolgát.

Most hát ezzel is egyedül kell szembenéznie, mint mindennel az utóbbi két és fél évben. Samnek megvolt a maga baja, nem várhatta el tőle, hogy folyamatos készenlétben lesse, mikor kell osztoznia Cocó problémaiban. Ezúttal is eléggé elfoglaltnak tűnt, amikor Cocó felhívta, ennek ellenére érezhetően megkönnyebbült, hogy hallhatja a hangját.

– Nem fújsz rám? – érdeklődött aggodalmasan. – Tudom, hogy szerinted nem kellett volna eljegyeznem lámart.

– Csak azt nem akarom, hogy elszürkülj. Hogy érzed magad most?

– Nagyjából ugyanúgy. Ennyi idő után tartoztam vele Tamarnak. Így volt helyes. – Mindenki szemszögéből így volt helyes, kivéve Samet magát, mint azt Cocó nagyon jól tudta.

– Sam, másfél év nem az örökkévalóság! Nem tartottad láncon a garázsban! Miért kellett mindenáron veled randiznia? Talált volna mást.

– Folyton abban reménykedett, hogy hamarosan nyilatkozni fogok, én meg kényelmes voltam. – Ezért is büntudata volt. A szülei pontosan ebből az okból ragaszkodtak hozzá, hogy most már kötelessége feleségül vennie Tamart. Cocó nem tartotta elégséges oknak a házasságra a kötelességet, nem fogadta el azt, hogy a kötelesség előbbre való a szerelemnél. Sam elfogadta, mert nem akart csalódást okozni a szüleinek, mint a húgai. De ma már más időket élünk. Tamart nem tette volna tönkre, ha Sam nem veszi feleségül, továbbá nem volt állapotos.

Csakhogy Sam mindig kész volt a vállára venni a világ terhét, és helyesen cselekedni akkor is, ha ez önmaga feláldozásával jár.

– Tamar olyan izgatottan tervezgeti az esküvőt! Jólesik, hogy boldognak látom. – Cocó jobban szeretne volna azt látni, ha a barátja lenne boldog egy olyan menyasszonnyal, akivel nem beletörődve, hanem ujjongva köt házasságot. Ám Samnek fontosabb volt a helyes viselkedés, mint a helyes párválasztás. Cocó ezt örültségnek tartotta, nem mintha ő nem követett volna el egy csomó örültséget, például azt, hogy belerohant a házasságba Nigel-lel. – Június végén házasodunk össze. Elvárom, hogy ott legyél! – mondta komolyan Sam.

Cocó gyors fejszámolást végzett, és rájött, hogy ez nem fog menni. Akkor már csak hat hét marad a szülésig, mar ha kihordja a gyermeket, és aligha engedik meg neki, hogy repüljön.

– Lehet, hogy nem áll majd módomban – mondta habozva. Félt elárulni Samnek, milyen helyzetben van. A barátja nem helyeselné.

– Most meg nem tudhatod. Netán újabb esküvő? – Más ok nem jutott az eszébe. Az, hogy Cocó állapotos lehet, meg sem fordult a fejében.

– Nem, szó sincs róla! – Nagy levegőt vett, és fejest ugrott. – Állapotos vagyok. Még nem tudom, mihez kezdek vele, de az vagyok.

– Hiszen ez jó hír! – Habár Cocó hangja nem csengett valami boldogan. – Képzem, hogy lelkesedik Nigel. Most már elkezdheti megtölteni a házat babákkal. Másról se tudott beszélni, amikor megnéztem a házat. – Hirtelen eszébe jutott valami. – Ugye nincs probléma a terhességgel?

– Nincs, az apával van! Ismét rajtakaptam idilli enyelgés közben egy szőkével, akit ezúttal nem ismerek. Porno egyenes adásban. De legalább nem az ágyamban, hanem Nigel íróasztalán! – Próbálta gunyorosra venni a hangot, bár mindketten tudták, hogy ez nem tréfa.

- Uramisten, Cocó. És aztán?
- Semmi jó. Kirúgtam Nigelt, és beadtam a válópert, ezúttal komolyan! Belőlem nem csinál bolondot. Köztünk vége mindennek, és ezt ő is tudja.
- Azt is tudja, hogy terhes vagy?
- A sors fintora, hogy direkt azért mentem haza, mert közölni akartam vele. Így buktak le. A dolog pikantériája, hogy hajlandó lemondani a szülői jogairól, ha megkapja a sussexi házat, én pedig hajlandó vagyok üzletet kötni vele. Sőt, szorgalmazom is az üzletet, csak tűnjön el az életemből. Eredetileg a városi házat akarta, de azt nem engedem, mert én akarom eladni, hogy visszakapjak valameny-nyit a pénzemből. De végül beéri a sussexi házzal is. Eleve az ő ötlete volt, nem az enyém. Továbbá akar harminchét millió dollárt „kárpótlásként” és tartásdíj gyanánt.
- Miért kellene kárpótolni? Megőrült ez?
- Ugyan már, nagyon is eszén van. Az ügyvédem szerint nem ítélik meg neki, de mindenképpen kap valamennyit Sussexen felül. Szóval ezért nem telefonáltam. Próbáltam lerendezni magamban ezt az egész zűrzavart. Csak két nappal az előtt történt, hogy te eljegyezted Tamart.
- Kezdetből sejtettem, hogy valami nem stimmel, de aztán úgy döntöttem, hogy üldözési mániám van, és azért nem hívsz, mert pipa vagy rám.
- Dehogyan vagyok, és előre is bocs, ha nem jövök el az esküvőre, mert kihordom a babát. – Komolyan bántotta, hogy nem lehet ott, nem állhat a barátja mellett, nem támogathatja, ha szüksége lenne rá.
- Mit határoztál a terhességről?
- Még nem tudom, de rövidesen ki kell találnom valamit. Nem érzek helyesnek semmiféle ellenlépést, de nem tudom, beválnék-e egyedülálló szülőnek, vagy akarom-e vállalni egyáltalán – vallotta be őszintén Cocó.
- Te megtehetsz mindent, amit akarsz – mutatott rá Sam. – Se férfiban, se nőben nem találkoztam még hozzád foghatóan erős emberrel. Hogy én miért nem vagyok olyan tökös, mint te!
- Az vagy te, csak nem tudod – mondta szelíden Cocó. – Olyan drága, jó ember vagy, mindig méltányos akarsz lenni mindenkivel. Pedig az erő és az önállóság olykor nem elég.
- Bár lenne jogom megtenni, de nem akarok csalódást okozni sem Tamarnak, sem a szüleimnek. Talán sosem találkozom másik lánnyal, aki az iga: i feleségem lehetne. Tamar a tökéletes, hagyományos asszony, akit nekem szánnak – mondta csüggedten Sam.

– Te ezt akarod, Sam? Hagyományt? Vagy valami izgalmasabbat, ami jobban illik hozzád?

– Cocó, neked az izgalmasság a végzeted. Ed izgalmas. Bizonyos értelemben Nigel is az a saját világában, amely tündököl, de üres.

– Tamarnak pedig van lelke, de nem tündököl – fejezte be helyette a mondatot Cocó.

– Nem akarok izgalmas házasságot. Békést akarok, és te is azt akarsz majd egy napon.

– Azt hittem, hogy Nigelnek van lelke – védekezett Cocó. – Azt hittem, hogy rendes fiú.

– Nem ismerted elég régen, hogy ezt megállapíthasd. Ed pedig csalta a feleségét, aminek eleve ki kellett volna zárnia a versenytől. A csillogás, Cocó. Azok a rohadtul izgalmas férfiak. Mindig az tesz be neked.

– Legközelebb igyekszem egy sótlan pacákot találni – mondta Cocó, és ez csak félig volt tréfa. – Ha következőnek is egy izgalmas fickó jön ki a közből, úgy elpucolok, mint akit puskából lőttek ki.

– Remélem is. Most, hogy gyereket vársz, nem gondoltál rá, hogy visszaköltözz New Yorkba?

– Nem én. Szeretem az itteni munkámat. Tényleg nagyon érdekes, és Leslie szenzációs kolléga. Rengeteget tanulok belsőépítészetről, ingatlanokról satöbbi – Sam hallotta a hangján, hogy egyre távolabb sodródik a visszatéréstől az egyetemre. Nem hihető, hogy valaha is lediplomázna, pláne ha lesz egy gyereke. Az évekre lefoglalja, főleg akkor, ha egyedül marad. Bár lehet, hogy éppen a baba teszi boldoggá, aki a vigasza lesz a szülei elvesztéséért. Lehet, hogy pontosan a gyermekre van szüksége. Sam mindenesetre nem akart beleszólni a dologba. Ebben kizárólag Cocó dönthet.

Hamarosan neki is lesznek gyermekei. Tamar rögtön az esküvő után beütemezte az anyaságot. Samet riasztotta a gondolat. Láta, hogyan száll el örökre az ifjúsága, holott csak huszonöt éves. Azt remélte, hogy még évekig megúszhatja az apaságot, de nem úgy álltak a dolgok. Tamar szülei máris úgy vélték, hogy a lányuk huszonhárom évesen elkésett az anyasággal, és hatalmas kő gördült le a szívükről, amikor megtörtént az eljegyzés.

Mivel júniusra tüzték ki az esküvőt, Sam úgy érezte, már csak öt olyan hónapja maradt az életből, amikor nem nyomasztja a házasság súlya. Azzal a tudattal vigasztalódott, hogy helyesen cselekszik, ha lerója tiszteletét a szülei és a leendő felesége iránt. Cocó szíve elszorult a bánattól, ha erre

gondolt. Sam viszont őt sajnálta azért, amiken átesett, és mert magányos anya lesz, ha kihordja a terhességet.

– Szépen benne vagyunk a lekvárban! – állapította meg a nő. Sam felkacagott. Cocó mindig ezt mondta az iskolában, ha együtt keveredtek bele valamilyen galibába.

– Hát benne. Remelhetőleg jóra fordul a végén. Ne hagyd, hogy az a féreg egy vasat is kisajtoljon belőled. Még a sussexi birtokot sem érdemli meg. Elképesztő, hogy az ilyen alakok meg keresnek is a disznóságaikon.

– Azt hiszem, végül csak utoléri őket a sorsbölcsekedett Cocó. Egyelőre azonban ők ketten nyögték a sors mesterkedéseit.

Tizenkettedik fejezet

Cocó és Nigel ügyvédjei között egyre indulatosabbá hevültek a viták, miközben próbáltak egyezsége jutni. Nigel elvárásai arcátlanul irreálisak voltak, de ő egy jottányit sem engedett. Az volt a legnyomósabb érve, hogy neki nem volt jogi képviselője, így nem tudta, mit ír alá. Cocó fejében az is megfordult, hogy készakarva nem mutatta meg ügyvédnek az okmányt, mert tudta, hogy ez az a joghézag, amelynek a segítségével megpróbálhatja érvényteleníttetni a szerződést. Nigeltől minden kitelik. Cocó most döbönt rá, hogy ez az ember mennyire számító.

Egyezségüknek azt az egyetlen pontját teljesítette eddig, hogy cserébe a sussexi birtok átruházásáért lemondott a szülői jogokról, amelyek különben sem kellettek neki, úgyhogy számára ez nem volt áldozat. Úgy viselkedett, mintha Cocó más gyermekét hordozná, holott tudván tudta, hogy ez nem igaz. Az égvilágon semmit sem érzett a baba iránt, csak a nyűgöt látta benne, amelytől minél előbb szabadulni akart most, hogy a házassága véget ért. Nem vonzotta a közös szülői felügyelet vagy a láthatás lehetősége. Nem érdekelte a baba, holott régebben azt állította, hogy sokgyerekes apa akar lenni. Egyedül Cocó pénze érdekelte.

Cocó több telefonbeszélgetést folytatott Ed Eastonnal a bontóper állásáról. Ed elégedett volt dr. Humpheyszel, aki vállalta a kemény küzdelmet, hogy megvédje kliense örökségét Nigeltől, amihez Ed minden segítséget megadott. Lehet, hogy embernek féreg volt, de vagyonkezelőnek tisztességes.

Végül Nigel szívtelensége bírta döntésre Cocót. Öt imádták a szülei. Gyermeké apjának tüntető közönye olyan égbekiáltó aljasságról tanúskodott, ami erősítette kötődését a kicsihez. Meg akarta védeni, és elhatározta, hogy a világra hozza augusztusban. Eddig nem volt semmi probléma, és ha megszületik, majd úgy tesznek, mintha az apa meghalt volna, vagy sosem létezett. Cocó tudomásul vette, hogy ő az egyetlen szülő, akit a baba ismerni fog, és ettől igyekezett még jobban szeretni, hogy minél gyöngédebben hozhassa a világra.

Egyelőre maradt az új házban. Jó hely lesz ez, ahova hazajöhet, jut benne hely előbb a pesztrának, aztán a bentlakó dadának, aki majd segít, és gondot visel a kicsire, ha Cocó visszatér dolgozni.

Amikor a harmadik hónapba lépett és a válási tárgyalások morajja tompultak, kezdte jobban érezni magát, végre képes volt keményebben és többet dolgozni. Szeretett Leslie-vel együtt munkálkodni az üzletben, amelyet ketten hoztak létre. Új kihívást jelentett minden megrendelő, ezért alkotónak és újítónak kellett lenniük, olyan lakásokat kellett felkutatniuk, amelyek mindenben megfeleltek az ügyfelek és családtagjaik igényeinek egy új városban; kicsit, nagyot, kerteset, kert nélkülit, esetenként olyat, ahol volt a közelben iskola. Többnyire Cocóra és Leslie-re hárult a lakberendezés, a díszítés, meg a bérelhető műalkotások beszerzése. Minden ügyfél mást akart, és nekik minden lakásnál új ötlettel kellett előállniuk.

Cocó imádta a munkáját. Vállalkozásuk felvirágzott, egymásnak adták a kilincset az új ügyfelek, akik elégedett megrendelőktől kapták az iroda címét. Februárra Leslie annyira el volt havazva, hogy kénytelen volt átadni Cocónak egy új aktát.

– Nagyon nem szívesen teszek veled ilyet, Cocó, tudom, hogy már így sincs lélegzetvételnyi szabad időd, de nem vennéd át tőlem ezt? Új ember, egy korábbi ügyfél ajánlotta személyesen. VIP, híres amerikai író. Azért jön Londonba, mert itt forgatnak filmet az egyik könyvéből. Egy évre kell neki a lakás, és egy sámlit sem hoz magával. Gyűlöli a kortárs művészetet, gyűlöli az embereket, és szereti a kutyákat. Imádni fogod. Van egy nyolcvankilós vérebe. A főbárlók rajonganak az ilyenekért.

– O, könnyű eset! – Cocó kacagva elvette az aktát. – Ki az? Hallanom kellett róla?

– Csak abban az esetben, ha olvastad valamelyik könyvét. Ian Kingston.

Cocó szeme tágra nyílt.

– De hiszen ő egy nagyágyú!

– A jó hír, hogy nem érdekli, mibe kerül, mert a producerek fizetik. Minden pénzt megad egy lakásért vagy egy házért. Csak csöndesnek kell lennie, mert írni is akar, ha már itt van. Egy új könyvön dolgozik.

– Még valami kikötés?

– Szerintem legyen kényelmes, férfias, magától értetődően csendes, talán egy park közelében a kutyasétáltatást megkönnyítendő. Nem mondták, de nehéz embernek tűnik. A producerek felhívtak. Kingston semmibe sem szól

bele, de elvárja tőlünk, hogy a lakás megfeleljen az elvárásainak, úgy, hogy meg sem beszéljük vele.

– Szent ég, az ilyen ügyfelekhez médiumnak kell lenni!

– Ez a te erősséged – bókkolt Leslie. – Mindig kitalálsz, mit akarnak igazából, csak nem árulják el nekünk. O, és jó konyhát akar. Szeret főzni.

– Érdekesnek hangzik.

– És rázósnak. Gyanítom, hogy elkényeztették. Edzőterem is legyen a közelben. Negyvenegy éves.

– Nős? Barátnője van? Meleg? Srácok? – Cocó pontosan tudta, milyen kérdéseket kell most feltennie.

– Nem mondták. Magának való ember. – Leslie belenézett az anyagba, és ismét megakadt a szeme valamin. – A házban ne lakjanak srácok. Túl zajosak. Azt állítja, hogy a kutyája sosem ugat, és mindig alszik. – Cocó bólintott, és lefirkantott néhány jegyzetet. Elsőnek fel kell hívni az ingatlanközvetítőket, és találni kell egy lakást. Egy év könnyebb feladat, mint pár hónap. Ház is, lakás is megfelel. Az író nem érdekelte, hány szobás, csak legyen benne egy megfelelő dolgozószoba az íráshoz, és egy hálószoba. A szuper konyha rázósabb lehet.

Egyheti véget nem érő telefonálgatás után egy pénteki napra beütemezett hat megtekintendő helyet. Felhatalmazása volt rá, hogy saját belátása szerint válassza ki a bérleményt, ami félelmetes felelősséget jelentett. Három ingatlanközvetítővel kellett találkoznia, köztük egy olyan nővel, akit különösen kedvelt, mert sosem hazudott neki, amit pedig elég sok ingatlanos csinál: alaptalanul feldicsérik az árut, és letagadják a rejtett hibákat.

Egyik lakást sem érezte megfelelőnek, kivéve az utolsót. Csendes lakónegyedben volt, egy park közelében. A házat befektetés gyanánt vásárolta egy svájci házaspár, akik szinte soha nem jöttek Londonba, de a legfelső két szintet fenntartották maguknak, illetve alkalmanként átengedték a bankár fiuknak. A két alsó szintet kiadták, ha rokonszenvesnek találták a bérlőt.

Kicsi, aránylag jól karbantartott épület volt. A svájciak alkalmazottai rendszeresen ellenőrizték az állagát. Tartozott hozzá egy két férőhelyes garázs, amelyet nem használtak. A világos lakás délre nézett. A földszinten volt egy kisebb nappali, egy hasonlóan kisebb ebédlő, meg egy tágas konyha, csúciszuper berendezéssel.

– Jelenlegi bérlőjük egy római séf, a Harry's Bar főszakácsa. Mivel az apja meghalt, az anyja kedvéért hazamegy, hogy egy évig vezesse a családi éttermet. Az összes konyhabútor és konyhafelszerelés az övé. Fenntartja a bérletet, de a svájciak megengedték, hogy alhaszonbérletbe adja. – A konyha valóban feladta volna a leckét egy műkedvelő szakácsnak. Jókora asztal volt benne, így az ebédlőn kívül a konyhában is fogadhattak vendéget. A faburkolatú ebédlő hagyományosabb volt, ezt a helyiséget, akár csak a nappalit, még hangulatosabbá tette a beépített kandalló.

Az első emeleten volt egy nagy hálószoba, egy kis vendégszoba, és egy kuckó, amit lehetett dolgozószobának használni. Tökéletes barlangnak ígérkezett egy író számára. Kandallójával, faburkolatával meleg meghittséget árasztott. Férfias berendezése volt: öblös, kényelmes bőrfotelek, sötét perzsaszőnyegek. A komfortot szolgálta a jól fölszerelt, tágas fürdőszoba zuhanyozófülkével és fürdőkáddal, míg a vendégszobához tartozott egy másik fürdőhelyiség, amelyben csak zuhanyozó volt, és a földszinten kialakítottak egy toalettet a vendégeknek.

Cocó az ingatlanoshoz fordult.

– Tyúha, ez maga a tökély! Kiveszem. Még nem találkoztam az ügyféllel, de tökéletesen illik a profiljához.

– Szerencse, hogy férfi a bérlő. Itt minden a megfelelő arányú, hogy kényelmesen érezze magát.

Cocót felvillanyozta a jó munka.

– Van a közelben edzőterem?

– Két saroknyira. Drága és roppant exkluzív, de ha a producerek fizetik,, mint mondtad, akkor talán nem bánják.

– Tökéletes! – ismételte meg Cocó. – Kiveszem.

– Tárgyhavi lakbér, egy évre szóló szerződés, foglaló. Ötezzret kérnek biztosítéknak a kutya miatt, mert hátha kárt tesz valamiben. – Ahhoz képest, amilyen csinos volt a lakás, nem is kértek túl sokat. – Ha pedig valamelyik edénynek esik baja, a séf elvárja, hogy a bérlő pótolja!

– Ezt majd mi intézzük, amint a bérlő kiköltözik – ígérte Cocó. Most az egyszer nem kellett festetnie, kárpitoztatnia, függönyt varratnia, vagy nem túl drága, de tisztességes képeket találni a falakra, mert minden megvolt. – Mikor költözhet?

– Máris. A római séf egy hete elutazott. Lelkiismeretesen kitakarítottak utána. Az ár természetesen magában foglalja a porcelánt és az asztal-,

illetve ágyneműt, mert a lakás bútorozott bérleménynek számít. Az ágynemű valóban szép. Ellenőriztem.

Cocó kiállította a csekket a lakbérre és a foglalóra, úgy, ahogyan Leslie fölhatalmazta. A produceri iroda majd aláírja a bérleti szerződést. Elégedetten tért vissza az irodába.

– Ezzel megütöttük a főnyereményt! Megvan benne minden, amit az ügyfél akar, még a puccos konyha is! Egy római séf lakik benne, de most egy évre hazament Olaszországba. Ian Kingston imádni fogja! Ha nem költözik be, akkor én fogok, és ő megkaphatja a házamat! A berendezés prima, és van benne egy remek kis kuckó, ahol írhat. Alig várom, hogy megnézzze!

– Lehet, hogy sosem találkozunk vele – mondta Leslie -, mivel a produceri iroda az ügyfelünk. De ők is örülni fognak.

– Nem tudod, mikor érkeznek?

– Azt mondták, április elsején, de szó lehet márciusról is, ha addig találunk neki valamit.

– Akár holnap is jöhet. Minden készen várja.

Cocó visszaadta Leslie-nek az aktát meg a jegyzeteit, aztán elővette egy másik ügyfél aktáját, akinek eddig még nem találtak lakást. Amerikai házaspár volt hat gyerekkel, akik közül a legidősebb sem töltötte még be a tízet. Nagy hely kellett nekik, és a lakástulajdonosok nem rajonganak a sok gyerekért. Leslie inkább házat javasolt nekik, mint lakást, ahol a szomszédok örökké panaszkodnának a ricsaj miatt. A családnak volt még egy fekete labradorja is.

Ez a foglalkozás nagyon sok mindent megtanított Cocónak és Leslie-nek az emberekről, a kapcsolatokról, és az egyéni elvárásokról a lakhatást illetően.

Márciusban Cocó megjelent az első bontóperi tárgyaláson. Előzetes meghallgatás volt, a bíróság ilyenkor mérte föl a felek igényeit. Női bírót kaptak, ami Cocó ügyvédje szerint jót is, rosszat is jelenthetett. Egyes női bírók keményebbek a férfiaknál, mások megértőbbek a saját nemük iránt. Az ő kijelölt bírójuk már ismerte a periratot.

A sötétkék talárt viselő bíró szembefordult Cocóval, amikor rákerült a sor.

– Ön kényelmesnek találja ezt az egyezséget, hogy egy vidéki ingatlant elcseréljenek a volt férje szülői jogaival? Ezek szerint a férje nem akarja, hogy bárminemű köze legyen a gyermekhez? -kérdezte rosszalló arccal.

– Valóban nem akarja, asszonyom – felelte udvariasan Cocó.

– Ki a tulajdonosa a háznak? Más szavakkal, ki fizetett érte?

– Én, asszonyom.

– Per- és tehermentes?

– Teljesen.

– Nagyon szokatlan kérdés, de helyt adok neki. Biztos benne, hogy egyedül is boldogul? – Feltűnt neki Cocó fiatalsága, de az is, mennyire megfontolt és okos a viselkedése. Nem holmi vagány csaj, tele testékszerrel. Kimondottan felnőttes benyomást keltett hátraférsült hajával, sötétszürke kosztümben és túsarkúban.

Hiszem, hogy boldogulok, asszonyom.

– Segítik majd önt a szülei? Itt tartózkodnak? -Hallotta Cocó kiejtésén, hogy amerikai.

– Nem. A szüleim elhunytak majdnem három éve, de én rendben leszek – felelte Cocó magabiztosan és higgadtan.

– Van munkaviszonya? – A bíró kémlelőn nézett rá a szemüvege mögül.

– Igen, költöztető szolgáltatóként dolgozom: lakásokat keresek és rendezek be üzletembereknek és családtagjaiknak, akik általában külföldről, meghatározott időre költöznek Londonba. Vannak köztük vállalati igazgatók, alkalmanként diplomaták, kutatók, írók, filmproducerek. – A bíró elmosolyodott. Nohát, milyen vállalkozószellemű lány, ilyen fiatalon! A szülők halála mindenesetre magyarázatként szolgál az összegekre, amelyeket a volt férj követel, amennyiben a felperes pénzt örökölt.

– Megerősítem és törvényerőre emelem a lemondást a szülői jogokról. Majd át kell íratnia a birtoklevelet a volt férje nevére. Továbbá visszaadom az ön leánykori nevét, úgy, ahogyan kérte. Ami a továbbiakat illeti... –

Fölemelte az aktát, összeráncolta a szemöldökét, és végigmérte a két ügyvédet. Nigel úgy döntött, nem jelenik meg a bíróságon, hagyta, hogy az ügyvédje képviselje, aki, ahogy azt Cocó apja mondta volna, tipikus zugprókátor volt a neonkék öltönyében.

– Uraim – mondta a bíró -, itt most fontról dollárról vagy jenről, vagy valami előttem ismeretlen devizáról beszélünk? A felek tizenegy hónapig voltak házasok. Mr. Halsey-Smythe nyolc hónapja munkanélküli, holott egészséges, harmincnégy éves ember, egyetemi diplomával. Bizonyosra veszem, hogy hamarosan talál új állást. O, látom, itt egyszerre van szó fontról és dollárról. Továbbá van egy érvényes házassági szerződés, amelyet

Mr. Halsey-Smythe aláírt, most pedig vitatja! – mondta fanyar és elítélő arccal.

– Miss Martin vagyona az Egyesült Államokban van befektetve, asszonyom. Elhalt szüleinek öröksége – mondta nyomatékosan Cocó ügyvédje, hátha ezzel felkeltheti a bíró együttérzését.

– Akkor maradjon is ott. Évente hárommillió dollár tartásdíj egy egészséges, harmincas embernek tíz éven át, tizenegy hónap házasság után, ez már végletes túlzás. Továbbá nem látom okát, hogy megítéljek neki egymillió dollár bánatpénzt egy olyan állás elvesztéséért, amelyben évente hatvanezer dollárt keresett. Ami azt az ötmillió dolláros fájdalomdíjat illeti, amelyet Mr. Halsey-Smythe a szenvedésekért és traumákért követel, úgy vélem, hogy miután itt a várandós állapotú Miss Martint hagyták el, a szenvedésekért és traumákért járó ötmillió dollár a hölgy anyagi helyzetétől függetlenül inkább őt illeti meg. – Nigel neonkék öltönyös ügyvédje nyomban pánikba esett, felpattant, noha erre nem kapott engedélyt, és megszólította a bírót.

– Asszonyom, Mr. Halsey-Smythe anyagi eszközök híján nem fizethet kártérítést!

– Köszönöm az információt. Kérem, üljön le! Ennélfogva elutasítom Mr. Halsey-Smythe követeléseit az egymillió dolláros bánatpénzt és az ötmillió dolláros fájdalomdíjat illetően. Továbbá szeretném tudni, miket csinálnak egy egymillió dolláros vakáción? Fantasztikus lehet! Úgy hiszem, Mr. Halsey-Smythe meglesz nélkülük. A bírósághoz beterjesztett dokumentumok szerint Mr. Halsey-Smythe a különegyezésben kap egy nagyon szép, frissen felújított vidéki birtokot, kiterjedt földekkel és négy lakható házzal. Ez több mint elegendő kárpótlás.

– Ami a Mr. Halsey-Smythe által kérelmezett, évenként hárommillió dolláros tartásdíj folyósítását illeti teljes tíz éven át, ennek érvényességét arra a tizenegy hónapra csökkentettem, ameddig a házasság tartott, havonkénti összegét pedig ötezer dollárra, mert ennyi volt Mr. Halsey-Smythe havi keresete, ami tehát így összesen ötvenötezer dollár. Úgy hiszem, Mr. Halsey-Smythe nagyon örülhet az új házának.

– A rendelkezéseket megerősítem, aláírom és eljuttatom a feleknek. Ha vannak még függőben maradt kérdések, folyamodhatnak hozzám új meghallgatásért. Látom, Mr. Halsey-Smythe nem tagadja a házasságtörést, tehát a mai napon hozok egy nem jogerős bontóperi ítéletet, mert a bíróság nem látja okát, hogy miért ne válhatnának el. Mától hat hétre és egy napra,

azaz május elsején kérelmezhetik a jogerős bontóperi ítéletet. Amikor a felek értesülnek a jogerős ítéletről, ami valószínűleg júliusban lesz, onnantól nem számítanak házasoknak, és ha óhajtják, szabadon köthetnek új házasságot.

A kalapács lecsapott. Cocó és az ügyvédje köszönetét mondott a bírónak, azután széles mosollyal távoztak a tárgyalóteremből. Nigel ügyvédje eliszkolt, vélhetőleg azért, hogy felhívja a kliensét. Cocó fényes győzelmet aratott. Elvesztett egy házat, de készségesen odaadta a gyermeke szabadságáért, hogy ne legyen köze egy olyan apához, mint Nigel, aki végső soron képes lenne a tulajdon gyermekét is pumpolni! Igaza volt a bírónak: nagyon hálás lehet a sussexi házért, amelyet nem érdemel meg. Ő a zsákmánnyal távozik, Cocó a babával, akihez napról napra szenvedélyesebben ragaszkodott.

A tárgyalást követő első orvosi vizsgálaton közölték vele, hogy kislánya lesz. Bethanie-nak akarta nevezni, az anyja után. A baba most kezdett valósnak tűnni, amikor megtudta a nemét, és ettől őszintén felvidult. A negyedik hónapban volt, kissé már látszott rajta a terhesség.

Megtelefonálta a tárgyalás eredményét Samnek, aki roppantul örült, hogy igazságot szolgáltatott a legjobb barátjának, noha továbbra is bosszantotta, hogy Nigel érdemtelenül kapott egy csodaszép vidéki birtokot, amelyért Cocó fizetett. Viszont ezzel vásárolta meg a baba szabadságát egy rossz embertől. Jobb lesz neki egy ilyen apa nélkül, amivel a bíró is egyetértett.

Leslie és Cocó úgy értesültek, hogy Ian Kingston március közepén beköltözött londoni új házába. Mivel az ügyfél se nem panaszkodott, se nem bókkolt, arra következtettek, hogy elégedett. Annál jobban elcsodálóztak, amikor Kingston április első hetében hallatott magáról. Telefonált, megkérdezte, beugorhatna-e hozzájuk. Leslie beleegyezett, csak erről elfelejtett szólni Cocónak.

Kingston két nap múlva beállított. Magas, vékony ember volt, a haja olyan sötét, mint Cocóé, a szeme éjszín parázs. Farmert, fehér pólót, fekete bőrzubbonyt és motoros csizmát viselt. Nemrég vásárolt Olaszországban egy retró Ducati motorkerékpárt, azon jött vissza Angliába. Maga volt a tökéletes rosszfiú a gyengéd, kissé kaján mosolyával és a hibátlan fogsorával.

Cocó nem tudta, ki az, de Leslie nyomban ráismert, és felállt, hogy üdvözlje. Kingston megköszönte a tökéletes otthont, és bejelentette, hogy tíz évre meg akarja hosszabbítani a bérletet. Leslie felkacagott, aztán

összeismertette Cocóval, aki nagyon igyekezett, hogy ne meresse a szemét az íróra. Végzetesen jóképű ember volt. Leslie tájékoztatta az írot, hogy a dicséret a lakásért a kolléganőjét illeti.

– A konyha képeit elküldtem a New York-i lakberendezőnek – újságolta a férfi. – Azt akarom, hogy másolja le! A múlt héten, amikor Rómában voltam, felkutattam a séfet, aki itt lakik. Óriási arc! A családi éttermükben vacsoráztam, és figyelmeztettem, hogy hajléktalan lehet, ha nem leszek hajlandó kiköltözni. – Leslie és Cocó örömmel hallották, hogy az ügyfelük elégedett. Kingston elmesélte, hogy pár nap múlva kezdik forgatni a filmet a regényéből, és jelenleg szörnyű felfordulás van a helyszínen, de amint leülepednek a dolgok, folytathatja az új könyvét, amelyet már elkezdett.

Noha nem maradt sokáig, a látogatása mély benyomást tett a két nőre. Hasonló fajsúlyú író csak egy-kettő volt az Államokban. Elsőpró sikere a filmsillagokéval vetekedett, amihez persze a külseje is hozzájárult. Jóképű volt, ráadásul szexi, és volt benne valami tartózkodás, amitől elérhetetlennek látszott. Olyan volt, akár egy viharfelhő, de ha elmosolyodott, megolvadt körülötte a jég.

– Meg kell zabálni, hát nem? – kérdezte Leslie az író távozása után. Cocó egyetértett. Kingston olyan erős egyéniség volt, hogy akaratlanul is hatalmába kerítette a nőket. – Észrevetted, hogy nézett rád? – kérdezte Leslie. – Le sem tudta venni rólad a szemét! – Irigykedett volna a kollégájára, ha nem kedveli annyira. Olyan keményen dolgozott, hogy az ember megfélelkezett a külsejéről, vagy immunis lett rá, mert Cocó nem volt tudatában a szépségének, és sosem élt vissza az adottságaival.

– Pontosan úgy, ahogy rád nézett! – erősködött Cocó.

– Nem, nem! – mosolygott Leslie. – Az ilyen pasik mindig a fiatal nőkre buknek, és én majdnem annyi idős vagyok, mint ő. – Leslie csinos volt, de össze sem lehetett mérni Cocó lélegzetelállító szépségével és a belőle áradó öntudatlan szexuális vonzeróval. Leslie-t nem zavarta. Végre kezdett magához térni a válásából, és egy új férfival randevúzott, akit nagyon kedvelt, és aki odáig volt érte. Kedves, egyszerű egyéniségéből hiányzott minden féltékenység. Cocó és ő barátok és üzlettársak voltak, nem vetélytársak.

Cocó meglepődött, amikor délután felhívta Ian Kingston.

– Még egyszer meg akartam köszönni, hogy megtalálta nekem az álmotthont – mondta mély hangján, ami hozzátartozott a misztikumához. –

Meghívhatnám egyszer majd egy italra?

– Hogyne – felelte gépiesen Cocó. Egy percig sem hitte, hogy az író vonzódhat hozzá. Nem egy csapatban játszottak. Kingston túlságosan elbűvölő volt, nagyon híres, azzal randizhatott, akivel akart. Cocó az ötödik hónapban járt, Kingston bizonyára kövérnek látja, vagy elérhetetlennek tartja, vagy azt hiszi róla, hogy férjnél van. Leslie, aki sokat olvasott a férfiről, úgy jellemezte, hogy mindenevő, járt már tizenévesekkel, de hatvanas filmsztárokkal is, habár leginkább Cocóhoz hasonló, gyönyörű fiatal lányokkal randevuzott.

– Mit szólna a holnaphoz? – kérdezte Kingston. Megegyeztek egy trendi bárban a Notting Hillen, amelyről Cocó már hallott, de sosem járt benne. Az írók, modellek, fotósok és filmcsillagok törzshelye volt.

Másnap beszámolt Leslie-nek a meghívásról. Kollégája kérdően és ingerkedve felhúzta a szemöldökét.

– Csak nem? Ebből még akármi is lehet.

– Aligha – felelte Cocó, és megpaskolta enyhén domborodó hasát. Fekete farmert és rózsaszín pulóvert viselt motoros csizmával, amelyet magával hozott Angliába, de azóta sem viselte. Nigel kedvéért csakis elegáns koktéluhákban mozdult ki hazulról. Most lehetett lezserebb, ami jobban megfelelt és ismerősebb volt neki. Megkönnyebbülés volt, hogy nem kellett örökösen partikra járnia, vagy vidéken vendégeskednie a hétvégéken.

A pletykarovatokban olvasta, hogy Nigelnél nagy a vendégjárás a mesés sussexi birtokon, és nála víkendezni roppantul trendinek számít. Ugyan miképp telik rá a havi ötezer dolláros tartásdíjból, amelyet a bíró megítélt az évenkénti hárommillió helyett?

Péntek este hétkor találkozott Iannel a Notting Hill-i bárban. A helyet zsúfolásig megtöltötték a környékbeliek, akik közé farmeres-pólós celebek és modellek elegyedtek. Kingston a bárpultnál várakozott Cocóra, aki mosolyogva ment oda hozzá. A pulóvere olyan bő volt, hogy alig látszott a terhessége, amit az író vagy nem vett észre, vagy nem érdekelt. A meghívás egyszerű figyelmesség volt, de Cocó akkor is kedves gesztusnak tartotta, hogy megköszönik a fáradozását.

– Az a maga kutyája odakint? – kérdezte, miután sört rendeltek. Az orvos heti két sört és alkalmanként egy pohár bort engedélyezett. Európában nem csináltak akkora ügyet a terhes nők alkoholfogyasztásából, amíg mértéket tartottak. Cocó látott odakint egy óriási fahéjszínű vérebet, amely

udvariasan üldögélt az ajtó mellett. Vaskos izomzatú állat volt, senki sem merte háborgatni.

– Ó Bruce. Szeret itt lenni. A legjobb barátom, sőt alteregóm. Nem nagyon jövök ki az emberekkel – vallotta be vakítóan mosolyogva. – A legtöbb író így van vele. Azért is lesznek belőlük írók. Félnék szólni az emberekhez, inkább írnak. Született megfigyelők vagyunk, de gyatra résztvevők. – Érdekes elemzést adott a fajtájáról. Fürge, éles esze volt, Cocó gyanította, hogy a nyelve ugyanolyan éles lehet. Könnyen el tudta képzelni, hogy milyen a férfi, amikor megharagítják. Gomolygott belőle a komor feszültség, de aztán elmosolyodott, és rögtön kisütött a nap. Elérte, hogy mások úgy dolgozzanak meg a mosolyáért, mint a győztes a mérkőzések pályadíjáért. – Hogy kerül Londonba? – kérdezte. – Itt nőtt fel?

– Az ok, amiért ide kerültem, unalmas és bonyolult – felelte halkán a nő.

Kingston bólintott.

– Mint az élet.

– Kimaradtam a New York-i Columbiáról, ahol az újságírás volt a főszakom, szereztem egy gyakornoki állást az itteni *Time-nál*, nekik dolgoztam körülbelül nyolc hónapig. Aztán Leslie, aki a közvetlen főnököm volt a lapnál, felajánlotta ezt az állást. Azóta költöztető szolgáltató lettem, és most itt vagyok.

– Úgy érzem, ennél bonyolultabb az ügy – monda Kingston, és a nő hasára mutatott. Tehát észrevette.

– Igen, az, csak arra gondoltam, megkímélem a hosszú változattól. Olcsó regény New Yorkban egy házasemberrel, miután kimaradtam az egyetemről. Idióta voltam. Tanultam a leckéből, kiléptem a dologból. Amikor idejöttem, beleestem valaki másba, elhamarkodottan férjhez mentem. A házasságunk tizenegy hónapig tartott, most válók. Gyerekem lesz. Az apja lemondott a szülői jogairól, így csak mi ketten leszünk a lányommal, és nekem ez épp jó. – Legalábbis ezt remélte. Nem volt olyan magabiztos, amilyennek mutatta magát, de nem ismerte ezt az embert.

-úgy hangzik, gyorsan helyesbítette életének botlásait. Nős férfi, rosszfiú. Biztos, hogy a következő jó ember lesz.

– Nem keresem. Egyelőre pihenek.

– A családja New York-i? – Észrevette, hogy a nő habozik, mielőtt válaszolna. Kingston jól értett az emberek megfigyeléséhez, mert ebből élt. – Rosszat kérdeztem? A szülei nem kedvelték a férjét? Haragszanak a kicsi miatt?

– Nem. A szüleim majdnem három éve meghaltak. A cannes-i terrortámadásban. A tizenegy meggyilkolt amerikai között voltak.

– Istenem, ne haragudjon. – A férfi arca megrándult. – Nagyon rosszat kérdeztem. Az írók mindig azt hiszik, hogy bármit kérdezhetnek, ha ismerni akarják az igazságot. Borzasztó lehetett magának.

– Nagyon közel álltunk egymáshoz. Csodálatos emberek voltak. – Cocónak sikerült visszafojtania a könnyeit, amikor ezt mondta. Mostanában már jobban értett hozzá. Az idő segített, noha továbbra sem volt olyan nap, amikor ne hiányzott volna neki Tom és Bethanie.

– Én is fiatalon veszítettem el a szüleimét. Utána már gyorsan felnő az ember. Az anyám fantasztikus volt, egy szent, az apám maga az ördög. Erőszakos alkoholista. Megölte az anyámat, utána agyonlőtte magát. Tizenhét éves voltam, középiskolás. Kimaradtam, bebarangoltam Európát, kikötöttem Törökországban, egy darabig éltem Észak-Afrikában, Marokkóban, Tangerben, Líbiában, aztán Párizsban, végül visszatértem New Yorkba, ahol megjelent az első könyvem. Tizennyolc évesen írtam, két éven át cipeltem magammal a hátzszakomban, mielőtt elküldtem egy kiadónak, és csiribí-csiribá, író lett belőlem.

– Sokat járok Londonba, Szeretek itt élni. Visszavisszatérek New Yorkba, de nem maradok ott hosszasan. Nem tudok egy helyben maradni, kapcsolatokat kiépíteni. Ha írók, eltűnők szem elől, amit akkor nehezményeznek, főleg az asszonyok. Kétszer voltam nős, két nagyon kedves asszonyt tettem mérhetetlenül boldogtalanná, de úgy látszik, megbocsátottak, mert jobb emberek nálam. Sok időt töltök Bruce-szal. Ő megért. Nincsenek gyerekeim. Félek, hogy olyan lennék, mint az apám. Szeretek magam lenni, amíg meg nem unom, akkor ismét előbukkanok, és kiderül, hogy mindenki fűj rám, amiért eltűntem. – Lelkifurdalás nélkül mosolyogva figyelmeztette a nőt, milyen nehéz ember tud lenni. Rendkívül bonyolult egyéniség volt, és rendkívül elbűvölő.

– A gondolatát sem tudom elviselni a felelősségnek egy másik személyért, és allergiás vagyok mindenfajta elköteleződésre. Tehát, ha megkockáztathatom a brutális őszinteséget, ha apát keres a babájának, az nem én leszek. Csalánkiütést kapok, ha csak rágondolok. Viszont szenzációsnak tartom, és szeretnem magával tölteni az időt, ha nem haragszik az eltünezéseimért, és nem számít rám. Megmondom őszintén, hiszek a beskatulyázásban. Én édes pofa vagyok, de seggfej is, amit a volt feleségeim szíves-örömezt közölnének magával, bár így is szeretnek. Én is

szeretem őket. Rajongunk egymásért. – Cocó felkacagott. Kingston legalább őszinte volt, bár egy kicsit, sőt talán nagyon is hóbortos, és nem játszotta meg magát. Éppen végzett az önleplezéssel, amikor odajött hozzájuk két nő autogramot kérni. Ian udvarias volt hozzájuk, de nem szívélyes. Fürkészőn nézett Cocóra, miután a lányok elmentek. – Továbbá nem értek az idegenekhez – tette hozzá. – Piszkosul fáraszt a hírnév.

Időnként letagadom, hogy az vagyok, aki.

– Nem keresek apát a kicsinek – mondta Cocó ugyanolyan nyersen. –

Véletlenül csúszott be. Azon a napon, amikor megtudtam, rohantam haza, hogy elmondjam a férjemnek, és tetten értem valakivel, aki a második volt négy hónapon belül. A házasságunk ezzel véget ért. A férjem kitalálta, hogy lemond a szülői jogairól, amit én helyesletem. Elcseréltem egy vidéki birtokot a lányomra. Szerintem jó üzlet volt. Egyedül fogom felnevelni, és azt hiszem, képes leszek rá.

– Igazi seggfej a férje – mondta együttérzőn Ian -, nem olyan szeretetre méltó seggfej, mint én. – Cocó felkacagott. Simán elhitte a férfiről, hogy nehéz természet, aki időnként egyszerűen lelép. Egy feleséggyilkos apa súlyos sebeket ejthetett a lelkén, viszont fölöttébb hasznosnak bizonyulhatott a könyvekben, amelyek rendkívül erőszakosak, ugyanakkor érzékenyek voltak. Az író hátborzongatóan ismerte az embereket, és bizonyosan megvoltak a saját démonai. – Azt hiszem, túlestünk a bevezetésen. – Ian elmosolyodott. – Nincs kedve velem vacsorázni? Nem vagyok sem vegetáriánus, sem vegán, és szeretem a gyorséttermi kaját, minél zsírosabb, annál jobb. Imádom a sajt-burgert.

– Én is – mosolygott Cocó. Élvezte az író társaságát, arcátlanul goromba őszinteségét és kitárulkozását. Modern James Dean volt, dühös, borongós, csak éppen sokkal, de sokkal szemrevalóbb még negyvenegy évesen is.

– Mellesleg hány éves maga? Nem tartóztatnak le, ha magával vacsorázok? – Nagyon fiatalnak nézte a nőt.

– Huszonnégy vagyok – mondta félvállról Cocó.

– Az jó. Csak annyira vagyok öreg, hogy az apja lehessen, nem pedig a nagyapja. – Nigel tíz évvel volt idősebb Cocónál, akit a korosabb férfiak nem riasztottak meg. Sőt, kedvelte őket, és néha arra gondolt, jobban megtalálja velük a hangot, kivéve Samet, aki az ő családja és házi bölcse volt évek óta. Időnként még Ed is éretlennek és felelőtlennek tűnt. – Hova megyünk vacsorázni? Ismerek a közelben egy hamburgerbisztrót. Nagyon jól sütik a húspogácsát.

Kiderült, hogy a bisztró amerikai stílusú büfé, Cocó azonban sosem hallott róla, és valóban finom volt a hamburgerük. Bevonultak a büfébe, Bruce a gazdája mellett kocogott. Vacsora közben jóízűen diskuráltak Marrákesről és Tangerről, és lan más utazásairól. Törökország is tetszett neki. Bevallotta, hogy a kóborlás évei után nehéz volt beilleszkednie az Államokba.

– Nomád vagyok, de el kell ismernem, hogy maga találta meg nekem a legszebb sátrat. Irtó jó fej a főbérő. Vicces volt felkutatni Rómában, és a családi vendéglőjükben ebédelni. Szuper krapek. – Ó is az volt. Szinte már túlságosan is szuper. Cocó kimondhatatlanul élvezte az estét.

Ian taxit rendelt Cocónak, aki hazafele végig a vacsorán tűnődött. A férfi két nap múlva felhívta.

– Készen áll egy újabb burgerre? Megőrülök a forgatáson ettől a sok hisztis primadonnától! Beszélnem kell egy épelméjű emberrel, márpedig itt maga az egyetlen normális.

– Nagyon lekötelez. Örömmel hamburgerezek. – Vacsora után elmentek lan házába, amely még meghittebb lett azoktól a tárgyaktól, amelyeket az író magával hozott. Cocót nem zavarta a korkülönbség, mert a férfi fantasztikus beszélgetőtárs volt. Az esze óránként egymillió mérföldes sebességgel járt. Cocó a lélegzetét visszafojtva hallgatta.

Ettől kezdve rendszeresen összejöttek hetente kétszer-háromszor egy kávéra, egy pohár italra vagy vacsorára. Egy este lan mennyei marokkói vacsorát főzött a lakásán, fűszeres kuskuszt bárányhússal. Cocó megfigyelte, hogy a férfi meglepően keveset iszik. Minden hajnalban ötkor átment az edzőterembe, és remek formában volt.

Májusban csókolta meg Cocót először, amikor ő már a hatodik hónapban járt, de a férfit ez nem tántorította el. Cocó restelkedett, lan biztosította, hogy gyönyörűnek találja, a baba pedig nem zavarja, amíg nem neki kell fölnevelnie, vagy elviselnie a kamaszkori raplizását. A nő nevetett, a szeretkezés olyan könnyű és természetes volt, mintha időtlen idők óta ismernék egymást. Cocó számos éjszakát töltött az írónál, aztán a férfi jött át hozzá, és leesett az álla a ház méreteitől.

– A térjed ötlete volt ez a ház? – kérdezte. A nő bólintott. – Gondoltam. Nem a te stílusod. Sok bajod lesz még ezzel a házzal – figyelmeztette Cocót. – Úgy vonzza majd a strigókat, mint a méz a darazsakat. Üvölt belőle a pénz. Azt kell mondanod, hogy te csak a házőrző vagy. Ha

megtudják, hogy a tied, London összes hozományvadásza itt fogja verni az ajtódat.

– Tudom. Az egyikhez feleségül mentem -mondta egyszerűen a nő.

Iannél nem kellett ilyesmin aggódnia, hiszen a férfi a világ egyik legsikeresebb írója volt. Cocó nagyon élvezte az együttléteiket, de állandóan figyelmeztette magát, hogy nem szabad beleszeretnie Kingstonba, mert megbánja. Ian nem ígért semmiféle közös jövőt, még csak nem is célzott rá. Cocó igazán csak az eszébe volt szerelmes, és Ian nagyon boldog volt vele.

Júniusban figyelmeztette a nőt, hogy írni fog, és egy időre eltűnik. A forgatáson megnyugodtak a kedélyek. Ian maga sem tudta, mikor tér vissza; lehet, hogy csak hónapok múlva. Ez kiszámíthatatlan. Ahogy a könyv parancsolja.

– Legalább most már figyelmeztetem a népet. Régebben csak úgy dobbantottam, és amikor félév múlva előkerültem, mindenki fűjt rám.

– Hiányozni fogsz – mondta halkán Cocó. A férfi megfenyegette a mutatóujjával.

– Ezt ne! Te is hiányozni fogsz nekem, de az nem én vagyok. Én az vagyok, aki jön-megy, mint a madarak, az évszakok, vagy egy kóbor macska, amely beállít, lebzsel nálad egy darabig, aztán eltűnik. Nekem valószínűleg jobban hiányzol majd, mint amennyire én hiányzóm neked. Rákapok az emberekre, mint a szerre, de aztán le kell szoknom róluk. Nálam mindig az írás az első. Így is kell lennie, különben nem lehetnék ilyen jó.

Találkoztak még egy alkalommal, aztán az író eltűnt. Cocónak két csodás hónapja volt vele. Most eszmélt rá, hogy neki talán csak ennyi jutott, és a férfi soha többé nem ad hírt magáról. De hát olyan volt ő, mint azok a döbbenetes üstökösök, amelyek csillagsóvat húzva száguldanak keresztül az égen. Már a társasága lázba hozta az embert.

Amikor felhívta Samet a barátja esküvője előtt, beszámolt neki az íróról.

– Már megint kezded? Kérlek, Cocó, ne zúgj bele ebbe az ürgébe! Ő maga mondta, hogy megbízhatatlan! Higgyél neki! Én is szeretem a könyveit, de kicsit flúgosnak kell lennie, hogy ilyeneket írjon!

– Nem flúgos! Briliáns elme! – védte meg Cocó az író.

– Témánál vagyunk. Már megint a csillogás. Hagyd ott, keress egy igazi férfit.

– Igazabb férfi nem létezik.

– Nem, ő nem az. Már megint az izgatóra hajtasz. Az igazi az nagyon csendes valaki, akihez hazajöhetsz éjszaka abban a tudatban, hogy még mindig ott van. Ian Kingston sosem lesz ott neked. Ő megmondta már az elején.

– Igen, ő megmondta – ismerte el Cocó. – Neked az igazi Tamar? – Valaki csendes, aki mindig ott van? Talán Samnek van igaza.

– Igen, gondolom. Tudom, hogy ő mindig itt lesz neked. Nem lesznek olyan éjszakáink, mint neked Ian Kingstonnal, de nem is okoz majd csalódást neked.

– Hogy lehetsz ebben ilyen biztos?

– Az életben soha, semmi sem biztos. De a fékezhetetlenekről, a tündöklőkről tudhatod, hogy egyszer majd kiégnek, és hipp-hopp, eltűnnek az égen valahol. Nem tehetnek róla, hogy közben téged is megégetnek. Mert ez a lényegük. Tudom, mennyire vonzóznak találod őket. Ám egy napon, amikor értük nyúlsz, üres marad a kezéd. Kell valaki melléd, Cocó, főleg most, hogy jön a baba. De neked csak én vagyok. – Ám Sam egy hét múlva megnősül, és onnantól Tamaré is lesz. Cocó fanyalgott a gondolattól.

– Biztos, hogy ezt akarod csinálni? – kérdezte ismét.

– Igen. Ez most már oké neked.

– Ennyi kell? Oké?

– Annak kell lennie. Ez az életem. – Munka az apai vállalkozásnál, házasság egy jelentéktelen, megbízható lánnyal, azzal a típussal, akit Steinék a menyüknék kívánnak. Cocó ennél többet kívánt a barátjának, de Samnek nem kellett. Talán neki van igaza. Sosem ismeri meg azokat a ragyogó pillanatokat, amelyek felgyújtják Cocó lelkét, valahányszor a villám után kap, de nem is marad ott kifosztva. Márpedig Ian maga a tűz, akihez Cocó életében egyetlen férfi sem volt fogható.

Tizenharmadik fejezet

Cocó a hetedik hónapban járt júniusban, amikor lan lelépett írni. Kezdetben nagyon hiányzott neki a férfi, hiszen olyan sok időt töltöttek együtt, de aztán megszokta. Buzgón készült a baba érkezésére. Félt a szüléstől, mert nem volt sem anyja, sem más nőnemű rokona, aki mellette állhatott volna.

Júliusban, ahogyan azt a bíró ígérte, megkapta postán a jogerős bontóperi ítéletet: nem volt férjezett többé. A házasság Nigellel véget ért. Életének e fájdalmas fejezetéből semmiféle eredményt sem tudott felmutatni, leszámítva egy londoni házat és a babát. Nigel szülői jogai megszűntek a válással, de megkapta helyettük a sussexi birtokot.

Terhességének két utolsó hete volt a legnehezebb. Londonban hóhullám tombolt, Cocó partra vetett bálnának érezte magát. Nigelről nem hallott, de nem is akart. Nem volt köze sem a baba jelenéhez, sem a jövőjéhez. Találgatta, hogy lan eljön-e a baba születése előtt, de nem jött. Beleveszett valahol a saját világába.

A terhesség vége felé sokat beszélt Sammel, és megmutatta neki FaceTime-on a hatalmas hasát. Olyan volt, mintha egy strandlabdát dugott volna a ruhája alá. Nem tudta elképzelni, hogyan nyomhat ki magából egy ekkora babát. Keresztülvihetetlennek tűnt. Bevallotta Samnek, hogy rettenetesen fél, a barátja pedig szomorkodott, amiért nem lehet mellette.

Egy héttel a szülés előtt Cocó megtudta Samtől, hogy Famar két hónapos terhes.

– Hű, hát ez gyorsan ment! – mondta. Sam és Tamar éppen két hónapja kötöttek házasságot.

– A nászéjszakán esett teherbe. – Sam tisztelettel és oltalmazó gyengédséggel bánt a huszonhárom éves Tamarral, hiszen most már a felesége és a gyermeke anyja volt, de Cocónak bevallotta, hogy retteg az apaságtól. Óriási felelősségnek tartotta. Van egy felesége, és hamarosan lesz egy gyereke. Sajnálta Tamart, akit örökös hányinger kínozott. Cocó megígérte Samnek, hogy felhívja, amint elkezdődnek a fájások.

Leslie felajánlotta, hogy elviszi a kórházba, de nem marad bent vele. Cocó tehát egyedül lesz, csak a szülésznőre és az ápolónőkre számíthat. Viszont borzasztóan feszélyezte volna, ha Leslie végignézi a szülését. Miért is nem lehet mellette az anyja! Nem tudta, mire számítsen. Senkit sem ismert, aki már szült, és elmondhatta volna neki az igazat. Annyit tudott, amennyit különböző könyvekben olvasott, de azok még jobban megrémítették. Járt szülési felkészítőre, de így is felkészületlennek érezte magát.

Természetesen az irodában kezdett el vajúdni, mert az utolsó napon is dolgozott. Először nem is tudta, mi lelte, azt hitte, elrontotta a gyomrát, ám ebédidőre a nyilallások átcsaptak görcsökbe. Nem akart hazamenni, ahol egyedül lett volna, ezért maradt, ahol volt. Délután négykor már nagyon szenvedett. Felhívta a szülésznőt, aki sürgette, hogy azonnal jöjjön be, mert meg akarja vizsgálni.

– Oké, kezdhetsz cihelődni – mondta Leslie-nek, miközben az asztalba kapaszkodott az újabb görcs miatt. – – A babaasszonyom beparancsolt a kórházba – szúrta a fogai között. Annyira nem panaszkodott egész nap, hogy Leslie teljesen elhült.

– Csak nem most fogsz szülni?

– Ebben a percben még nem, de remélem, hamarosan – felelte Cocó. – Útközben be kell ugranunk a csomagomért.

Beültek az autóba. Cocó házánál Leslie beszaladt a táskáért. Húsz perccel később megérkeztek a kórházba. A fájások folyamatosan erősödtek. Kijött egy ápolónő, és kerekesszékekbe ültette Cocót.

– Sok szerencsét! – mondta Leslie. Cocó intett neki. – Mire legközelebb találkozunk, már mama leszel! – kiáltott utána a barátnője. Leslie-t elszomorította Cocó magánya: nincs mellette sem az anyja, sem a gyermeke apja. Cocó azonban ráparancsolt, hogy hagyja magára. Úgy érezte, ezt egyedül kell végigcsinálnia, Leslie pedig nem akarta felizgatni a makacskodásával. Visszatért az irodájába, ott szöszmötölt, izgult, és várta, hogy Cocó felhívja a szülés után.

Egy nővér segített Cocónak levetközni és felkapaszkodni az ágyra. Várták a szülésznőt. A görcsök most már nagyon fájdamasak voltak, a magzatvíz elment abban a pillanatban, hogy Cocó elnyúlt az ágyon. A fájások gyorsan sűrűsödtek. Felhívta Samet, amíg még megethette. FaceTime-on beszéltek.

– Milyen? – kérdezte Sam, és aggodalmasan kémlelte a nő arcát. Nagyon szerette volna elkísérni Cocót, miután senki más nem volt mellette.

– Pocsék. – Cocó arca megrándult.

– Hamarosan vége lesz, és akkor végre láthatod! – Sam nem tudta, mi mást mondhatna. Bejött a szülésznő, így letették a telefont. Cocó nem hívta vissza Samet, mert nem tudta. Túl gyorsan történtek a dolgok. A méhszáj hét centiméterre tágult, bejött az altatóorvos, és beadta neki a kért epidurális injekciót. Cocó szorította a nővér kezét, és sikoltott. Úgy érezte, gyorsvonaton ül, és észrevette, hogy kint besötétedett. Éjszaka volt. Mióta lehet itt? Elveszítette az időérzékét a szenvedéstől.

Az összehúzódások lelassultak az epidurális injekciótól, Cocó bóbiskolt pár percig. Aztán ismét felgyorsultak a dolgok. Egy nővér volt mellette, és a szülésznő azt mondta, hogy nyomjon. Csak egy kis dózis fájdalomcsillapítót kapott a gerincébe, és a fájdalom olyan elviselhetetlen volt, hogy az újabb injekcióban növelték a hatóanyag mennyiségét. Valaki azt mondta, hogy két órája tart a kitolás. Cocó egy örökkévalóságnak érezte. Egyre többször és egyre erősebben kellett nyomnia. Most már két ápolónő volt a szobában, azok tartották a lábát. Cocó nyomott és nyomott, amíg bírt, aztán olyan nyomást érzett belülről, amelyet még sosem élt át, és mindenki biztatta, hogy erőlködjön, aztán sírást hallott, lenézett, és meglátta a kisbabáját. Ettől egyszerre nevetett és sírt.

Olyan gyönyörű volt, szakasztott Bethanie. Cocó hirtelen úgy érezte, mintha az anyja is velük lenne a szülőszobában. Az ablakra pillantott: éppen jött fel a nap. Reggel hat óra volt, valaki azt mondta, csak tizennégy óráig tartott, ami első babánál nagyon rövid időnek számít. Cocó nyögött. A mellére fektették a babát, aki őt nézte. Azt mondták, hogy kicsi, mindössze 1830 gramm. Cocó cseppet sem érezte kicsinek; neki olyan volt, mintha egy kis-elefánt törne belőle kiutat magának. Hogy fájhat ennyire egy ekkora csöppség? De mikor magához ölelte Bethanie-t, úgy érezte, hogy mindent megért az a drága arcocska, azok a parányi ujjak.

Telefonálni akart Samnek, hogy megmutassa neki a babát, de túlságosan reszketett a telefonáláshoz. Meleg pokrócot terítettek rá, a kicsit átvitték a babaszobába, hogy megmosdassák. Vége volt. Cocó megcsinálta. Bethanie végre megérkezett, és Cocóból mama lett, úgy, ahogy Leslie mondta. Olyan csodálatos és titokzatos volt. Kapott egy fájdalomcsillapítót, hogy tudjon aludni. Elalvóban arra gondolt, hogy amikor felébred, elkezdődik az ő és Bethanie közös utazása.

Délután bejött Leslie, hogy megnézzze a barátnőjét és a babát. Láta Cocó arcán, milyen nehéz volt, de azt is látta, hogy boldog. Bethanie gyönyörű volt, tiszta anyja.

Később Cocó felhívta Samet, és megmutatta neki az alvó babát a pici rózsabimbó arcával.

– Milyen volt? – kérdezte Sam. Fellélegzett, amikor látta, hogy nincs semmi bajuk.

– Kemény. Azt hittem, sosem lesz vége. De megérte. Annyira édes! – Megindító látványt nyújtottak együtt, Bethanie és Cocó, még akkor is, ha Cocónak fekete karikák voltak a szeme alatt. Nagyon büszke volt a lányára, és Sam nagyon büszke volt rá.

– Alig várom, hogy találkozhatok vele! – Abban a percben megérkezett Leslie, így be kellett fejezni a beszélgetést, ám Cocó megígérte Samnek, hogy visszahívja.

Másnap hazamentek a kórházból. Cocó előre berendezte a babaszobát, és egy mózeskosarat is beállított a saját szobájába. Nem volt semmiféle segítsége, nem is akart. Senkivel sem akart osztozni ennek az élménynek a percein. Másnap eljött hozzájuk egy védőnő, hogy ellenőrizze az állapotukat, és mindent a legnagyobb rendben talált.

Cocó két hétig otthon maradt a babával, aztán látogatóba vitte Bethanie-t az irodába. Megszervezte a pesztrát a kislány mellé akkorra, amikor visszatér dolgozni.

Leslie meglepő ajánlattal hozakodott elő. Némi pénzre lett volna szüksége, hogy a vállalkozás fejlődhessen, és több asszisztenst alkalmazhassanak. Megkérdezte Cocótól, nem akar-e üzlettárs lenni, és beruházni a szolgáltatásba. Cocónak tetszett az ötlet. Este, amikor a baba aludt, ismét beszéltek róla telefonon. Cocó szívesen fogadta, hogy résztulajdonos lehet, hiszen ők különben is remekül tudtak együttműködni Leslie-vel.

Ezen az estén azzal a tudattal hajtotta álmra a fejét, hogy van egy új üzlete és egy vadonatúj lánya. Micsoda gazdagság! És ez az áldott magány az óriási házban! Még egyszer ránézett Bethanie-ra, aki az igazak álmát aludta a kosárban, és tudta, hogy az ő világában minden a lehető legnagyobb rendben van. Miközben életet adott a kislánynak, egyszer sem jutott az eszébe Nigel. Számára nem létezett többé, Bethanie-nak nem is fog létezni. Ez mindkettőjüknek elég. Rámosolygott a kosárban fekvő babára,

és életében először fogta fel, mennyire szerették őt a szülei. Tengernyi szeretettel árasztották el.

Bethanie volt az egyetlen igazi ajándék, amelyet Nigeltől kapott. Egy pillanatig hálával gondolt a volt férjére, de aztán egyszer s mindenkorra kizárta a gondolataiból. Elvégre Nigel megtette a kötelességét, amelyre Cocó életében volt hivatott.

Tizennegyedik fejezet

lan októberben került elő, négy hónappal az eltűnése után. Elégedettnek látszott, mert elkészült a könyv első vázlata, és boldog volt, hogy viszontláthatja Cocót.

Az asszony is megmutatta Iannek az alkotását. A nyolchetes Bethanie úgy aludt a bölcsőjében, akár a tej.

– Nagyon szép! – mondta elragadtatva a férfi. – Rád hasonlít!

– Meg az édesanyámra is. – Nem képzelődött. Sam még FaceTime-on is észrevette a hasonlóságot.

Cocó akkor már teljes munkaidőben dolgozott az irodában, ahol üzlettárs volt. Nappalra pesztrát fogadott Bethanie mellé, este ő látta el a kislányt. Boldog volt, ha vele lehetett.

A szolgáltatónak most már megvolt a szükséges pénze, hogy reklámozza magát, és több személyt alkalmazhasson. Szóba került, hogy Leslie ebédlőjéből átköltöznek egy nagyobb helyiségbe.

Cocó megkérte a pesztrát, hogy túlórázzon, és vacsorázni ment Iannel, aki beszámolt az új könyvéről.

– Hiányoztál – mondta csodálkozva az író.

– Te is hiányoztál nekem.

– Milyen volt a baba születése? Rendben ment minden? Aggódtam érted.

– De nem annyira, hogy telefonáljon, mert az nem egyezett a természetével, és elkötelezettséget jelentett volna, azt pedig lan nem akarta.

– Ijesztő volt, kemény volt, és a végén isteni volt. A szülés nagyon fáj, jobban, mint gondoltam.

– Legközelebb már tudni fogod – mosolygott a férfi.

– Nem akarok legközelebbet, hacsak nem az igazival csinálom. Kétlem, hogy te át akarnál esni egy ilyen procedúrán egyedül – mondta tünődve Cocó. Mély nyomokat hagyott benne az élmény, és örült, hogy lan visszajött. A férfi bevallotta, hogy Londonban volt egész idő alatt, mert úgy tetszik neki a ház, hogy ki sem akar mozdulni belőle. Mégsem telefonált,

mert neki ilyen a természete, amelyen soha, semmi sem változtathat. A nő tisztában volt vele.

– Talán nem szükséges egyedül csinálni. Cocó, te mégis megcsináltad, és remek munkát végeztél.

Találkozásaik folytatódtak, mintha mi sem történt volna, épp csak lan átköltözött a nő házába, mert Cocó nem hagyhatta ott a babát. lan a fontos percekben távol volt tőle, ennek ellenére könnyedén visszacsusszant Cocó életébe. Ez az elrendezés mindkettőjüknek megfelelt. lan betöltött egy hézagot a nő világában, és olyan tökéletesen illett bele, mint egy darab kirakós. Cocó nem várt tőle többet annál, amit az író adhatott. Fogalma sem volt, meddig tart ez az állapot, mikor tűnik el ismét lan, de pillanatnyilag ennyi kellett neki. Bruce kutya a konyhában aludt, és reggelenként boldogan üdvözölte őket.

Egy hónappal lan visszatérése után az egyik éjszaka kellős közepén telefonált Sam. Annyira zokogott, hogy Cocó először nem is értette. Az apja vacsora közben meghalt szívrohamban. Az anyja és a testvérei összeomlottak. Erre senki sem számított. Mindenki tőle vár támaszt és útmutatást. Samnek is megtört a szíve. Minden teher az ő vállát nyomta: a cég, a család, a felesége, és a hamarosan megszülető gyermek. Megsemmisítő volt.

Addig beszélgettek, amíg Sam meg nem nyugodott. Cocó megígérte, hogy reggel felszáll az első gépre. A babát is magával kell majd vinnie. Alig pár hete csináltatott útlevelet a mindössze három hónapos Bethanie-nak, arra az esetre, ha New Yorkba utaznának.

– Csakugyan eljössz? – kérdezte Sam a gesztustól meghatottan. De hát ők mindig is egymás mellett álltak.

– Hát persze hogy megyek! Te is jöttél, amikor a szüleim meghaltak, vagy nem? – Barátja akkor hónapokra beköltözött hozzá, és később is naponta látogatta.

– A jövő héten süvét tartunk – magyarázta Sam.

– Akkor jönnek látogatóba?

– És imádkozni.

– A mamád engedi, hogy jöjjenek?

– Most én vagyok a családfő, tehát én mondom meg, mit lehet – felelte komoran Sam. Olyan fiatal volt. Mindketten olyan fiatalok voltak, és olyan korán kellett megragadniuk a kormányt. Cocó tudta, milyen sokat vár el most Samtól a családja. Úgy érezte, ez valahol nem tisztességes.

– Küldök SMS-t, amikor már biztosan tudom, mikor érkezem. Telefonálok, amint a lakásban vagyok. – Cocó ezután a házvezetőnőjüket hívta, mert New Yorkban ebédidő volt. Theresa még mindig gondot viselt Martinék lakására. Cocó megkérdezte, vigyázna-e Bethanie-ra, amit Theresa lelkesen vállalt. Alig várta őket. Cocó annak idején küldött neki egy fotót az újszülött Bethanie-ról.

Ian nála töltötte az éjszakát, de Sam hívása után Cocó nem feküdt vissza az ágyba, hanem elvonult az öltözőszobájába, és csendesen becsomagolt több fekete ruhát, köztük egy szépet a temetésre. Csomagolt a babának is. Telefonált a légitársaságnak: déli tizenkettőkor szállt fel az első gép New Yorkba. Tízperccel kellett becsekkolni, vagyis Cocónak és a lányának már kilenckor el kellett indulniuk a házból.

Csak ekkor bújt vissza az ágyba Ian mellé, aki szokása szerint ötkor kelt, hogy elinduljon az edzőterembe. Az asszony szólt neki, hogy délben New Yorkba repül, mert Sam apja meghalt.

– Pár nap múlva jövök.

– Itt foglak várni – mosolygott Ian, és magához ölelte. – Sajnálom, hogy ezt kell tenned. – Tudta, mennyire fájhat ez Cocónak, és milyen gyászos emlékeket ébreszt föl benne.

– Sam mindig mellettem állt, ha kellett. Nem mulaszthatom el a temetést. Túl sok felelősség szakadt rá.

– Akárcsak rád – mondta együttérzőn a férfi. Fölkeltek, Cocó elkészítette a teát, amelyet Ian szeretett. Kiadós készletet tartott ebből a teafűből a háznál, arra az esetre, ha Ian nála töltene az éjszakát. – Igazi barát vagy.

Cocó kávéval töltött magának. Bethanie, akit az anyja nemrég választott el, még aludt. Cocó és Ian meghittén és még álmosan üdögéltek a konyhaasztalnál.

Ian csókkal búcsúzott tőle. Cocó hallotta az elhúzó motorkerékpár berregését; olyan lassan ment, hogy Bruce követhesse a gazdája közeli házáig. Cocó szomorú napok elé nézett New Yorkban. Aztán Bethanie felsírt, az anyjának meg kellett etetnie, majd jött az öltözködés, hogy időben indulhassanak a repülőtérre. Cocó a pelenkás zsákkal, a kiegészítőkkel, a babával, egy összehajtható babakocsival, egy babáulással és egy bőrönddel zsonglörködve szállt be a taxiba. Először utazott Bethanie-val, és polipnak érezte magát ezzel a rengeteg csomaggal.

Sikerült lekötnie a kislányt a beszállás előtt. Az út felét végigaludták, aztán a baba sírt egy sort, és az anyja mentegetőzött a közelében ülő

utasoknak. A JFK-n elcsípett egy hordárt, és sikerült átjutnia a vámon a babával, a babakocsival, meg az összes pakkjával. Beült egy taxiba, és elindult a városi lakáshoz, ahol két és fél éve nem járt. Azóta, hogy eljött innen, férjhez ment, elvált és anya lett. Milyen sok minden megváltozott az életében! Most pedig Sam élete változik meg mindenestől.

Theresa már várta őket a lakásban. Az időeltolódás miatt délután fél öt volt New Yorkban, Londonban pedig már este fél tíz. Theresa nem győzte hajtogatni, milyen gyönyörű Bethanie; szakasztott nagyanya! Ebben volt némi vigasz Cocó számára; mintha az anyja tovább élne a gyermekben.

Odaadta a kislányt Theresának, elmagyarázta, mikor etesse meg a tápszerrel, amit hozott magával, aztán sietve felöltözött, és elindult Samhez.

Amikor sima, fekete gyapjúsövet ruhájában, kabátjában és lapos sarkú cipőjében belépett Sam lakásába, ott már legalább két tucat látogató nyüzsgött. Az asztalnál ülő család halkán beszélgetett, és fogadták a részvénytilvánításokat. Sam apját már reggel eltemették, úgy, ahogy a zsidó törvény parancsolja. Cocó legelőször Sam anyjának fejezte ki a részvétét, Zippora átölelte, és megköszönte, hogy eljött.

– Londonból érkezett, anya – mondta Sam, aki váratlanul felbukkant az asztalnál. Cocó fölnézett, rámosolygott, és őt is átölelte. Azonnal észrevette, hogy egyik lány sincs jelen, és eszébe jutott, hogy Zippora már a hanukáról is kitiltotta őket, amiért megkeresztelkedtek. Sam öccse járműkét és nagy fekete kalapot viselt, ugyanolyan, mint a rabbi. Jacob már betöltötte a tizenhetet, sőt a tizennyolchoz közeledett.

Cocó követte Samet a konyhába, ahol hegyekben állt az ennivaló – csupa kóser étel -, amelyet tálcákra rakosgattak.

– Sült szalonnás szendvics nincsen? – súgta oda Samnek, aki elnevette magát.

– Pszt! Anyám a kőfalon át is hall! – Ekkor feltűnt egy csinos szőke nő, aki nem festette! magát, és állapotos volt. Abból, ahogy Samre nézett, Cocó rögtön rájött, hogy ez lámar. Furcsán merevnek találta a fiatal nő frizuráját, aztán észbe kapott, hogy Tamar parókát visel az ortodox asszonyok szokása szerint. Zippora parókája elegáns volt, mert a fodrászával csináltatta, Tamaré viszont előnytelen, túlságosan látszott rajta, hogy álhaj. Cocó megdöbbsent ettől a parókától.

Csak most eszmélt rá, mennyire más lett Sam élete, főleg amióta a húgai megszöktek. A közeget, amelyben mozgott, átítatta az ortodox judaizmus, az anyja, az öccse, a felesége mind ortodoxok voltak. Még az apja volt a

legkevésbé ortodox ebben a családban. Sam valamikor azt szerette volna, hogy ha már nem járhat neológ zsinagógába, ne kelljen járnia semmilyenbe. Most viszont fekete bársony járműikét viselt, amit hordania kellett a gyászhat végéig.

Sam átkarolta a feleségét, amikor Tamar odaállt mellé. Tamar félénken nézte a vendég sikkos fekete ruháját és vékony alakját. Cocó már visszafogyott a terhesség előtti méretére. Sam összeismertette a két nőt, akik most találkoztak először.

– Szervusz, Tamar, hogy érzed magad? – érdeklődött Cocó. Büntudata volt, mert eszébe jutott, milyen szenvedélyesen próbálta lebeszélni Samet a házasságról. Most sem érzett másként. Ez a nő nem való Samhez a zord, hagyományos értékrendjével, amelyben a férje nem hisz, és a rút parókájával. Vajon Sam lányainak is ilyet kell viselniük, ha egyáltalán lesznek lányaik? A fiúk meg majd járműikét hordanak, kétség sem fér hozzá. Sam szerint a felesége szigorú háztartást vezet, Tamar tövig leborotválta a haját, amit csak a legbuzgóbban vallásos asszonyok szoktak megtenni, és kizárólag este, alvás előtt vette le a parókáját, miután kendővel takarta be a fejét. Egyedül Sam láthatta paróka nélkül, mert így parancsolja a szemérem. Lehetséges, hogy Sam folyton viseli a járműikét a felesége kedvéért, csak ezt elhallgatta Cocó elől?

– Most már jobban érzem magamat – felelte alig hallhatóan Tamar. – De az elején sokat émelyegtem. – Az ötödik hónapban járt, lompos, fekete ruhát viselt, amely túl hosszú volt neki. Mindene olyan színtelennek, unalmasnak tűnt. Nem volt benne semmi izgalmas, de hát Sam azt mondta, ő ezt igényli. Állandóságot, szilárdságot.

Sam egymagában sokkal igényesebb, világiasabb, korszerűbb jelenség volt, de nem akkor, amikor a felesége állt mellette. Amikor ránézett Samre, Cocó csak azt látta, hogy csapdába esett: fojtogatják a hagyományok, amelyeket nem szível, a környezete vissza akarja húzni, és olyan nővel kötött házasságot, aki el szándékozik árasztani gyerekekkel, noha ő még nem készült fel rájuk. Cocó a legszívesebben kézen ragadta volna, hogy kirohanjon vele az ajtón a szabadságba, amelyről a barátja lemondott, hogy feleségül vegye Tamart, mert „olyan helyes lány”. Úgy látszik, ez nem elég. Csak rá kell nézni erre a szürke asszonyra, aki megtestesíti Sam áldozatának nagyságát.

Cocó két órát töltött a családnál, halkán beszélgetett Sammel, aztán búcsút vett Mrs. Steintől. Tamar az anyósa mellett ült, de inkább tűnt

Zippora lányának, mint a menyének. Édes kóser bort szervíroztak, mindenki kapott egy pohárkával. Sam és Cocó tizenöt éves korukban kegyetlenül berúgtak egy palack Manischewitztól, amelyet a fiú csórt el és rejtett a zubbonya alá sábbát után. Olyan íze volt, mint a szőlőlének. Cocó túl sokat ivott, Samnek kellett becsempésznie a lakásukba, hogy Bethanie és Tom ne vegyék észre.

Sam lekísérte a liften, hogy fogjon neki egy taxit. Néhány percig még ácsorogtak és diskuráltak a járdán. A zsinagógában másnap reggel tartották a megemlékezést.

– Tamar folyton viseli ezt a parókát? – kérdezte kíváncsian Cocó. Sam bólintott.

– Kivéve, ha az ágyban van velem. így erkölcsös. Senkinek sem szabad látnia a haját, engem kivéve. Nagyon vallásos, ezért borotválja a fejét, és kendőt visel az ágyban. Már megszoktam. – Az ember mindent képes megszokni, tűnődött Cocó, de a hagyományok, amelyektől a fiatal nők vénnek és rútnak látszanak, olyan fölöslegesek. Sam életében nincs semmi csillogás, és nagyon kevés szépség jutott neki. Már tudták, hogy Tamarnak fia lesz, ami megkönnyebbülés volt bizonyos értelemben, mert mindenkit boldoggá tett.

– Talán a gyerekeink egyszer összeházasodnak – mosolygott a nő. Fogvacogtató novemberi hideg volt. Sam nem vett kabátot az öltönye fölé.

– Furcsa lesz, hogy nem láthatom az apámat mindennap az irodában – mondta szomorúan. – Kivel fogok vitatkozni a munkán? – Kicsordultak a könnyei, és leperegtek az arcán. Cocó átölelte és magához szorította.

– Ígérem, megszokod. Kezdetben én is így voltam anyával és apával, aztán egy napon úgy éreztem, mintha belém olvadtak volna, és onnantól nem rajtam kívül léteztek, hanem bennem. – Sam bólintott, és reménykedett, hogy a barátjának igaza van. – Milyen lesz a holnapi szertartás?

– Hosszú. A nők és a férfiak nem egymás mellett ülnek, hanem külön. Az esküvőnkön sem táncoltak egymással. Én akartam, de az örömszülők nem engedték. Eredetileg térelválasztó paraván lett volna, de Tamar családjá ragaszkodott hozzá, hogy a férfiaknak és a nőknek külön szobájuk legyen a tánchoz.

– Te sosem fáradsz bele ebbe? – kérdezte Cocó. – Hogy mindig más írja elő, mit csinálj? – Bethanie szavai máig visszhangzottak benne.

– Halálosan fáraszt, de ennek így kell lennie. Ezt várják el tőlem, erre tettem fogadalmat. Már hozzáidomultam, Cocó. Engem nem háborít fel úgy, mim téged. – Igen, Cocó fel volt háborodva. Sam családja sokkal szigorúbbnak és vallásosabbnak rémlett most, mint amikor együtt jártak általánosba, vagy csak akkor nem vette észre? Sam mesélte, hogy az apja néha evett tréflit, de sosem számolt be róla a feleségének. Hát most elment ő is, és szegény Zippora egyedül maradt. Samnek legalább ott a felesége, és lesz családjuk meg egy kisbabájuk, aki kárpótolja őket a veszteségért.

– Előkerült már lan? – Samre mély benyomást tett, hogy Cocó az íróval randevúzik, habár Kingston is csak egy díszhím, aki sosem lesz Cocó társa, és ezt nem is titkolja.

– Pár hete visszajött. Londonban volt egész idő alatt, és még csak nem is telefonált – búslakodott a nő. – írt.

– Sosem lesz az, aminek szeretnéd, Cocó. Vigyázz, nehogy elszigeteljen, mert akkor nem lesz módod igazi emberekkel találkozni, akik egy életre vállalnak téged. Az ilyen kapcsolatok veszélyesek. Adnak annyit, hogy elégedett legyél és ne akarj másokat, de sosem teljesítik be a vágyaidat. Légüres teret teremtenek körülötted, és nem alkalmasak a közös életre.

– Tökéletesen összefoglaltad a helyzetet, de nekem most nem kell más.

– Nem is fog kelleni, ha teremtész magadnak egy olyan világot, amely mindenben megfelel lan igényeinek.

– Briliáns koponya, Sam.

– Tudom, hogy az, de nem alkalmas az igazi életre. Nem azt akarja. –

Cocó bólintott. Maga lan is megmondta, de a szelleme olyan delejes és mákonyos volt, hogy nem lehetett betelni vele. Cocó valósággal rákattant, és nem érdekelt, milyen keveset kap. Ő ennyivel is beérte, mert sokkal különbnek, sokkal érdekesebbnek találta ezt az életet, mint amelyet mások mellett élhetett volna.

Sam leintett egy taxit, hogy az a parkot keresztülszelve hazavigye Cocót a szülei lakásába. Ő és Sam valamikor a napfénnel és tükrökkel próbáltak üzeni egymásnak, de sosem sikerült, túl széles volt a tér, amely elválasztotta őket. Cocó mindig attól félt, hogy felgyűjtanak a Central Parkot, ha a tükrök működnének.

– Vizontlátásra holnap – mondta Sam, amikor Cocó már beült a kocsiba, és mosolyogva nézett ki rá. – Köszönöm, hogy átjöttél Londonból.

– A Holdról is lejönnék, ha szükséged lenne rá -emlékeztette a nő. Hazafele azon tűnődött, milyen életük lett volna, ha ők házasodnak össze.

Kerge és mulatságos, örült és ötletes. Bár abból úgysem lett volna semmi. Zippora meg is gyilkolta volna Cocót. Keresztény lány nem rabolhatja el az ő fiát. Különben is, egyikük sem gondolt szerelemre. Sokkal érdekesebb volt legjobb barátoknak lenni.

A megemlékezést az Ohab Zedek imaházban tartották az Upper West Side-on. Olyan hosszú volt, ahogy Sam mondta. A kántor gyönyörűen énekelt, a gyülekezet tudta az összes imát. Cocó csendesen állt, Sam apjára és a szüleire emlékezett, és remélte, hogy jobb helyen vannak, ahol a szívek nem szakadnak meg, ahol az emberek nem szakadnak el a szeretteiktől, és senkit sem ér csalódás. Remélte, hogy Bethanie és Sam kisfia egyszer majd teremtenek egy jobb világot, amely egy kicsivel közelebb áll a mennyországhoz, mint a mostani.

Cocó négy napot töltött New Yorkban, és nem látogatott el többször Samhez. Nem akart visszaélni Zippora vendégszeretetével, és ráerőltetni a társaságát Tamarra, aki idegesnek tűnt, valahányszor Cocó feltűnt a közelben. A távozása előtti estén nagyot sétáltak Sammel a Central Parkban. Cocónak nem volt oka tovább maradni, és a szülői lakásban lenni túlságosan szomorú élmény volt. Olyan üresnek rémlett most, hogy a szülei elmentek. London tiszta lap volt számára. Ott könnyebb.

– Gondolkoztál már rajta, hogy befejezd az egyetemet? – kérdezte Sam.

– Nem tudom. Nem tudom, mire van szükségem. Élvezem a munkámat Leslie-vel. Az iroda sikeres. Már nem tudom elképzelni magamat újságírónak.

– Én sem tudom elképzelni magamat könyvelőnek. De most rajtam a sor.

– Talán képes leszel végrehajtani a változtatásokat, amelyeket akartál, csak édesapád nem engedte.

– Ebben reménykedem. Tamar azt ígérte, segít benne, de most nagyon lefoglalja a baba. Anyám megígérte, hogy ő majd pesztrálja az unokáját. Sabra ugyancsak gyereket vár, de anyám hallani sem akar róla. Makacs egy asszony. Rebecca fontolgatja, hogy apácának áll. Ez még engem is megdöbbsentett. Buzgóbb hívő, mint az anyám. Azt hiszem, az egész családom meg van zakkanva kicsit – mondta vigyorogva. – Szerintem anyám bele is hal, ha az egyik lánya apáca lesz!

– Pedig voltak nagyon érdekes zsidó aktivisták, akik apácák lettek a II. világháború alatt, például Szent Edith Stein. Engem mindig lenyűgözött.

Sok embert megmentett. Auschwitzban meggyilkolták. Szerintem sokkal érdemesebb volt a szentségre, mint a hagyományos szentek. Olvastam egy könyvet róla.

– Te legalább nem lettél apáca – mosolygott Sam.

– Talán annak kellene lennem, amint Bethanie felnőtt. Már nem tudom elképzelni magamat egy hagyományos párkapcsolatban. Azok, akiket te ajánlgatsz nekem, untatnak, és az izgalmas, rendhagyó pasik, a díszhímek, ahogy te nevezted őket, mindig megégetnek.

– Csak arra vigyázz, hogy Ian Kingston meg ne égessen. Aggódom miatta. Sérült és veszélyes ember.

– Talán épp az teszi olyan érdekessé. Talán jómagam is olyan vagyok már a szüleim és Nigel után, most, hogy egyedül felelek Bethanie-ért. Nem vagyok éppen hagyományos.

– Megbízható vagy. Tudom, hogy mindig számíthatok rád. Vagy annyira hagyományos, amennyi az igazi társnak kell. Egy kis hóbort épp csak fűszeressé teszi az életet. – Cocó nem tudta elképzelni, hogyan tehetné Tamar fűszeressé a férje életét. Az a nő annyira fűszeres, mint egy rizspuding. De Sam őt választotta, és most már elkéstek a kritikával.

Tamar értelmes lány, csak hiányzik belőle minden egyéniség és stílus, ami Samben megvan. Hogy a Bibliánál maradjunk, Sam egy véka alatt rejtegeti a fényét, elmélkedett Cocó. Tamar a véka. De hát ezt neki már nincs joga bírálni most, amikor útban van a baba.

Sam még egyszer megköszönte, amiért átjött Londonból.

– Talán visszajövök látogatóba, amint megvan a kicsi. Alig várom, hogy láthassam – mondta Cocó. Megölelték egymást, aztán a nő leintett egy taxit, és elhúzott.

Nem sokat aludt ezen az éjszakán. Folyton a szüleire gondolt, és nézegette a régi képeket, amelyekkel még mindig tele volt a lakás. Többet betett a bőröndjébe, hogy magával vigye őket. Másnap, amikor elindultak Tondonba a babával, maga sem tudta, miért érzi úgy, hogy nem tér vissza egyhamar. Vagy talán soha.

Végre tudomásul vette, hogy a szülei nem jönnek vissza. Elmentek, és Cocó ettől különös módon szabadnak érezte magát.

Tizenötödik fejezet

lan már türelmetlenül várta Londonban. Éjszakára átjött, és órákig szeretkeztek, miután Bethanie elaludt. A kislány jó alvó volt, a legtöbb éjszakát átaludta. Az anyja boldog volt, ha vele lehetett, és bár lan váltig hangoztatta, hogy nem szereti a gyerekeket, őt is mulattatta Bethanie társasága. Úgy szólt a babához, mint egy miniatúr felnőtthöz, aki nem beszél angolul, de megért minden szót, amit mondanak neki.

Előadást tartott Bethanie-nak a zöld teáról és a csillárokról, a francia falikarokról, a kínai művészetről, hogy mi a jobb, a francia konyha vagy az olasz, és hogy miért jó a decimális rendszer. A baba néha csak bámult rá, és visongva kacagott, mintha a férfi nevetséges vagy nagyon szórakoztató lenne. Cocó már várta, hogy a lánya mikor fog válaszolni a férfinak a saját monológjával.

Cocó huszonötödik születésnapját együtt ünnepelték Iannél, aki fejedelmi vacsorát főzött. A húsokhoz Château Margaux-t szervírozott, a desszerthez Château d'Yquemet. Néhányszor a pesztrára bízták Bethanie-t, és elutaztak romantikus hétvégékre. Különösen romantikus volt a velencei, ahol addig talpaltak egyik templomból a másikba, amíg bele nem szédültek. lan mindent tudott róluk, és történetük összes epizódját ismerte. Cocó többet tanult tőle, mint a művészettörténeti órákon a Columbián.

A karácsonyt is együtt töltötték, miután egyiküknek sem volt senkije. Januárban lan ismét eltűnt két hónapra, mert írni akart, így Cocó többet foglalkozhatott Bethanie-val. A vállalkozás is elég munkát adott. Tudta, hogy lan előbb-utóbb visszatér, mint a fecskék tavasszal. Jött-ment, de az aurája olyan pompás volt, hogy Cocónak nem támadt kedve senki másra, még olyankor sem, amikor a férfi hosszabb ideig nem volt mellette. Pontosán ez volt az, amire Sam figyelmeztette. lan annyira kielégítette minden igényét, hogy Cocónak még a szeretője távollétében sem volt szüksége más férfira, mert Iannel nem ért fel senki. Páratlan volt, lángész volt, mesés szerető volt, és ha három hónapot kellett várni rá, az is megérte. Cocó nem pityergett utána. Hibernálta magát, erőt és tudást gyűjtött, hogy

megossa a férfival, amikor majd visszatér, és ismét betölti az ő lelkét és szellemét.

Március végén megszületett Sam és Tamar fia. Tamar két héttel túlhordta, és két napig vajúdott szegény. A szülés után komplikációk léptek föl, Samnek kellett gondoskodnia a feleségéről meg az újszülöttről. Azonnal beleszeretett a pici fiúba, aki a Nathan nevet kapta. A középső neve Isaac volt Sam apja után, zsidó hagyomány szerint megörökítve az elhalt hozzátartozó nevét.

Tavasszal Ian ismét felbukkant, és Cocó elkísérte Szentpétervárra. A férfi ekkor szokott rá, hogy amint előkerült az első vázlattal, odaadogassa neki a kéziratait elolvasásra. Leírhatatlan élmény volt osztozni vele az alkotás folyamatában. Ian adott Cocó véleményére, mert eszesnek tartotta, és soha nem fecsegett fölöslegesen. Ian remek író volt, Cocó megtiszteltetésnek tekintette, ha olvashatta az új munkáit.

Észrevétlenül szállt az idő, az évek úgy követték egymást, akár a gyöngyök a füzérben. Ian üzleti ügyben elutazott New Yorkba a kiadójához, Cocó elkísérte, hogy láthassa Samet és a második babájukat, Hannah-t, akit tíz hónap múlva követett Ruth. Tamar továbbra is segített a férjének az irodában, de általában borzasztóan be volt fogva, pláne hogy nagyon gyorsan teherbe esett negyedszer is. Ez a baba is fiú lett.

Sam jelentős változtatásokat hajtott végre az apja cégében: már nemcsak könyveléssel foglalkoztak. Samet tisztelték az ingatlanjogászok, gyakran ajánlották sikeres ügyfeleiknek mint adóügyi tanácsadót. Az anyja hevesen tiltakozott minden változtatás ellen, Tamar sem bízott bennük, ám Sam végre kezdte örömet lelteni a munkában, mert végre ő dönthetett a cégnél, és ha valami nem tetszett, változtathatott rajta. Ez volt az ő fájdalomdíja az apja elvesztéséért.

Cocó és Ian között sosem került szóba a házasság, de mindig együtt voltak, ha a férfi nem vonult el alkotói szabadságra. Most éppen Cocó házában lakott a kutyájával. Bruce a konyhában tanyázott, vagy abban a szobában, amelyet Ian kinevezett irodájának. Az előző bérletét vissza kellett adnia a római séfnek. Iannek saját dolgozószobája volt a kedvese házában, és tetszés szerint jött-ment, mert Cocó sosem tett megjegyzést.

Négy éve voltak együtt. Cocó huszonnyolc éves lett, Ian negyvenöt, és a nyájas nagybácsi szerepét töltötte be a kislány mellett. Még mindig hosszú párbeszédet folytattak minden reggelinél, mielőtt Bethanie elment

óvodába. A férfi megkérte a gyereket, hogy szólítsa Mr. Iannek – ez volt az ő belterjes tréfájuk -, mert semmi esetre sem akart apapótlék lenni Bethanie mellett, holott sok szempontból így is az volt, akár beismerte, akár nem. Leslie-nek és Cocónak most már Knightsbridge-ben volt egy nagyon elegáns irodájuk, ahonnan rendkívül sikeres vállalkozásukat irányították.

Ian és Cocó éppen egy prágai hétvégéről tértek vissza, amikor Cocó feltűnően bágyadtnak találta a lányát. Bethanie-nak láza volt. Az anyja azt hitte, influenza, adott neki lázcsillapítót, ám a kislány állapota másnapra rosszabbodott. Cocó kihívta a gyermekorvost, de mivel egy hét alatt sem tapasztaltak javulást, a doktor azt javasolta, hogy vigyék be a gyermeket a rendelőbe, ahol lefuttathatnak néhány tesztet. Gyanakodott torokgyulladásra, mononukleózisra, és még számtalan más betegségre, de akár egy undok vírus is okozhatta a tüneteket. Az ötödik napon Cocó bevitte a lányát az orvoshoz, ahol Bethanie-től vért vettek. Utána Cocó meghívta a kislányt fagyfaltra és egy kis léghajózásra, de Bethanie nem akart kiszállni az autóból.

Este Ian igyekezett megnyugtatni a nőt, de Cocónak cseppet sem tetszett a gyerek gyengesége. Agyhártyagyulladásról félt, bár a gyermekorvos biztosította, hogy attól Bethanie sokkal rosszabb állapotban lenne, sőt akár meg is halhatott volna! Cocó hátán a hideg futkosott a rémülettől.

– Biztos vagyok benne, hogy semmi különös! -erősködött Ian, amikor este lefeküdtek. Reggel is elmaradt a javulás. Idegtépő volt a várakozás a vizsgálati eredményekre. Hétfőn Cocó éppen indult volna a munkába, amikor telefonált az orvos. Mivel Cocónak aznap értekezlete lett volna, mindenképpen a dadára kellett bíznia Bethanie-t, aki így ismét nem ment óvodába.

– Nincs jó hírem – mondta gondterhelten az orvos. – Van valami a vérképében, amire nem számítottam.

– Agyhártyagyulladás? – kérdezte pánikba esve Cocó, Ian még nem tért vissza az edzőteremből, mert ezt-azt el kellett intéznie délelőtt.

– Nem. Túl sok fehérvérsejtje van, és túl kevés vörös vérsejtje, ami lehet a leukémia korai jele. -Cocó úgy érezte, mintha kést forgatnának a szívében. Bethanie-ról nemrég készült vérkép, abban nyoma sem volt rendellenességnek. – Ha lehetséges, még ma szeretném megmutatni egy onkológusnak. Adott esetben nagyon gyorsan kellene lépniük, hogy még idejében elcsípjuk a bajt. – Cocó azt hitte, ott helyben elájul. Le kellett ülnie.

– Uramisten. Hogyan történhetett ez?

– Magától. Csak nemrég találkoztam egy hasonló esettel. Visszahívom, amint beszéltem az onkológussal, és megkérdeztem tőle, mikor tudja fogadni.

Fél óra múlva jelentkezett.

– Azt mondta az onkológus, hogy azonnal vigye el hozzá a kislányt. Meg tudja oldani?

– Hogyne! – Az orvos megadta a címet, Cocó felkapta a pizsamás Bethanie-t, kabátot adott rá, aztán becsatolta az autó babautóba. Nem egészen tíz perc múlva elindult, vezetés közben hívta föl Leslie-t, hogy nem tud bemenni.

Tizenöt perccel később megérkeztek az orvoshoz. Cocó bevitte Bethanie-t, és gyöngéden lefektette a váróban, amitől a kislány rögtön sírni kezdett, mert félt, hogy másodszor is vért vesznek tőle. Miközben az onkológusra vártak, egy nővér igyekezett elterelni a gyerek figyelmét játékokkal meg egy léggömbbel. Az orvos beinvitálta Cocót az irodájába. Bethanie a vizsgálóban maradt, ahol a nővér próbálta mulattatni, de a gyermek csak le akart feküdni, hogy kapaszkodhasson a magával hozott takaróba.

Cocó rámeredt az asztalnál ülő onkológusra.

– Mennyire rossz? – A tekintete mindent elmondott. Bethanie volt a szeme fénye, és az egyetlen hozzátartozója.

– Hát, nem jó. Nem tetszik nekem az ilyen. Sosem tetszik. Szeretnék csinálni egy lumbálpunkciót és egy csontvelő– biopsziát. Bethanie korcsoportjában jó a gyerekek gyógyulási aránya. Attól függ, melyik típusa a leukémiának.

Cocó a hányingerrel küzdve hallgatta. Az orvos nyomban beküldte őket a kórházba. Két órával később az elaltatott Bethanie-n elvégezték a két vizsgálatot. Cocó legszörnyűbb lidércnyomása vált valóra. Felhívta lant, aki olyan arccal várta őket, mintha villám csapott volna bele. Még Cocónál is rosszabbul festett.

Cocó életének leghosszabb éjszakája után telefonált az onkológus. Bethanie-nál akut mieloid leukémiát, úgynevezett AML-t mutattak ki. Ezt a legkönnyebb gyógyítani, de minél előbb el kell kezdeni a kemoterápiát.

– Korán elkaptuk – biztosította az orvos. – Szeretném, ha már a hét végén elkezdhetnénk a kemót. – Cocó nem hitte el, amit hall. Az ő örökösen vidám, tökéletes kislányának leukémiája van, és ha nem győznek ebben a harcban, akkor meghalhat! A gondolata is elviselhetetlen volt!

– Mennyire jó a kezelés? – kérdezte nyersen. – Ne vigyem inkább vissza az Államokba?

– Megteheti – felelte az orvos, aki egyáltalán nem sértődött meg. Észszerű kérdés volt, az amerikai állampolgárság erre is módot nyújtott. –

Kiváló szakemberek vannak Bostonban és a New York-i Sloan Ketteringben. A franciák is nagyon erősek ebben az ágazatban, bizonyos területeken nálunk is jobbak.

– Várhatunk holnapig a döntéssel? – kérte a nő. – Telefonálnom kell pár embernek New Yorkban. Holnap visszahívom.

– Ennyi belefér. Nem halogathatunk, de annyi ideje még van, hogy tájékozódjon a lehetőségeiről. Hívjon bármikor. – Megadta a telefonszámát, Cocó megköszönte, aztán bontotta a vonalat, és azonnal hívta Samet. Forgott vele a világ. Egyedül volt, lan átment az edzőterembe. Borzasztó volt a hangja, reszkető és beteg.

– Mi a baj? – Továbbra is Sam volt a vigasztalója minden katasztrófában. Becsukta az ajtót, és végre megeredtek a könnyei.

– Bethanie leukémiás! Már elvégezték rajta a vizsgálatokat! Most kaptam meg az eredményeket. Valami AML nevű. Azt mondták, kemoterápiára van szüksége. Nem ismersz New Yorkban egy nagyon jó gyermekonkológust? – Arra számított, hogy Sam azt válaszolja, utánaéz, és rögtön intézkedik, de másfajta feleletet kapott.

– De igen, ismerem. Ne csinálj semmit addig, amíg nem beszéltem vele. Hogy hívják az orvosodat? – Cocó megadta az onkológus nevét, hogy Sam utánaézhesse. – Van egy ügyfelem, én készítem az adóbevallását. Őt tartják ma a legjobbnak New Yorkban. Kiderítem, tud-e fogadni, vagy legalább ajánlani orvost, aki majd konzultál az angliai onkológussal. Amint beszéltem vele, hívlak!

Cocó a tenyerébe hajtotta az arcát, és várt. Sam tíz perc múlva jelentkezett.

– Azt mondta, hogy a londoni doki nagyon jó, az egyik legkiválóbb, de ő jobban szeretné, ha áthoznád Bethanie-t New Yorkba egy felmérésre. Utána eldöntheted, hogy New Yorkban akarod-e folytatni a kezelést, vagy visszamész Londonba. Cocó, én rá merném bízni a gyerekeimet erre az emberre. Megbízok mindenben, amit mond. A szakma sztárja. Holnapután fogadhat benneteket.

Ez elég volt Cocónak.

– Holnap repülök – mondta.

– Az orvos kéri, hogy küldd el neki e-mailben a vérképet és a diagnózist. Ilyen módon a csapatával áttekinthetik, mielőtt megérkeznének.

– Elintézem.

– Elküldöm SMS-ben a címét és a nevét. Figyelmeztetek, nem a legnyájásabb pasi, de itt ő a legjobb.

– Az sem érdekel, ha Frankenstein unokaöccse, csak gyógyítsa meg a lányomat! – Ismét kitört belőle a sírás. – Uramisten, Sam, nem akarom, hogy meghaljon!

A férfi azt hitte, megszakad a szíve.

– Azt nem hagyjuk. Az első, amit az orvos mondott, miután összefoglaltam, mi történt, hogy az AML-nél a gyerekek jól reagálnak a kezelésre, és gyakran teljesen kigyógyulnak a betegségből, főleg Bethanie korcsoportjában. Ebbe kapaszkodj! Viszlát holnap! Küldd el SMS-ben a járat számát. Majd fölveszlek a reptéren.

– Nem kell azt tenned. Jöhetsz egyenesen szobára.

– Elmész te a fenébe – mondta a férfi. Cocó elmosolyodott. Igen, ez Sam. Drága öreg Sam. Isten drága ajándéka életének összes válságában. Még a megfelelő doktort is képes elővarázsolni a farzsebéből!

Ezután felhívta a gyermekorvost, tájékoztatta a fejleményekről, és megadta neki dr. Jeff Armstrong e-mail-címét a Sloan Ketteringben, hogy elküldhesse neki Bethanie tesztleinek eredményét. Az orvos megígérte, hogy azonnal intézkedik.

Következett a British Airways. Cocó foglalt másnapra két helyet az üzleti osztályon. Habozott, hogy foglaljon-e hármat, hátha lan is velük akar jönni, és ha mégsem, legfeljebb visszamondja a foglalást. Utána csomagolni kezdett, és már csaknem befejezte, amikor előkerült lan, aki szívből remélte, hogy minden jóra fordul, de majdnem ugyanennyire félt a rossz hírektől. Cocó kivárta, hogy otthon legyen, mert SMS vagy telefon helyett személyesen akart beszélni vele.

– Felhívott az orvos? – kérdezte a férfi. Rögtön megrémült, ahogy meglátta Cocó arcát. A nő a rövidített változatnál maradt.

– Bethanie leukémiás. Minél előbb el akarják kezdeni nála a kemoterápiát. Holnap indulok vele New Yorkba. Samnek van egy ügyfele, aki szuper gyermekonkológus a Sloan Kettering kórházban. Holnapután megvizsgálja Bethanie-t. Nem is tudom, hogy itt legyen-e a kezelés, vagy inkább ott. Akarsz velünk jönni? – lan egy darabig nem válaszolt, csak ült, és mereven

bámulta. Nem hitt a fülének. Úgy érezte, mintha kézigránátot vágtak volna hozzá.

– Előbb rendezkedjtek be. Hívj fel, amint beszéltél az orvossal. Ha maradtok, még utánatok mehetek. – Cocó bólintott. Nem is csodálkozott, hogy a férfi nem akar velük repülni. Azok után, amik történtek, nem csodálkozott ő már semmin. Ekkor sírva felébredt Bethanie, és ő futott hozzá, hogy megvigasztalja.

Másnap délelőtt kilenckor indult a gépük New Yorkba. Cocó megírta SMS-ben Samnek, hogy New York-i idő szerint déli tizenkettőkor érkeznek. Reggel hatkor kellett indulniuk a repülőtérre, hogy idejében becsekkoljanak. Cocó egész nap nem találta a helyét, lan ki sem mozdult a dolgozószobájából.

Bethanie, akinek még mindig nem ment le a láza, korán elaludt. Cocó jóformán négykézláb mászott be a konyhába, ahol lan már megfőzte a vacsorát. Ha Cocónál volt, szinte mindig ő főzött. Cocó tudta, hogy hamarosan ismét világgá megy írni, de nem ismerte a konkrét időpontot. A férfi sohasem szólt előre, mert fogalma sem volt róla, mikorra készül fel. Ha ihlete támadt, csak úgy fölkerekedett, és már ott sem volt.

Cocó alig pár falatot tudott legyűrni. Már elkészült a csomagolással, betette a lánya összes kedvenc játékát, plüssállatkáit, takarókat, arra az esetre, ha az Államokban maradnak. Maginak csak farmereket, pulóvereket, sportcipőket pakolt. Arra számított, hogy úgylis a kórházban tölti a legtöbb időt.

– Még mindig nem hiszem el – mondta, és letette a villát.

– Ne add fel – szólt rá szigorúan lan. – Bethanie szívósabb, mint gondolod, és ha ez a pofa tényleg olyan jó, akkor meggyógyítja.

– Jó a gyógyulási arányuk, de nem százszázalékos – emlékeztette a nő. –

Vannak gyerekek, akik nem bírják. A kemótól pedig nagyon rosszul lesz. Kihullik a haja! – De ő még azt sem bánta volna, csak maradjon életben a kislány, lan ugyanúgy összetört, mint ő. Cocó felment fürödni, a férfi elmosogatott, rendet tett a konyhában. Amióta megtudta a hírt, alig volt egy szava. Zavartnak, szétszórtnak látszott.

Amikor fél órával később belépett a fürdőszobába, a nő azonnal tudta, hogy baj van. Ismét valami nagyon rosszat fog hallani. Ezúttal Iantól.

– Jól vagy? – kérdezte. A férfi a fejét rázta, Cocó látta rajta, hogy sírt. Percekbe telt, hogy összeszedje magát.

– Vannak dolgok, amiket nem tudsz rólam, amit másoknak nem kell tudniuk. De most már tudod. Elmondtam, hogy az apám megölte az anyámat. Örült volt, drogos alkoholista, börtöntöltelék, visszajáró vendég a diliházakban. Dührohamot kapott, úgy ölte meg anyát. De volt egy húgom is. Tíz évvel fiatalabb nálam, hétéves. Az apám őt is megölte az anyámmal együtt. Én találtam meg őket, amikor hazajöttem. Ezt sosem hevertem ki. Attól a naptól senkit sem szerettem, senkihez nem kötődtem igazán, kivéve téged és Bethanie-t az utóbbi négy évben. A kishúgom miatt nem akartam gyerekeket. Soha többé, senkihez sem akartam olyan közel kerülni. Senkit sem akartam úgy szeretni, mint őt. Bizonyos értelemben az apám engem is megölt. Ennyi maradt belőlem, amennyit látsz. Amit az utóbbi négy évben láttál. Ennyit tudtam összekaparni magamból, miután az apám megölte Weenie-t és az anyámat. Edwinának hívták. Ő úgy hívott engem, hogy Eeny.

– Én találtam meg őket – ismételte elgyötörten. – Nem tudom elmondani, milyen volt. – Most már patakzottak a könnyei. Cocó próbálta megérinteni, de a férfi nem hagyta. Nem bírta volna ki ezt a gyöngédséget az emlékek szökőárjában. – Egy részem meghalt velük együtt. A nagyobbik részem. Azóta nem vagyok képes normális kapcsolatra. Ha túl közel kerülök valakihez, elmenekülök, és addig vissza sem jövök, amíg nem vagyok képes ismét tartani a távolságot. Ezért tűntem el Bethanie születésekor, de így is beleszerettem

Most nem állhatok melléd, Cocó. Az kész öngyilkosság volna. Soha, senkihez sem voltam olyan közel, mint hozzátok. De én nem vagyok férjnek vagy apának való. Belehalnék, ha valami történne Bethanie-val. És most beteg! Te erős asszony vagy, erősebb nálam. Én csak egy üres héj vagyok, Cocó. Nem vagyok ember. – Most mar zokogott. A nő átölelte és magához szorította fűrdővíztől nedves karjaival. – Úgy szeretnék veletek menni holnap, de nem vagyok rá képes! Amint elutaztok, én is menekülök, hogy ismét egyedül legyek. Rám ne számítsatok. Nem tudok segíteni. Csak egy hologram vagyok, kép, káprázat, belül semmi sem maradt.

– De igenis maradt – felelte halkán a nő. – Én megértem, ha eltűnsz. Nem szenvedek miatta.

– De most szenvedsz, és szenvedni fogsz, és szenvedni fog Bethanie is, amíg ennek nincsen vége! Nem bírom, Cocó, egyszerűen nem bírom! – zokogta. Sokáig szótlánul ölelték egymást. Ian annyira szerette őt, hogy feltárta neki a lelkét.

– Úgy sajnállak, Ian. Szeretlek. Úgy sajnállak, amiért az apád ezt tette veled, anyáddal és a húgoddal. Túl fogjuk élni ezt. Csak meg kell gyógyítani Bethanie-t. – Most Ian és Bethanie helyett is erősnek kellett lennie.

– Te átvészeled ezt. Adja Isten, hogy mindketten átvészeljétek. De én nem tudok ott állni mellettetek. Amikor holnap elmentek, el kell bocsátanotok engem is. – íme az Operaház fantomja, aki a sötétben lappang. Most megmutatta, mi van az álarc alatt. – Engedj el, Cocó, ha szeretsz. Nem akarlak cserben hagyni! – Már megtette. Annyira szerette volna támogatni a nőt és a kislányt, de tudta, hogy nem bírná. Becsületes volt Cocóhoz, olyan becsületes, mint még senkihez.

Éjszaka egy szemhunyásnyit sem aludtak. Csak feküdtek egymás mellett, Ian simogatta a nő arcát és testét, mintha meg akarná jegyezni minden porcikáját. Nem szeretkeztek, nem tudtak azok után, ami Bethanie-val történt. Csak feküdtek kölcsönös szeretetben, és Ian szavak nélkül búcsúzott. Cocó eltűnődött, hogy fogja-e még látni, aztán úgy döntött, hogy nem. Most, amikor azért harcolt, hogy ne veszítse el Bethanie-t, elvesztette Iant, akit semmivel sem tarthatott vissza. Bethanie-ra kell összpontosítania, akinek az anyja minden erejére szüksége lesz. Annyi ereje már nem volt, hogy Iannek is jusson, és a férfi ezt tudta. Ő eleve nem adhatott Cocónak erőt.

Másnap, mielőtt a taxi elindult a repülőtérre, a férfi egy pillanatra magához szorította Cocót, majd átölelte Bethanie-t.

– Miss Beth, vigyázz helyettem is a mamára, jó?

– Igen, Mr. Ian – felelte gyöngye hangocskáján Bethanie, és a férfira mosolygott, aki megacélozta magát, nehogy sírjon a gyermek előtt. Ian és Cocó egymás szemébe néztek egy hosszú pillanatig. Amikor a férfi az autó nyitott ablakához hajolva megcsókolta, a nő érezte, hogyan lesz semmivé négy év. Aztán a taxi elhúzott. Ian mozdulatlanul állt még egy darabig, majd bement csomagolni, mert itt volt az idő, hogy ismét útra keljen. Neki már nem volt itt szerepe. Cocó és Bethanie számára most kezdődik a harc.

Tizenhatodik fejezet

New Yorkban, a repülőterén Sam várta őket. Komoly arca felragyogott, amikor felnyalábolta Bethanie-t.

– Szia, Sam bácsi! Nathan hol van? – Nathan, Sam elsőszülöttje és a vele egykorú Bethanie barátok voltak a Facelime-on.

– Óvodában, ahol neked is kellene lenned! Mit keresel New Yorkban? –

Cocó hozott magával egy összecukható babakocsit arra az esetre, ha a kislány gyengének vagy fáradtnak érezné magát a gyalogláshoz. Sam gyöngéden beültette a kocsiba a gyermeket, és miután az utazók túlestek az útlelélvizsgálaton, tolt a kocsit.

– Azért vagyok itt – felelte a kislány -, mert beteg vagyok. De itt majd segítenek, hogy jobban legyek.

– Jó terv! – Sam és Cocó összenéztek. A nő nyúzott és ideges volt, de mosolyt erőltetett a szájára, amikor Sam megpuszilta. A férfi nem kérdezte, hogy van. Látszott rajta. Olyan volt az arca, mintha eljött volna a világvége.

Hordár hozta utánuk a poggyászukat. Sam lefoglalt egy bérautót, hogy ne kelljen a garázsban parkolnia, és ő minden lehetséges eszközzel segíteni akart Cocónak és Bethanie-nak. A bérautó időre jött, a hordár berakodott a csomagtartóba. Elindultak a város felé. Sam elkísérte anyát és kislányát a lakásba, ahol Theresa már várta őket, és rögtön vitte magával Bethanie-t a konyhába, hogy ehessen egy falatot.

Cocó hat hónapja járt utoljára New Yorkban, amikor idelátogattak Iannel. Még mindig Theresa tartotta rendben a lakást, amelytől Cocó nem tudott megválni, mintha arra számított volna, hogy amikor benyit, itthon találja a szüleit, de ők sosem voltak ott. A lakás fáradtnak, megfakultnak látszott, pedig Theresa mindig összehúzta a függönyöket, ha senki sem tartózkodott benne.

– Hogy van? – kérdezte halkán Sam, amikor letelepedtek a kuckóban. Theresa mindenüvé friss virágokat tett a kedvükért. Cocót az anyjára emlékeztették a csokrok: ő viragozta fel így a környezetét.

– Fáradt. Beteg. Alig várom, hogy találkozhatok holnap az orvossal. Folyton abban reménykedek, hátha tévedtek, pedig tudom, hogy nincs így.

– Veled megyek – mondta halkán Sam. – A megbeszélés tízkor lesz. Tamar megkért, hogy adjam át neked, mennyire sajnál benneteket. – Tamar pár hete hozta világra a negyedik gyermeküket, egy David nevű kisfiút. A harmadik és a negyedik szülésnél is császármetszést kellett végrehajtani rajta, ami nagyon megviselte. – Azt állítja, hogy ezzel befejezte, de én nem hiszek neki. Pedig jó szám a négyes, nekem bejön. – Cocó tudta, hogy Sam rendkívül lelkiismeretes apa volt, munka után és hétvégeket! rengeteget segített a feleségének a gyerekek ellátásában. – Hogy van lan? – Megszokta, hogy az író hosszú ideje többé-kevésbé állandó tartozéka Cocó életének.

A nő habozott a válasszal. Sam furcsán nézett rá.

– Valami baj van?

– Ja. – Cocó túlságosan össze volt törve ahhoz, hogy teljes mértékben felfogja, ami történt. Persze tisztában volt vele, hogy egyszer rá kell ébrednie, ám az majd később lesz. Majd egyszer, amikor egyedül lesz. – Ma elment.

– Hova? Újabb könyv?

– Nem. Ő úgy mondta, hogy örökre. Nincs lelkiereje Bethanie betegségéhez.

Sam elhült.

– Komolyan? Mondd, hogy nem gondolta komolyan.

– Szerintem igen – szólt halkán a nő. – Igazad volt akkor régen: ez egy súlyosan sérült ember. Valami szörnyűség történt vele fiatal korában. Egy részéről már tudtam, de csak tegnap este mondta el a többit.

– Olyan szörnyű volt, hogy nem tud kitartani melletted? – Sam nem hitt a fülének. Nem akart hinni. Mekkora csapás lehetett ez Cocónak: New Yorkba kell hoznia a leukémiás lányát, és a pasija csak úgy lelép. Dühítő volt belegondolni.

– Nem bírja, Sam. Tizenhét éves volt, amikor az apja meggyilkolta az anyját meg a hétéves húgát, aztán öngyilkos lett. lan találta meg őket. Saját bevallása szerint azóta nem ép ember. Azt állítja, senkit sem tud szeretni, de én tudom, hogy kettőnként igenis szeret. Csak nem tudja elviselni a gondolatot, hogy Bethanie meghalhat. Bejelentette, hogy elhagy. Éppen csomagolt, amikor eljöttünk. Megtört ember. Engem pedig pillanatnyilag egyedül Bethanie érdekel, nem istápolhatom lant is. Talán jól tette, amit tett.

Én nem akartam, de hát nem hozhatom helyre, amit mások vétettek ellene. Ha valami túl sok lesz neki, akkor menekül.

– Uramisten, Cocó. Mi van még?

– Ez is elég. Most csak Bethanie számít. Magammal később foglalkozom. Meg Iannel is, amennyiben visszajön, bár ezt nem hiszem. –

Úgy érezte, lan meghalt, és belőle is meghalt egy rész a férfival együtt. Igazság szerint lan már rég halott. Kiürült héj, amelyben valahogy még mindig ver a szív, noha huszonnyolc éve vérzik. Ám Cocónak most nem volt fölösleges energiája, hogy a férfira pazarolja. – Nálatok minden rendben?

– Megvagyunk. Azt hiszem, Tamar depressziós. Nagyon csendes a szülés óta. Már a harmadiknál is az volt. – Sam a férfiak többségénél tájékozottabb volt a szülés és az azt követő depresszió kérdéseiben.

– Engem ez sohasem érintett, de hát én egykés mama vagyok, nem értek az ilyesmihez.

– Huszonnyolc éves vagy. Még találkozatsz valakivel, és lehetnek srácaid.

– Tisztában vagyok vele. Vagy visszajön lan, vagy jön egy másik díszhím, valaki megtört, vagy különleges, vagy egzotikus, vagy híres, vagy briliáns, vagy rendhagyó, és én rögtön seggre esek tőle, és megy tovább minden úgy, ahogy eddig. Az lan-féle hapsik nem hosszútávfutók. Nincs elég szuflájuk. Márpedig úgy látszik, nekem ez a típus a specialitásom, ahogy azt megmondtam valamikor réges-régen. Négy év egészen szép menet. – Sam meglepetten konstátálta, hogy Cocó kész elengedni a szeretőjét. De hát abból, amiket lan mondott, eleve tudhatta, hogy ezt az embert nem tarthatja vissza. A hullócsillagok porrá omlottak a kezében az utolsó éjszakán.

– Remélem, visszajön – mondta fojtottan Sam.

– Én is, de sajnos biztosra veszem, hogy nem jön. Bethanie-nak fájni fog. Szereti lant, és lan is szereti őt. Halálosan szenvedett, amikor eljöttünk abból a házból. Velünk akart jönni, de nem volt bátorsága. Most pedig azzal kell foglalkoznunk, ami történni fog – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. Minden idegszálát, minden csepp vérét átállította Bethanie szolgálatára.

Valamivel később Sam távozott. Másnap fél tízkor fölvette és elvitte őket a Sloan Ketteringbe. Szabadnapot vett ki, hogy Cocó mellett lehessen.

Bethanie leszökdécselt az anyja gyerekkori szobájából, hogy üdvözölje Samet, lobban nézett ki, mert kialhatta magát. Cocó nem aludt, mert nem tudott lazítani. Telefonált Iannek, de a férfi nem vette föl. Cocónak fogalma sem volt, hol lehet, vagy hogy látja-e még valaha. Az eszével tudta, hogy nem, de azért reménykedett.

A Sloan Ketteringben, ahol dr. Jeff Armstrong áttekintette a vérképet és megvizsgálta Bethanie-t, valamivel bátorítóbb híreket kaptak. Az orvos egyetértett a londoni diagnózissal: Bethanie-nak AML leukémiája volt. Korán diagnosztizálták, és dr. Armstrong jónak látta az esélyeit, de a kislány egyelőre nagyon beteg volt. Az onkológus a szabvány kezelést javasolta: hat hét intenzív kemoterápiát, amitől Bethanie borzasztóan fogja érezni magát, és kihullik a haja. Armstrong már másnap el akarta kezdeni a kemót. Ideális esetben a gyermeknél már az első hat hétben csökkenni kezd a fehérvérsejtek száma.

Bethanie-nak kilencvenöt százalék esélye volt a jobbulásra, sőt akár a gyógyulásra. A kezelés körülbelül hat hónapig fog tartani, attól függ, hogy a gyermek szervezete miként reagál. Egyáltalán nem kizárt a teljes felépülés. Dr. Armstrong azt javasolta, ne menjenek vissza Londonba, Cocó gyógyíttassa Bethanie-t Bostonban, Párizsban vagy a Sloan Ketteringben. Ha New Yorkban maradnak, személyesen ő kezeli a kislányt. Az onkológus minden szempontból bizalmat keltő és meggyőző ember volt. Cocó máris láthatta, hogy mestere a szakmájának.

– Szeretném, ha itt kezelnék – mondta. Az orvos bólintott, majd átható pillantást vetett az asszonyra. Dr. Armstrong szálás termetű atléta volt, a haja vörössesszőke, a szeme sötétkék. Nagyon komoly volt, ritkán mosolygott, kivéve, ha a pácienseivel beszélt. Ismertette Cocóval a protokollt. Bethanie hat hétig fekszik a kórházban, ahol kemoterápiát kap, és megvédik a fertőzésektől, aztán hazamehet egy időre. Cocó anyyi időt tölt vele a kórházban, amennyit akar. Volt valamiféle hidegség az orvosban, mégis bizalmat ébresztett. Erezni lehetett rajta, hogy megszokta a parancsolást. Cocóval nem nyájaskodott, de Bethanie-t végtelen gyöngédséggel vizsgálta meg. Azt is elmagyarázta, hogy a gyógyszerelés megkönnyítésére be kell szerelniük Bethanie bőre alá egy portot. Hat kemény hónap állt előttük, de Cocó azt akarta, hogy vágjanak bele minél előbb.

– Amikor itt végzett – mondta dr. Armstrong -, el kell döntenie, melyik városban folytatja: Párizsban, Bostonban vagy nálunk, New Yorkban. Mindenütt egyforma a protokoll. – Amint az onkológus kiment, Cocó ismét köszönetét mondott Samnek. Utána tel kellett hívnia Leslie-t, hogy közölje vele: az év végéig nem tud dolgozni. London nem szerepelt az utókezelésre alkalmas helyek listáján. Olyan sok mindent kellett észben tartania!

Fontolgatta, hogy küld egy SMS-t Iannek, tájékoztatja, hogy másnap kezdik a kemót, de minek kínozza volna az üzenettel? Ezt egyedül kell végigcsinálnia, Sam majd besegít, ha lesz ideje. Ám őt sem használhatja ki a végtelenségig. Barátjának van egy vállalkozása, amelyet irányítania kell, van négy gyereke, egy depressziós felesége, ráadásul az anyja is gyengélkedett az előző évben. Ennyit bír el a válla, Cocó nem akarta még jobban terhelni. Másnap azonban megint csak Sam vitte el őket a kórházba, hogy megkezdhessék a kemót. Egy órával később ment be az irodájába, és azt mondta, napközben is érdeklődni fog, hogyan alakulnak a dolgok, és mi van velük.

Az első kezelés nem járt látványos sikerrel, úgyhogy fokozatosan emelték a dózist, és az első hét végére Bethanie pontosan olyan rosszul volt, ahogy megjósolták. Az immunszuppresszió miatt nem távozhatott a kórházból. Buborékban éltek, a kislány beteg volt, és sokat aludt. Cocó órákon át tartotta az ölében, vagy addig olvasott neki, amíg Bethanie el nem szundított. Beköltözött a gyerek mellé a kórházba. Pár naponta hazament tiszta ruháért, egyébként egy pillanatra sem hagyta magára a lányát.

Többször hívta lant, SMS-eket is küldött neki, de nem kapott választ. Ez a hat hét végtelennek tűnt. Sam mindennap bejött hozzájuk.

Jeff Armstrong, a szuperorvos, naponta többször megvizsgálta Bethanie-t, és gyakran érdeklődött a kislány hogyléte felől a kemoterápia közben. Ha észrevette Cocót a hallban, megállt, hogy pár szót váltson vele. Cocó egészen meglepődött, amikor az onkológus azt javasolta, menjen el a kórház javára adott jótékonysági díszvacsorára. Cocó nem akarta magára hagyni Bethanie-t, de kötelességének érezte, hogy megjelenjen a banketten, ha már egyszer az orvos javasolta. Megkérdezte Samet, hogy elkísérné-e, ám a barátjának otthon kellett maradnia a srácokkal, mert Tamar egyfolytában gyengélkedett a császármetszés óta.

Így hát Cocó vásárolt egy ezerdolláros helyet, és elment egyedül. Nem hozott magával semmiféle alkalmi toalettet, de a szekrényében talált egy

régi estélyit, amely még mindig illett rá. Nem volt izgalmas ruha, de Cocó beugrott a Sakshoz, ahol vásárolt estélyi szandált, egy méretes strasszkitűzöt, amely valódinak látszott, meg egy fekete szatén estélyi retikült, és feltűzte a haját. Nem érezte magát ünneplős kedvében, és egészen elhűlt, amikor a főasztalhoz ültették dr. Armstrong mellé, aki felajánlotta, hogy másnap megmutatja neki a Sloan Kettering kutatási részlegét. Cocó ezt nem utasíthatta vissza, nem sérthette meg azt az embert, aki olyan odaadó figyelmet tanúsít Bethanie iránt.

Lenyűgöző volt a kutatási részleg, ahol dr. Armstrong személyesen tartott másnap egy kétórás idegenvezetést. Utána meglátogatta Bethanie-t, és mielőtt távozott, egy mosollyal tüntette ki Cocót, ami nála ritkaságszámba ment. Áradt belőle az energia, és briliáns elme volt. Cocó azonnal fölismerte a jeleket, amelyek ellenállhatatlanul vonzották: a fölényes intelligenciát, a mérhetetlen siker és a csúcsteljesítmények auráját. A ragyogást.

Ragyogott minden férfi, aki valaha is közeledett hozzá, ő pedig ugyanúgy sodródott feléjük, ahogy a lepke repül bele a gyertyalángba. Figyelmeztette magát, hogy legyen óvatos. Ez az ember fontos szerepet játszik az ő életében, Bethanie-t próbálja megmenteni, nem szabad túlságosan meghitt kapcsolatba kerülnie vele.

Armstrong a vacsoránál szóba hozta, milyen adományoknak örülnének. Minimum egymillió dollár jól jönne, természetesen nem neki, hanem a kutatásokra. Vagyis nem hátsó gondolatok nélkül elegyedett szóba a nővel a hallban. Cocó nem zárkózott el az adományozástól, bár ennél talán valamivel kisebb összeget fontolgatott. Ha meggyógyítják Bethanie-t, örökké hálás lesz a kórháznak és személy szerint az orvosnak, ugyanakkor kellemetlenül érintette és rosszulesett neki, hogy dr. Armstrong a pénzforrást látja benne, és ha mégoly tapintatosan is, de megpróbálja kihasználni szorult helyzetüket.

– Szeret vitorlázni? – kérdezte egy nap a hallban az onkológus. Cocó igennel válaszolt, de hozzátette, hogy rég volt alkalma rá. – Van egy kis vitorlásom Chelsea Piersnél, ha esetleg kedve lenne velem tartani valamikor. – Dr. Armstrong nagyon vonzó férfi volt, valahol negyvenöt és ötven között. Cocót egy fiatalabb Edre vagy egy reál foglalkozású Ianre emlékeztette. Határozottan Cocó zsánere volt, ugyanolyan fárosz a saját területén, mint lan, aki továbbra sem válaszolt az ő hívásaira. Viszont Teff

Armstrongnak nagyon is lett volna kedve az ő társaságához, ha már Cocó ilyen hosszú időre New Yorkban rekedt.

– Most inkább nem hagynám magára Bethanie-t – mondta szívélyes mosollyal, és amikor Sam bejött hozzájuk aznap este, beszámolt neki az orvosról. Sam hozott egy képet, amit Nathan rajzolt Bethanie-nak. A kislány közérzete még mindig nagyon rossz volt, de az állapota nem romlott.

– Azt hiszem, van egy problémám – kezdte Cocó, miután Sam elsorolta az otthoni híreket: Tamar még mindig depressziós, a csecsemő hasfájós, Nathan beütötte a fejét az óvodában, haza kellett hozni.

– Kezdek olyan lenni, mint Mr. Mom – sóhajtott a férfi. Ő próbált megtenni minden tőle telhetőt a srácokért, ha már a felesége belesüllyedt az apátiába. Sam azt mondta, hogy Tamar örökké sír.

– Azt hiszem, Jeff Armstrong hajt rám – vallotta be aggodalmasan Cocó.
– Javasolta, hogy vegyek jegyet a jótékonyági bankettre, ahol megszervezte, hogy mellette üljek. Némileg kínos volt! Ma meghívott hogy menjek vele vitorlázni, és egymillió dolláros adományt akar, vagy annál is többet. Azt nem engedhetem meg magamnak, habár gavallérosan fogok adakozni, ha meggyógyítják a lányomat. Nem csinál semmi kifogásolhatót, de valahogy kissé túl barátságos az én ízlésemnek. Továbbá pont az a típus, akibe mindig belezúgok. Nem azért jöttem ide, hanem Bethanie miatt. De olyan pokolian okos és vonzó! A ragyogás, Sam, a csillogás, amit te mindig emlegetél. Az én végzetem!

Sam kinevette.

– Te meg olyan pokolian szép es szexi vagy, hogy az már ön- és közveszélyes!

– A fenét vagyok szép. Úgy nézek ki, mint egy madárijesztő, és csöppet sem érzem magamat szexinek. Ráadásul sem a hely, sem az idő nem alkalmas az efféle kalandokra. Nem szólva arról, hogy továbbra is szerelmes vagyok Ianbe – mondta szomorúan.

– Azt nem mesélte Jeff, hogy van egy tündérszép kínai felesége? Professzor a Columbia orvosi karán. Bombázó. Éjjel-nappal előadásokat tart, valószínűleg ezért nem lehetett ott a gálán. – Samet megbotránkoztatta, hogy Jeff ilyen bizalmaskodást enged magának. Ez illetlenség.

– Akkor meg mit akar? Csak a pénzt? – kérdezte naivan Cocó.

– Téged meg a pénzt. Cocó, neked két mágnesed van. Az egyik a szépség és a fiatalság, a másik a belőled kinézhető hatalmas adomány. A te

korodban nem sok nő mondhatja el magáról ugyanezt.

– De én nem akarom, hogy körülöttem nyüzsgjön, pláne ha felesége van, és ezzel vissza is értünk a kályhához.

– Csak mondj mindig nemet. Előbb-utóbb veszi a lapot. – Sam tulajdonképpen viccesnek találta a dolgot. Jeff különben is ártalmatlan: elfoglalt ember, közszereplő. Nem fogja üldözni Cocót. Csakhogy a nő nem bízott magában. Az orvos nagyon vonzó férfi, Cocó meg magányos volt, és rettegett. Ráadásul a sors Armstrong doktorra osztotta ki a megmentő szerepét, ami még veszélyesebbé tette. Cocó ismerte önmagát, és semmilyen körülmények között nem akart nős embert, se megmentőt, se megrontót, ő csak annyit akart, hogy dr. Armstrong mentse meg a lányát.

A következő héten az orvos ebédre hívta meg Cocót, aki éppen a hallban volt, mert Bethanie elaludt. Nem volt tolakodó, csak kitartó. Továbbá nős. Pár nappal később kiszúrta Cocót a büfében, és letelepedett az asztalához.

– Kerül engem, Ms. Martin? – kérdezte fülledt tekintettel, selyemsima hangon. Cocó úgy döntött, hogy őszinte lesz, mert nem tudta, mi mást tehetne.

– Hallom, nős ember – mondta halkán, az orvos szeme közé nézve. Amilyen hízelgő volt a figyelme, olyan veszélyes volt a stílusa, és minden, amit képvisel. Olyan volt Cocó számára, mint egy drog, amelyről leszoktatták az elvonón. Nem akart még egyszer belekóstolni.

– Úgy van – felelte hanyagul Armstrong, mintha a ténynek nem lenne jelentősége. – Tudja, egyezséget kötöttünk a feleséggel. Ő nagyon elfoglalt ember. Én is az vagyok. Ilyen körülmények között néha nehéz megőrizni egy házasság működőképességét. A házasságunk évek óta kimúlt, maga pedig nagyon érdekes asszony. – Igen, és csaknem húsz évvel fiatalabb. Annyira Ed volt, csak ezúttal más foglalkozással, de ugyanazzal a stílussal és szöveggel, hogy Cocóból majdnem kipukkadt a nevetés. Váratlanul nem is látta vonzónak Armstrongot, csak egy újabb nős pasit látott benne, aki úgy el van szállva magától, hogy azt gondolja, minden nő tekintse megtiszteltetésnek, ha ő megkönyékezi. Klasszikus önimádó!

– Nagyon méltányolom a kedvességét – mondta szemérmesen, és hülyének érezte magát, amiért itt kacérkodik ezzel az ürgével, csak azért, hogy levakarhassa magáról -, de most nehéz bármi másra is koncentrálnom a lányomon kívül. Talán ha jobban lesz. – Armstrong bólintott, és Cocó szinte látta, ahogy gondolatban elspájozolja őt a hűtőszekrényben, mint egy nassolnivalót, amellyel éjszaka bűnözik az ember. Nem akarta

megharagítani, nehogy elveszítse az érdeklődését Bethanie iránt, bár persze tudta, hogy ez az aggálya alaptalan, mert Jeff Armstrong ahhoz túl profi. Kétségtelenül zseniális kutató és orvos, de ugyanakkor kangörcsös, unatkozó nős pasas, aki új játszópajtást keres. Mint Nigel, vagy Ed, vagy oly sok más férfi.

Legalább lan sosem csalta meg, tudomása szerint. Nem az ő stílusa, és becsületes ember. A Jeffhez hasonló férfiaknak túlfejlett egojuk van, amelyet úgy kell etetni, ahogy az óriáskígyót szokták fehér egerekkel. Cocó viszont senki fehér egere nem óhajtott lenni.

Dr. Jeff ezek után távozott az asztaltól, és felhagyott Cocó hívogatásával. Lepöckölték, amit a hozzá hasonló férfiak nem szeretnek. Cocó túl jól ismerte ezt a típust, és büszke volt magára, amiért ellenállt az orvos közeledésének.

Június vége felé jártak. Július közepén, hat héttel azután, hogy elkezdték a kemoterápiát, Bethanie állapota javulni kezdett. Most már elhagyhatta egy kis időre a kórházat, ahol bejáró betegként kezelték. Cocó levihette Southamptonba. Bethanie haja kihullott, amit ő nagyon utált, és ugyanolyan lyukacsos horgolású, fehér sapkát viselt, mint kisbaba korában.

Homokvárat építettek, és jól érezték magukat. Egy ágyban aludtak. Cocó kényszerítette magát, hogy ne gondoljon a szüleire és Ianre, az emberekre, akiket szeretett és elveszített. Jeff Armstrong az eszébe sem jutott. Csak Bethanie-ra tudott gondolni, akinek az állapota javul, és remélhetőleg meg is gyógyul majd. Ez volt az ő közös sikersztorijuk. Cocó még soha életében nem volt ennyire hálás, vagy ennyire büszke magára, amiért ellenállt egy ragyogó eszű, sikeres, elragadó nős férfinak. A csillogás mágiája ezúttal nem hatott.

Tizenhetedik fejezet

Bethanie kezelésének hátralevő négy és fél hónapja gyorsan elszállt. A kislány állapota egyenletesen javult, már hazulról jöhetett be a kórházba az utókezelésekre. Cocó, ha néha elszabadulhatott, múzeumba járt. Júliusban és augusztusban többször lementek Southamptonba. Augusztus közepén Bethanie betöltötte az ötödik évét, és a kórházban születésnapra zsúrt rendeztek a tiszteletére. A másik zsúrt otthon tartották, Theresa, Cocó és Sam részvételével. Sam gyerekei nem jöhettek, mert az ünnepelt immunrendszere még mindig gyöngye volt. Ám négy hónap után olyan biztató javulással dicsekedhetett, hogy az orvosok szerint legyőzte a rákot.

Cocó abban reménykedett, hogy októberre visszatérhetnek Londonba. Leslie nélküle vezette a vállalkozást, és Cocónak már hiányzott a munka. Szeretett volna ismét normális életet élni, legfőképpen pedig arra vágyott, hogy Bethanie ismét egészséges kislány legyen. Bethanie többször kérdezősködött Ian után, de amióta eljöttek Londonból, a férfi nem jelentkezett. Cocó csak annyit válaszolt, hogy Mr. Ian könyvet ír, mert ezt Bethanie megszokta, és tudta, hogy ilyenkor nem szabad zavarni.

Egyik nap a southamptoni parton megkérdezte az anyjától, hogy az ő családjukban miért nincsen papa. Cocó azt felelte, hogy azért, mert az egyik családban van papa, a másikban meg nincs, és Bethanie beírta ezzel a válasszal, legalábbis átmenetileg. Cocó el akarta mondani neki az igazságot, de majd valamivel később, a lehető legkíméletesebben. Leslie-től hallotta, hogy Nigel jelenleg Duhajban él, és nagy bulikat szokott csapni Sussexben, amikor hazalátogat. Cocónak fogalma sem volt, mivel foglalkozik egykori férje, bár nem is érdekelte.

Sammel vacsorázott, ha a barátjának volt szabad ideje, ami nem fordult elő túl gyakran. Már öt hónap telt el David születése óta, de Tamar depressziója továbbra sem múlt el, és Samnek kezdett fogyni a türelme, mert szinte az egész gyerekgondozás rá maradt. Ha Cocóval vacsorázott, legalább ehetett tréflit. Nemrég töltötte be a harmincat, azt az életet élte,

amelyet a szülei elvártak tőle, de ő nem ezt akarta, amikor Cocó iskolatársa volt.

– Tamar már egy ideje emlegeti, hogy jogot akar tanulni – bosszankodott.
– Nem tudom, mit képzelsz, hogy ki fogja ellátni a srácokat, ha ő iskolában lesz, hacsak fel nem fogadunk teljes munkaidőre egy dadát, ami kész vagyon! Jelenleg van egy bejárónőnk, ugyancsak gyermekes asszony, de csak részidőre. Az anyám már nem elég erős a pesztrálásához, én pedig ennél többre nem vagyok képes. Négy éve nem volt egy szabad napom. Vagy a munka, vagy a kölykök. – Sam szerette a gyerekeit és a feleségét, de Cocónak az volt a benyomása, hogy a barátja fuldoklik. Nem tudta, mivel segítsen rajta. Sam megkérdezte, jelentkezett-e lan, Cocó azt felelte, hogy nem, és Sam nem feszegette a kérdést, nehogy kiborítsa.

Bethanie a kórházban ünnepelte a halloweent. Novemberben Jeff és csapata végre gyógyultnak nyilvánította. Egyetlen tesztje sem mutatta ki a leukémiát. Elvileg még csak gyógyulófélben volt, de Armstrong doktor szerint bízhattak benne, hogy a betegség nem újul ki. Ennek öröme bulit tartottak a gyerekszárnyon, sok léggömbbel és fagyalattal.

Bethanie-t hivatalosan elbocsátották a kórházból. Az összes ápolónő és orvos odajött, hogy búcsút vegyenek a kislánytól. Az utolsó napon, amikor Cocó bement Armstrong irodájába, hogy még egyszer köszönetét mondjon, átnyújtott az orvosnak egy borítékot, amelyben egy ötszázezer dollárról kiállított csekk lapult. Kevesebb volt ugyan annál, amit az onkológus kívánt, de akkor is fejedelmi adomány.

Azon az estén Cocó a barátjával vacsorázott. Másnap már indult is Bethanie-val Londonba az örökkévalóságának tűnő hat New York-i hónap után.

– Mit gondolsz, visszaköltözől még valaha ide? -kérdezte szomorkásán a férfi. Úgy örült, hogy Cocó a közelben van, miközben Bethanie-t kezelik, és ő akkor láthatja, amikor akarja, akár mindennap, ha csak rövid időre is. Most megköszönte neki, hogy átsegítette egy nehéz időszakon. Tamar depressziója végre enyhülni kezdett. Azt mondogatta, hogy nem akar több gyereket, és a férje ezúttal hitt neki. Az utolsó szülés nagyon megviselte az asszonyt. Sam bevallotta Cocónak, hogy fellélegzett, mert négy gyerek is bőven elég.

– Nem hiszem, hogy visszaköltöznék – felelte a nő -, de a lakást megtartom. Viszont fontolóra vettem, hogy eladom a londoni házat. Túl nagy nekünk, és most már rossz emlékek fűződnek hozzá. – Igyekezett nem

gondolni a Nigellel közös napokra, de a ház a volt férje nélkül is súlyos terhet jelentett. – Azon is gondolkozom már egy ideje, hogy visszamegyek az egyetemre.

– Te is? – csodálkozott Sam. – Tamarnak más témája sincsen. Kezdem azt hinni, hogy túl fiatal volt a házassághoz. Én bizonyosan az voltam. Vannak olyan barátaim az egyetemről, akik még meg sem nősültek, én meg már öt éve házas vagyok, és négygyerekes apa.

– Megbántad? – kérdezte a nő. A férfi habozott.

– Néha. Sok ez, amikor még apám üzletét is vezetni kell. – Máig az apja vállalkozásának tekintette a céget, nem a sajátjának. – Inkább lenne egy kisebb irodám, de fajsúlyosabb ügyfeleim! Lassan már teljes munkaidőben csinálom a befektetési tanácsadást, amit sokkal jobban szeretek a könyvelésnél. Az anyám ellenzi, Tamar ugyancsak, de én sokkal izgalmasabbnak és jövedelmezőbbnek találom. Persze kockázatosabb is.

– Akkor ezt kellene csinálnod! – biztatta a nő. – Nem élhetsz örökké úgy, ahogy mások akarják! – Sam csodálkozva bólogatott. Igaz lehet ez? Valóban, így élt éveken át. A családnak tetszett is, jobban, mint neki.

– No és te? Miféle iskolában akarsz tanulni?

– Azt gondold majd, hogy féleszű vagyok -mondta Cocó, és a szeme vásottan csillogott, pontosan úgy, mint iskolás korukban. Sam a mai napig azokat az éveket tekintette a fénykorának.

– Mindig is féleszűnek tartottalak – felelte mosolyogva. – De a jó értelemben. Te legalább teszel valamit, míg mások nem. Csak elvesztegetik az életüket, mint én.

– Ne légy már ilyen kemény magadhoz. Te sem vagy tétlen. Négy gyereked van, mit akarsz még? -Sam elhallgatta, hogy vissza akarja kapni az álmait. Cocó bezzeg nem mondott le az álmairól, mindig kitalált valami újat. – Armstrong doktor azt mondja, hogy Bethanie-t olyan kórházba kell vinni kontrollra, ahol ugyanazt a protokollt használják, mint a Sloan Ketteringben, vagyis Bostonba, New Yorkba vagy Párizsba. Azon gondolkoztam, hogy a két utolsó szemeszteremet Párizsban, az amerikai egyetemen tudom le. New York lefárasztott az utóbbi hat hónapban, Bostonba nem akarok menni, de Párizs érdekes lehet egy évre. Rajta kell tartanom a szememet az üzleten, bár Leslie nélkül is elboldogul. Tölthetnék egy évet Párizsban, és utána esetleg visszamehetnék Londonba. Azt hiszem, nomád lettem én is, mint Ian. Ezt majd akkor döntöm el, amikor visszajöttem.

Sam ezúttal nem vihette ki őket a repülőtérre. Cocó és Bethanie másnap csendesen távoztak. Bethanie hihetetlen bátorsággal végigcsinálta a kezelést, és ha szerencséje lesz, nem esik vissza. Cocó megírta SMS-ben Iannek, hogy a gyermek állapota egyre jobb, remélhetőleg meggyógyult. Ian nem válaszolt, de legalább most már tudja. Cocó úgy érezte, tartozik neki ennyivel. Különös lesz visszatérni a londoni házba, ahonnan eltűnt Ian, és Bruce sem várja a konyhában, hogy a gazda hazajöjjön, vagy valaki enni adjon neki.

A londoni ház makulátlan tisztasággal és csenddel várta őket. Bethanie rohant a szobájába, hogy ellenőrizze a babáit meg a plüss állatseregletet.

Mind megvoltak. Ian egy levélkét hagyott a gyerek ágyán, és Cocónak könnyek szöktek a szemébe, miközben felolvasta a kislánynak.

„Miss Beth! Ha ezt olvasod, akkor már ismét otthon vagy, teljes egészségben. Erezd magad jól az óvodában, játssz sokat a barátaiddal, légy jó kislánya a mamának, és mondd el neki, hogy nagyon szereted. Én most tevéken lovagolok, és írok egy könyvet. Sose felejtsd el, hogy szeretlek. Hiányzol nekem és Bruce-nak. Öllelek és imádlak: Mr. Ian". Arról nem volt szó benne, hogy visszajön, vagy hogy meglátogatja a kislányt.

Cocó megnézte a saját ágyát, de azon nem volt levél. Mit is mondhatott volna neki a férfi? Cocó tudta, miben osztoztak, mennyire szerették egymást, és az elég. De mikor este lefekvéshez készülődött, felfedezte az éjjeliszekrényén a férfi új könyvének a tördelt levonatát, amelyet már olvasott, amikor Ian elkészült az írással. Az ajánlások oldalára lapozott, mintha kitalálta volna Ian szándékát. A kefelevonatban még nem volt dedikáció. Összeszorult a torka, amikor olvasta: „A négy nőnek, akiket szerettem, és örökké szeretni fogok: Weenie-nek, anyámnak, Cocónak és Bethanie-nak, szívem minden szeretetével: ÉK." Alákanyarította az ismerős barna tintával: „Nagyon szeret Ian", és az éjjeliszekrényre tette, mielőtt eltávozott. Az üzenet hat hónapja várt Cocóra.

Hihetetlen Odüsszeia volt az utóbbi félév: Bethanie leukémiája, Ian elvesztése, most pedig a hazatérés az üres házba. Cocó nem tudta, mihez kezd legközelebb, de holnap mindenesetre bemegy az irodába, áttekinti a folyamatban levő munkákat, és felhívja az amerikai egyetemét Párizsban. Ott szándékozott élni. Egy percet sem akart elveszteni a visszakapott életéből, és ehhez Párizs egy darabig épp az alkalmas helynek látszott.

Benézett Bethanie-hoz, aki aludt, akár a tej. Feltűzte lan levelét az üzenőtáblára. Bebújt ropogósán tiszta ágyába, és azon tűnődött, mit hoz a következő fejezet. Most, hogy Bethanie meggyógyult, az anyja ismét foglalkozhat az étellel. Akárhol is van most lan, remélhetőleg boldog. Cocó tudta, hogy mindig szeretni fogja, és a férfi is szeretni fogja őt, amennyire tőle telik.

Másnap elvitte Bethanie-t az óvodába, ahol megünnepelték. Mindenki felállt és éljenzett, amikor a kislány megjelent, még üdvözlő posztereket is rajzoltak neki. Cocó alig ismert rá az irodára, mert Leslie átrendezte, és fölvelt három új asszisztenst, akik serényen dolgoztak. Cocó és Leslie rendszeresen beszéltek telefonon, naponta használták a FaceTime-ot, Leslie gyakran küldött e-mailt. Az üzlet tovább fejlődött, Cocó úgy érezte, talán nem is életfontosságú a jelenléte. Délelőtt beszélt Leslie-vel Párizsról, ahol meg akarja szerezni a diplomáját. Barátnője szélesen mosolygott:

– Csináld! Pokoli éved volt, megérdemelsz mindent, ami az eszedbe jut!
– Cocó ugyanígy érzett. Az életet akarta ünnepelni, miután New Yorkban átment a poklokra. Bethanie gyógyulása fényes győzelem volt, az egyetlen dolog, ami számított.

Beszélt az amerikai egyetem felvételi irodájával, és bár későn jelentkezett, engedélyezték, hogy januárban kezdje az évet. Cocó megígérte, hogy átküldi nekik a személyi anyagát a Columbiáról, aztán fülig érő szájjal bevonult Leslie irodájába.

– Hoztam egy új ügyfelet neked!

– Igazán? Kit? VIP? – kérdezte Leslie.

– Ez csak természetes! Magamat! Keress nekem egy lakást vagy egy házat Párizsban egy évre, bár nem hiszem, hogy olyan sokáig maradnék. Annyi kreditet akarok összeszedni, hogy lediplomázhassak. Szívesebben költöznék házba, arra az esetre, ha maradnánk még egy kicsit a diploma megszerzése után is.

– Feladtad a leckét. Nincsenek kiterjedt kapcsolataim Párizsban, és nem beszélek franciául, de az egyik új lány igen. Meglátjuk, mit tehetek az ügyben. Amikor Cocó egy héttel később bement dolgozni, Leslie ragyogó arccal a kezébe nyomott egy dossziét, és abban egy ház leírását és fotóit. Aranyos, háromszobás, pici ház volt a Bal parton.

– Hogy is szól a mondás? A lehetetlent azonnal teljesítjük, a csodákra egy kicsit várni kell. Na, mit szólsz hozzá? – Cocó átnézte az anyagot, aztán

mosolyogva visszaadta a dossziét.

– Kiveszem.

– Csak így? Nem is akarsz átmenni megnézni?

– Nem szükséges. Megbízom benned. – A párizsi ház kissé emlékeztetett a londonira, amelyet Iannek találtak, amikor először jött át a filmje forgatására: ugyanolyan meseszerű, bájosan ódon hangulata volt. Cocó megírta a csekket a foglalóra. Az egyetemi felvételhez szükséges formanyomtatványokat már kitöltötte. Decemberben, egy nappal a huszonkilencedik születésnapja előtt kapott egy e-mailt, amelyben értesítették, hogy fölvevették a párizsi amerikai egyetemre végzős hallgatónak, és a kreditjeivel lediplomázhat júniusban.

Addig keresgélt, amíg talált egy kicsi, kétnyelvű iskolát Bethanie-nak, amely tökéletesnek tűnt, és helyük is volt a kislány számára.

Bethanie és Leslie társaságában ünnepelte a születésnapját. Leslie-nek volt egy új barátja, aki láthatóan boldoggá tette. Negyvenöt évesen már nem várt a tündérkirályfira. Örömét lelte a munkájában, és beérte egy halandóval. Barátja, egy tehetséges bútortervező és korábbi ügyfél, egy éve költözött Koppenhágából Londonba. Cocó már találkozott vele, és nagyon rokonszenvesnek találta.

Vásárolt egy fenyőfát, amelyet Bethanie-val közösen feldíszítettek. Cocó hálás volt minden közös napért. Január másodikán elutaztak Párizsba, ahol Bethanie pár nappal később elkezdte az iskolát. Cocó megtömött egy táskát tolliakkal és füzetekkel, így jelent meg az első előadáson az amerikai egyetemen. Diákos izgalommal ülte végig az órákat, és boldogan csevegett a hallgatókkal, akik között öreg hölgynek érezte magát, pedig huszonkilenc évesen egy nappal sem látszott idősebbnek náluk.

A második óra után elejtette a könyveit. Egy kékfehér csíkos szvettert viselő diák segített fölszedni őket, aki fekete üstökével úgy nézett ki, mint egy túl nagyra nőtt kisfiú. Amikor két előadás között megittak együtt egy kávé, közölte, hogy vermonti, és huszonhárom éves. Cocó cserébe elmesélte, hogy nyolc éve kimaradt az egyetemről – azt nem árulta el, miért -, és úgy döntött, hogy most szerzi meg a diplomát.

A fiatalember úgy viselkedett, mintha egykorúak lennének, és ez roppant üdítően hatott Cocóra. Nem volt sem híres szerző, sem kutató, sem iparbáró, sem strici, csak egy fiú, aki úgy bánt a nővel, mintha ő is diáklány lenne. Cocó meghívta vacsorázni a hétvégére, és a fiú magával hozta két

barátját, akik örömmel szórakoztatták Bethanie-t. A srác elmesélte, hogy heten vannak testvérek, ő a legidősebb.

Együtt jártak moziba, és volt két közös tárgyuk az egyetemen, ahol egyébként több hallgató is idősebb volt Cocónál. Ide járni olyan érzés volt, mint fejest ugrani egy hűvös vizű medencébe: Cocó felébredt, életre kelt tőle. Új dolgokat tanult, és a régiekre emlékezett, könyveket olvasott, amelyek más jelentést nyertek most, hogy idősebb lett. Olyan volt, mint újratekdeni az életet, csak tragédia nélkül. Hosszú politikai vitákat folytattak az egyetemhez közeli kávéházakban. Cocó megint fiatalnak érezte magát a Sloan Ketteringben töltött fájdalmas hónapok után, és minden fogadkozása ellenére egyik délután ágyba bújt Jimmyvel a házában, amikor Bethanie még iskolában volt. Viszonyuk üde volt, valóságos és egyszerű, mentes minden bonyodalomtól. Cocó talált olyan dadát, akit Bethanie szeretett, így időnként elszabadult hazulról.

– Te vagy a legizgalmasabb nő, akit valaha láttam – mondta Jimmy, akinek ugyanolyan sötét haja volt, mint neki. Cocó csak hat évvel volt idősebb nála, de olyasmiket élt meg, hogy az elég lett volna több életre. Beszámolt Samnek a srácról, elhallgatva, hogy lefeküdt vele. Nem volt szerelmes a fiúba, de nagyon tetszett neki, már csak azért is, mert még előtte állt az élet, és volt mire várnia.

Jimmy zseniálisan értett a számítógépekhez, az volt a terve, hogy miután megszerezte Párizsban a diplomát, az Államokban folytatja a tanulmányait, a Massachusetts Műszaki Egyetemen. Három szobatársa volt, akik ebédidőben Cocó lakására jártak szeretkezni, a fiú pedig néha csatlakozott anyához és lányához a vacsoránál. Bethanie a mama barátjának tartotta Jimmyt, aki órákig játszott vele, és kifogyhatatlan türelme volt a kislányhoz. Ha lementek a parkba, mindhárman lelkesen hintáztak. Párizs pontosan azt jelentette, amire Cocónak és Bethanie-nak szüksége volt: a gyógyulást.

Leslie néhányszor telefonált, hogy tanácsot kérjen különböző új ügyfelekkel kapcsolatban. A tanítási szünetekben Cocó visszarepült Londonba, hogy segítsen a barátnőjének. Ilyenkor Jimmy is elkísérte, hogy találkozhasson londoni barátokkal. Cocó azóta nem látott ilyen gondtalan napokat, amióta a Columbia diákja volt. Ha beülhetett a pádba, ismét gyerekeknek érezte magát.

Nagy meglepetésére kapott egy e-mailt Iantól, pedig már azt hitte, soha többé nem hall róla. A férfi Marrakesben élt, ahol egy régi palotát bérelt

magának, és egy új könyvön dolgozott. Tudni akarta, hogy érzi magát Bethanie, egyenletes-e a gyógyulása. Elsősorban ezért írt, de persze érdekelte az is, hogy van Cocó. Azt írta, nincs nap, hogy ne gondolna a nőre, ám nem kérte, hogy találkozzanak.

Cocó azt felelte, hogy Párizsban jár egyetemre, és nagyon szeret itt tanulni, mert a párizsi élete egy darabka mennyország, tökéletes ellenpontja a hat pokoli hónapnak New Yorkban. Azt írta, örül, hogy lan hallat magáról, de ő sem javasolt találkozást. Tartott tőle, hogy nem tudna ellenállni a csábításnak, márpedig lan örökre bezárta maga után az ajtót, akármennyire hiányzott neki a nő. Cocó akaratlanul feltépett egy régi sebet, amikor Bethanie megbetegedett, és attól félték, hogy elveszíthetik. lan azt mondta, ő nem olyan erős, hogy még egyszer elveszíthetne valakit. Azt írta, nagyon szereti mindkettőjüket, de nem említette, hogy jön-e valamikor Angliába, vagy hogy hova utazik legközelebb.

A londoni hét után Cocó, Jimmy és Bethanie visszatértek Párizsba, és beültek a padba.

Tavasszal Cocó elment Jimmyvel Givernybe, és közösen felfedezték Versailles-t. Jimmy bánatosan nézte, hogyan veszi át Cocó a diplomáját. Ő a nyáron Skóciába készülődött a barátaihoz, utána vissza akart térni Vermontba, ahonnan majd vitorlázni megy Maine-be, a családjuk nyári hagyományai szerint, hogy végül kikössön ősszel Massachusettsben, a műszaki egyetemen.

– Ez azt jelenti, hogy vége? – kérdezte búsan Cocótól az edinburgh-i utat megelőző éjszakán.

– Úgy gondolom. Hát te?

– Ez volt életem legboldogabb hat hónapja -mondta a fiú, olyan hangon, mint akit most üztek ki az Edenkertből.

– Nekem is, de nemcsak a legboldogabb, hanem a leglazább is. – Elmosolyodott, mert eszébe jutott valami. Hiszen Jimmynek ő jelentette a csillogást! – Most pedig szépen elmész játszani az olyanokhoz, akik hozzád illenek korban, mint ahogy én is azt teszem.

– Miért? Olyan jól kijövünk egymással! – A fiú nem értette, mi okuk lenne a szakításra azon kívül, hogy ő elmegy Bostonba, Cocó pedig visszatér Londonba.

– De nem jönnénk ki jól, ha megpróbálkoznánk a tartós kapcsolattal. Nem is ez volt a szándékunk. Ez csak úgy megtörtént, és így sokkal jobban szórakoztunk.

– Akarsz találkozni velem Skóciában?

– Nem, nem akarok. – Sosem állította a fiúnak, hogy szereti, mert nem akart hazudni. Az igazság ennél sokkal édesebb volt: ők különleges barátok voltak, és ezt a rövid időt, amelyet együtt töltöttek Párizsban, soha nem felejtik el. Kedves emlék lesz mindkettőjüknek, mert nem volt semmi, ami elrontsa.

Jimmy tői elbúcsúzni felnőttes viselkedés volt. Cocó nem próbálta a kelletténél hosszabbra nyújtani, netán beszuszakolni a hétköznapiakba a kapcsolatukat. Adott még egy búcsúcsókot a fiúnak, aki elsírta magát a távozásnál.

– Most pedig menj, keress egy helyes lányt Vermontban, és hagyd a vadakat, az egzotikusakat, az izgalmasakat. Az efféle kapcsolatok nem tartanak sokáig. Ez a legjobb tanács, amelyet adhatok. Ha az ilyenekre hajtasz, az olyan lesz, mintha homokba írnál, és a végén olyan egyedül maradsz, mint én. – Jimmy intett neki, aztán eltűnt a metróban, amely majd elviszi a Gare du Nordra, a skóciai vonathoz.

Másnap Cocó is elutazott Párizsból Bethanie-val. A kislány szerette az iskoláját, és máris beszélt franciául. Cocó becsomagolta a diplomáját, aztán hazamentek. Megengedte magának, hogy egy szezonra gyerek legyen, de most ideje hazatérni, és visszaváltozni felnőtté. A gyermekkor és az ifjúság nem tart örökké, és ez így van jól. Kezdte hiányolni a felnőttéget és a munkát. Itt megújult és felfrissült, készen állt rá, hogy visszamenjen Londonba, és ismét a kezébe ragadja életének gyeplőjét.

Tizennyolcadik fejezet

Leslie boldogan fogadta júniusban a Londonba visszatérő Cocót. Az ő életében is történtek változások: dán barátja, akivel már két éve tartott a kapcsolatuk, megkérte a kezét. A férfi eddig agglegény volt, Leslie pedig tíz éve elvált. Július elejére tűzték ki az esküvőt. Leslie megkérte a barátnőjét, hogy amíg ők oda lesznek nászúton, két hétig ő vezesse az irodát, Cocó pedig szíves-örömet vállalta.

– A tündérkirályfit Párizsban hagytad? – ugratta Leslie. Kétszer járt Cocónál Párizsban, és Jimmy is átjött Londonba, innen volt az ismeretség. – Egy percig el is hittem, hogy komolyan gondolod, de aztán rájöttem, hogy csak szórakozol. – Leslie-nek jó szeme volt.

– Már Edinburgh ban van, ahonnan hazamegy Vermontba.

– Nagyon vérzett a szíve, amikor elment?

Cocó elmosolyodott az emléktől.

– Csak egy kicsit. Kiheveri. Az ilyen ügyek nem tartósak. Semmi sem az, kivéve az igazit, de azt nehéz meglelni. Sam, a barátom, azt mondja, hogy engem mindig elkápráztat a csillogás, és igaza is van.

– Ilyesmiben mindnyájunknak volt részünk -mélázott Leslie, aki ugyancsak épített légvárat, de most, hogy találkozott az igazival, nem habozott megragadni a szerencséjét. – Egy New York-i befektetőtől kaptunk egy érdekes ajánlatot, amelyet megbeszelnék veled. Megtetszett neki az elképzelésünk, nyitni akar New Yorkban egy irodát, és azt szeretné, ha valamelyikünk segítene a létrehozásában. Te ismered a várost, én nem. Az a terve, hogy hozzájárul a működési költségeinkhez, berendezi az irodát, felfogadja a személyzetet. Ez exponenciálisan megnövelné a vállalkozásunkat. Mit szólsz hozzá?

– Azt kéred, hogy költözzek át New Yorkba, és vezessem? Mert azt nem szeretném. Szívesebben élek itt – felelte Cocó. – Nincs kedvem visszatérni oda. – Hat hónapig tartózkodott New Yorkban, és alig várta, hogy eljöhessen.

– Nem, ő csak azt kívánja, hogy segítsünk létrehozni az irodát, mutassuk meg, hogyan működik, aztán mehetünk haza. Három hónapot számolok rá, hogy beinduljon a munka. Ez se vonz?

– Három hónapot még kibírok. Tartozom neked ennyivel a tavalyi évért, amikor hol New Yorkban voltam, hol Párizsban. Amíg ott vagyok, be kell íratnom Bethanie-t iskolába, de ebben a korban még rugalmasak a gyerekek. Mikor akar kezdeni a befektető?

– Azt hiszem, szeptember közepén. Már talált irodának való helyiséget a SoHóban, jelenleg az állásinterjúknál tart.

– Amikor belevágtál, te is akartál irodát nyitni New Yorkban – emlékeztette Cocó. – Ez a mi esélyünk!

– Vállalod?

– Igen, vállalom – felelte Cocó, bár maga sem tudta, nem bánja-e majd meg, hogy három hónapra ismét lecövekel New Yorkban. Ám a tőkeinjekció jól jön, és így több időt tölthet Sammel is. – Azonnal indulhatok, amint visszatérel a nászútról. Így lesz két hónapom segíteni a berendezkedésben, és maradok plusz egy hónapot a nyitás után. Ez jó lesz így. – Ráadásul ott a southamptoni ház, ahol ő és Bethanie eltölthetik a hétvégéket. Bethanie-nak csak hat hétig kell iskolába járnia New Yorkban, ami valóságos kaland lesz a kislány számára.

– Akkor elkezdem a munkát, és értesítem a befektetőt. Köszönöm, Cocó! – mondta szeretettel Leslie. – Nagy lehetőség ez nekünk! Idővel más városokban is nyithatunk fiókokat, ha lesznek megfelelő partnereink. Ezt a mostanit nagyon ajánlotta a bankunk és egy közös barátunk.

Négy nappal később éppen a New York-i iroda erőforrásait szedték listába, amikor Cocó kapott egy e-mailt Samtól. A férfi azt írta, Londonba jön, mert találkoznia kell egy fontos befektetővel, és szeretne együtt vacsorázni Cocóval. Sam sikeresen átalakította a vállalkozása profilját, s a cég szépen fejlődött.

„Akarsz nálam megszállni? Bőven van hely!”, válaszolta a nő, de Sam inkább egy kereskedelmi hotelre szavazott, mert az közel volt a tárgyalásai helyszínéhez. Cocó örült, hogy együtt vacsorázhatnak. Sam érkezése a következő hétre volt várható; Cocó ekkor akarta elújságotlani, hogy három hónapra átköltözik New Yorkba.

Sam érkezéséig épp elég munkát adott neki a New York-i terv, amelyen Leslie-vel közösen dolgoztak. Aztán megjött Sam, és Cocó elment érte a szállodájához. Szokatlanul komornak találta a barátját, amit azzal

magyarázott, hogy bizonyára fáradt. A kedvenc olasz éttermébe vitte, ahol zavartalanul beszélgethettek.

Sam kívárta, hogy megrendeljék a vacsorát, és fejenként egy-egy pohár bort, mielőtt felrobbantotta a bombát. Mostanában keveset beszéltek, mert a férfi nagyon elfoglalt volt. Cocó gyanította, hogy bajok lehetnek otthon, vagy pedig az összeroskadásig meg van terhelve. Kurta SMS-eket küldött, amelyekből süttött az idegesség, és már nem találkoztak a FaceTime-on. Vélhetőleg minden percét kitöltötte a cég bővítése. Vajon tart még Tamar depressziója? Sam ivott egy korty bort, aztán felnézett Cocóra.

– Elválunk.

Cocónak leesett az álla. Korábban Sam még csak nem is célzott ilyesmire.

– Hogy micsoda? Viccelsz? De hát mikor történt? Hogyhogy én nem tudok róla? Beleszeretnél valakibe? – Nyilván Sam akar válni, nem a felesége.

– Nem én akarom. Tamar hagy el engem. Azt mondja, túl fiatal volt, és nem tudta, mit vállal, amikor összeházasodtunk. Túl liberálisnak tart engem. Nem vagyok elég ortodox. Azt mondja, fojtogatja az életünk. Nem tud bánni a srácokkal, de nem is akar. Dolgozni akar, amint elvégezte a jogot, vagyis minden munka rám marad. Mert én elraboltam az ifjúságát, mondja ő. – Holott épp Tamar volt a kölönc a férje nyakán, ő vágta vissza Sam életét. – Jogot akar tanulni. Már egy ideje hajtogatja. Válsról mostanáig nem volt szó, ez új fejlemény. Anyám agyvérzést fog kapni! Sabra és Liam ugyancsak válnak, mert Liam csalta a húgomat a titkárnőjével. Az egész családom széthullóban, kivéve a két vallási fanatikust, akik úsznak a mennyei boldogságban! Húgom, az apáca, és az öcsém, a rabbi! Mi, többiek, mi a rakás szerencsétlenség vagyunk – mondta olyan bánatos képpel, hogy Cocó akaratlanul elmosolyodott.

– A szentségit! Mi történt?

– Sabra és Liam nem jönnek ki egymással. Liam-nek nem ez az első félrelépése. Örökösen veszekednek, rémes hallgatni őket. Tamarnak meg valamiféle égi látomása volt, amelyben nekem nincs helyem. Eredetileg nem akartam megmondani neked, hogy házassági tanácsadással is próbálkoztunk, de csak rosszabb lett tőle minden. – Nem bánatosnak látszott, inkább olyan volt, mint aki sokkot kapott, bár Cocó még nála is jobban meg volt döbbenve. – Szerinted van valakije? – Ez annyira nem volt

jellemző Tamarra. Bár igaz, a férjének nemigen volt rá ideje, végtére is egy hattagú családot kellett eltartania.

– Már régóta más zsinagógába jár, nem abba, amelyikbe én. Úgy sejtem, beleszerethetett az ottani rabbiba, vagy a gyülekezet valamelyik tagjába. Neki én nem vagyok elég hitbuzgó. Hát nem is vagyok. Én egy neológ imaházba akartam járni, nem ezekbe a szigorú ortodox zsinagógákba, amelyeket Tamar kedvel. Ez megöli anyámat – mondta siránkozva. Sam valami éteri lénynek látta az anyját, holott Zipporától mi sem állt távolabb.

– Anyád erős asszony, nem lesz neki semmi baja! – jelentette ki határozottan Cocó. – No és te? Hogy érzed magad?

– Mint akit sokkoltak. Sosem hittem, hogy Tamar képes lesz erre. Azt tudtam, hogy boldogtalan és depressziós David óta. De hogy ennyire? Egy hete közölte, hogy ki akar szállni. Azért nem szóltam neked, mert személyesen akartam elmondani.

– Tudtok kötni valami tisztességes egyezséget, amely kedvez a srácoknak? – kérdezte Cocó. -Olyan kicsik.

– Próbálkozunk. Azt hiszem, a negyedik tett be Tamarnak. Engem is majdnem kicsinált. Hasfájós, örökké sír. Javasoltam, hogy válás helyett inkább fogadjunk dadát. Tamar mindkettőt akarja. – Olyan sebzett volt az arca, hogy Cocó megsajnálta. – Működik a házasság, ha az ember komolyan akarja. De Tamar nem akarja, ő csak szabadulni akar. Rázós lesz. Négy srác, az anyjuk joghallgató, nekem meg rengeteg a munkám.

– Csak így? Négy gyerek után? Semmi figyelmeztetés? Semmi „beszéljük meg?”

– Én nem tudok róla. Tamar azt állítja, ő figyelmeztetett, pedig dehogy. Vagy csak én nem hallottam. Akkora csődnek érzem magamat! – Könnyek szöktek a szemébe.

– Sam, nem te vagy a hibás. Amikor megismerkedtetek, Tamar szürke egér volt, aki most átváltozik oroszláná. – Sam feleségének huszonnyolc évesen jött meg a kedve az önállóságához. Váratlanul megkívánta a függetlenséget, a szabadságot, egyszóval mindent, amit kihagyott.

– A szülői felügyelet jogát meghagyja nekem, ő beéri a láthatással, úgyhogy lényegében cserben hagyja a gyerekeit is. – Cocó puff volt. Ezt sosem hitre volna Tamarról. – A helyzet iróniája, hogy már rég úgy érzem magamat, mintha a víz alá nyomnának. Túl hamar jöttek a babák, mert ő így akarta, és a családjaink ezt várták el tőlünk. Tamar kőkeményen betartja a vallás parancsait, és sosem érdekelt, hogy kívülünk is létezik egy

nagyobb közösség. Két éve majdnem viszonyom lett egy munkatársnőmmel, akit inkább elbocsátottam, hogy ne érezzék kísértést semmiféle butaságra. És Tamar most ki akar szállni!

– Én sem vagyok boldog, de azért nem hagyom faképnél, és nem panaszkodom a hitbuzgalmára. Nem őt hibáztatom a házasságunkért: engem nem hagytak élni a szüleim. Csak én betartottam a szerződés rám eső részét. Nincs egy közös tulajdonságunk, se egy közös témánk. Szeretem a srácimat, de örökös versenyfutásban vagyok köztük és a munkám között, és még Tamart is igyekszem boldoggá tenni, de ő csak lamentál.

– Ráadásul anyám elvárja, hogy tartsam fent az apám vállalkozását, mert így kívánja a fiúi kegyelet. Amit apa teremtett, az elavult, le kellene zárni! Volt értelme, amikor megalapította, de most már nincs. Mind megéltünk belőle, de azok más idők voltak, és apa más ember volt. Kis léptékű ember. Mindig félt a nagyságtól. Engem mindig jobban érdekelt a befektetés a könyvelésnél. Az volt a mindennapi kenyérünk, de mostanra megpimpósodott a kenyér. Se teremtő erő, se varázslat nincs benne.

Sam csapdába esett gyermekkorának világa és a saját vágyai között. Ő szárnyakat akart növeszteni, hogy szállhasson, ám Tamar és az anyja röghöz kötötték. Harmincéves korára négyszeres apa lett, és most az a nő akar kiszállni a házasságból, aki ezt a kölöncöt kötötte Sam nyakába? Ez nem tisztességes.

– Te legalább követted az álmaidat, amit én sohasem tettem – folytatta a férfi. – Mihez kezdek elváltán, négy gyerekkel? – kérdezte szomorúan. Cocó megérintette a kezét.

– Boldogulni fogsz, méghozzá jól! – Sam volt a legjobb férj, akit ismert, a legjobb apa, fin és barát. Évek óta lelkiismeretesen teljesítette minden kötelességét, holott senki sem segített neki. Samnek ugyanez volt a véleménye Cocóról. Mindketten átvészelték a viharokat a maguk emberségéből, mert a társaiktól nem számíthattak támogatásra. Ian jó ember volt, mégsem állt Cocó mellé, amikor kellett volna. Bethanie betegségének hírére elmenekült, magára hagyva a nőt a bajban. Máig Marrákesben rejtőzött a könyveivel és a kutyájával, mert félt az élettől. Cocó legalább mert kockáztatni, akkor is, ha hibázott, és megsebeztek. A sebek befornak, Sam is meggyógyul.

– Nem értem az embereket – tűnődött Sam. – I la nehéz idők jönnek, egyszerűen lelépnek, ahelyett, hogy egy kicsit megerőltetnék magukat. – Egyiküknek sem volt szokása a lelépés, pedig Sam vállát súlyos teher

nyomta, és nagyon úgy nézett ki, hogy még Tamar feladatkörét is neki kell átvállalnia. – A feleségem talán észre tér, bár én nem hiszek ebben.

– De még ha észre térne is – mondta Cocó bátran, mert mindig igyekezett becsületes lenni a barátjához -, akkor is beleragadsz egy házasságba, amelyet sosem akartál, egy nővel, akit szerintem sosem szeretted. Azt mondtad, hogy szereted, de kötelességtudásból lettél a férje, azért, hogy bizonyítsd a tiszteletedet a szüleid és Tamar iránt. Tiszteletből nem húzhatod valaki mellett ötven évig!

– A szüeim megtették – mutatott rá a férfi.

– Mert szerették egymást. Az én anyám mindig azt mondta, hogy ne járjak kitaposott úton, és sose játsszak a mások szabályai szerint. Részemről kissé túlzásba vittem a dolgot, amikor lehetetlen alakokkal próbáltam elnyerni az elnyerhetetlent. Tudtam, hogy lan sérült, de nem mértem föl, milyen súlyosan. Nigelnél is voltak figyelmeztető jelek, de én szemet hunytam. Tudtam, hogy nagystílű életet akar, és nincsen pénze. Csak azt nem láttam, vagy nem akartam látni, hogy az én pénzem kell neki, meg az összes numera, aki szembejön. Azt is tudtam, hogy Ed házasember. Egymillió ilyen férfi van, akik csalják a feleségüket. A világ legócskább históriája.

– Olyan fiatal voltál – mondta Sam elnéző mosollyal.

– Akkor is tudtam, de most már nem engedhetem meg magamnak, hogy ostoba vagy vak legyek. Igazad volt, mindannyiszor elkápráztatott a csillogás, amely mögött nem volt semmi. Még most is hat hónapot eljátszadoztam egy aranyos fiúval, akit frissen szalajtottak az óvodából. Komolyabban kell vennem az életemet is. El kellene adnom az itteni házamat. Túl nagy, és annyira nincs értelme. Valamikor Nigelre emlékeztetett mostanában Ianre. Olyasmi kell nekem, ami az enyém. A szüeim lakása nyomasztó. Azt is el kell engednem. De nehéz felnőni! – sóhajtotta.

Sam elmosolyodott. Már hosszú ideje felnőtt életet éltek, és felnőtt felelőségeket vállaltak gyerekfővel.

– Mellesleg jövök három hónapra New Yorkba. Van egy új befektetőnk, aki ott akar nyitni új irodát. Én segítek elstartolnia. Amíg ott leszek, talán meghirdetem a szüeim lakását az ingatlanpiacon. Bár a hamptonsi házat megtartom, mert nyaranta kiviszem oda Bethanie-t. Valamit kezdenem kell az életemmel is. – Úgy érezte, mintha a semmiből kellene építkeznie Jimmy, a párizsi idill és Bethanie betegsége után. Megvan a diplomája. És

most? Tavaly a munkáját sem vette valami komolyan. Még szerencse, hogy Leslie elvezette a boltot, méghozzá milyen jól! – Mindjárt harmincéves vagyok, úgy érzem, ideje felnőttként viselkednem.

Sam ismét elmosolyodott.

– Sok csavart labdát vágtak már hozzád – mondta megértően. – A szüleid halála, Bethanie leukémiája, hitvány férfiak. Mindent összevéve pompásan kivédted őket. Én harminc *vagyok*, és az életem egy szemétdomb.

– Az nem a te hibád, és nem szemétdomb. Túl korán nősültél, és rosszul választottál párt magadnak. Talán kissé több csillogásra lenne szükség az életedben, nekem pedig valamivel kevesebbre... amíg nem jön a következő szuperhím, és le nem vesz a lábamról. – Ám mindketten tudták, hogy Cocó már túl van a naiv korszakán. Dr. Jeff Armstrongba sem szédült bele, pedig milyen vonzó, jóképű és sikeres fickó. Persze mindennél többet nyomott a latban, hogy dr. Armstrong is nős volt, és az egyik legnagyobb önimádó, akivel Cocó találkozott.

Bethanie-t meggyógyította, és Cocónak ez volt a lényeg. A kislány rendszeresen járt kontrollra a párizsi orvosokhoz, akikhez Armstrong ajánlotta be őket. A gyermek végleg kigyógyult a leukémiából, és az anyjának semmi más nem számított.

– Van itt két érdekes ügyfelem, akik befektetők -mondta Sam. – Szeretnék még párat. Jelenleg főleg amerikaiak élnek itt. Ha ismersz másokat, értesíts, jó?

– Majd gondolkozom rajta, és viszontlátásra hamarosan New Yorkban! – Felálltak az asztaltól, és elhagyták az éttermet. – Mihez kezdesz Tamar-ral? – kérdezte Cocó már az utcán..

– Kivárom, hogy mi lesz a következő lépése. Mikor eljöttem, azt mondta, keres egy ügyvédet, és megpróbálnak kidolgozni valamilyen különválási egyezséget. Kitöltötte a felvételi tesztet, és januárban akar kezdeni, ha fölveszik. Adójogra akar szakosodni, ami tulajdonképpen passzolna ahhoz, amit én csinálok, de nem hiszem, hogy megférnénk egy közös vállalkozásban – mondta sötéten a férfi. – Csak a srácokon osztozunk, bár az idő nagyobb részében velem fognak lakni. Sajnálom őket, mert kicsik még ahhoz, hogy elvált szülők gyerekei legyenek, és ingázzanak az apjuk meg az anyjuk között.

– falán a kicsiknek könnyebb még az ilyesmi -próbálta bátorítani Cocó.

– Fontolgattam, hogy kiköltöztetem a családot a peremvárosba, de most, hogy szingli lettem, inkább maradok a centrumban.

– Most kezdődik csak az életed egyik szórakoztató szakasza. – Barátja a férfiak többségéhez képest még mindig fiatal volt az első házassághoz. Harmincegy évesen elválni nem egyenlő a halálos ítélettel. Tett egy ötéves kitérőt a házassággal, amely nem vált be. Még sok-sok év állt előtte, bőven volt ideje, hogy rátaláljon az igazira. Különben is szerette a gyerekeit, az életét adta volna értük.

– Legalább találkozhatunk, amikor Londonban leszel! – Ezt Cocó is nagyon várta.

Elvitte a barátját a hotelhez. Sam átölelte, aztán kiszállt az autóból. – Köszönöm, hogy felvidítottál.

– Legközelebb te fogsz engem – mosolygoit Cocó. Sam mindig felvidította. Pontosabban szol va ők mindig felvidítetták egymást. Minden korban átkozottul nehéz felnőttnek lenni.

Cocó és Bethanie ott voltak Leslie esküvőjét Bethanie volt a virágszóró kislányt, Cocó nyoszolyóasszony. Ahogy Leslie visszatért a nászútról anya és leánya rögtön elrepült New York-ba

Az első hétvégén Southamptonba mentek, hogy jó meleget. kiélvezzék. ki házat. Cocó felfrissített ezt-azt, átrendezte a bútorokat, amitől inkább a agáéának érezte a házat, és nem a szülei nyaralóját látta benne. hosszú sétákat tettek a parton, homok várakat építettek kagylólóhéjat gyűjtöttek és kitétték egy asztalra száradni, Sam kihozta a gyerekeit, Tamar nem jött velük. Az asszony már járt ügyvédnél, Sam is felfogadott egyet. Már készült a különválási egyezés, de még mindig egy lakásban laktak. Sam azt mondta, otthon idegtépő a légkör. Tamar beadta a jelentkezését a New York-i Egyetemre és a Columbiára, mert sikeres tesztet írt. Sam nem csodálkozott. Tamar sótlan, de értelmes teremtés volt, már a főiskolán is eminens tanuló.

A gyerekek a homokban játszottak, Sam és Cocó szemmel tartották őket. Sam hozott magával egy bébiszittert, hogy segítsen pesztrálni a babát meg az idősebbeket. Bethanie és Nathan országos jó cimborák voltak, amíg össze nem vesztek egy játék lapáton, és Bethanie meg nem ütötte a fiúcskát egy vödörrel. Az anyja kénytelen volt rászólni, hogy ne verekedjen.

– Korán kezdik – vigyorgott Sam.

Ebédet készítettek a srácoknak, és megették, ami a mogyoróvajás és lekváros szendvicsekből maradt, így egyszerű volt és mulatságos.

– Hogy van a befektetőd? – érdeklődött Sam.

– Édes pofa. Valamikor ingatlanügynök volt, egy barátja hívta fel a figyelmét a vállalkozásunkra, ami megtetszett neki. Meleg. A partnere lakberendező, ami nagyon jól jön majd az üzletben. Házások, van két tüneményes kislányuk, akiket örökbe fogadtak. Csak az egyikük befektető, de mindketten jó fejek. Már is hosszú listájuk van lehetséges ügyfelekből, főleg vállalatokból, akik más városokból vagy külföldről hozatnak embereket. Itt villoghatunk igazán. – Az előző évben, Cocó távollétében főleg Leslie dolgozott, de még korábban közös és fárasztó munkával építették ki a vállalkozást, amelybe Cocó fektette be a legtöbb pénzt. Nagyon kifizetődő üzlet volt mindkettőjüknek.

Korán megvacsoráztatták a gyerekeket, és Sam megetette a csecsemőt tápszerrel. Így biztosan végigalusszák az utat hazafelé.

– Igazán jól éreztem magamat. Örülök, hogy megtartottad ezt a házat. Arra emlékeztet, amikor mi voltunk srácok.

– Engem is. – Cocó nosztalgikusan mosolygott. – Főleg azért, mert eszembe juttatja a szüléimét. Hogy szerettek itt lenni! Olyan klasszak voltak együtt! Mi miért nem tudunk ilyen párt találni?

– Nem voltak komplikált emberek – válaszolta Sam. – Ma a legtöbben azok. Túl sok a választás, túl sok döntést kell hozni, sebzett emberek rohangálnak mindenfelé, olyanok, mint lan, bár ő szélsőséges eset volt, és a hírnév még tovább rontotta a helyzetét. – A nő bólintott. Samnek igaza volt majdnem mindenben, kivéve Tamart. A felesége sem volt komplikált, Sam csak nem szerette annyira, amennyire egy házassághoz kell. Vagy semennyire sem szerette. Tamar tévedés volt az első perctől az utolsóig.

– A szüleim sosem titkolták, mennyire szeretik egymást. Ez később sem változott, sőt a korról inkább még jobb lett a kapcsolatuk – mondta csodálattal Cocó. Bár ő köthetne egy ilyen házasságot! – Hittek egymásban.

– Mi hebehurgya döntéseket hozunk, és nehéz embereknél kötünk ki. Ma minden elfogadható. Eleve jól kell hozzáfogni. Nem hiszem, hogy egy működésképtelen helyzetet működővé tehetnénk, mindegy, mennyire erőlködünk. Te egyszer sem választottál jól, akármilyen vonzónak látszottak is a partnereid – elmélkedett Sam. – Én ugyancsak elhibáztam. Tamarral nem illettünk össze, és én ezt tudtam. Ennek a házasságnak csak a szüleim örültek. Az ösztöneimre kellett volna hallgatnom, de én fennkölt lélek akartam lenni.

– Cocó bólogatott. Samnek ebben is igaza volt. Milyen okos, jó ember! Cocó hitt benne, hogy most is boldogulni fog. Ha egyszer szabad lesz, mind

a tíz ujjára kap nőt, habár kezdetben visszariaszthatja őket a négy gyerek. Mindenesetre Sam prima apa és jó férj volt, vagy legalább megpróbált az lenni.

Sam búcsúzóul átölelte Cocót, még egyszer intett, aztán hazaindult Southamptonból. Cocó és Bethanie a felhajtóról integettek utána. Csodaszép napjuk volt.

Vasárnap Cocó és Bethanie visszatért a városba. Hétfő reggel Cocó rábízta a lányát Theresára, találkozott Evannel, a befektetővel, aztán munkához látott. Az iroda remekül nézett ki a SoHóban: nagy kirakata volt, és Jack, Evan partnere, csodákat művelt vele, hogy hívogató legyen. Kemény munkát végeztek. Cocó rokonszenvesnek találta a személyzetet, mert illett az imázsukhoz és a cég stílusához. Okos fiatalok voltak, tele energiával, lelkesedéssel, dicséretére válnak majd Leslie és Cocó vállalkozásának. Decemberre tervezték, hogy Evan és Jack meglátogatják őket Londonban, és magukkal hozzák a személyzetet is, hogy a két csapat találkozhasson, összeismerkedhessen, ezáltal még gördülékenyebbé tehessék az ügymenetet.

Hosszú volt ez a hét. Hivatalosan hét héttel későbbre ütemezték be a nyitást. Cocó ismét a Hamptonsban akarta tölteni a hétvégét, de pénteken szakadni kezdett az eső, ezért New Yorkban maradt. Este hét után vetődött haza, és ahogy átlépte a küszöböt, megszólalt a telefonja. Sam kereste, nagyon gyászos volt a hangja.

– Átjöhetek?

– Persze. Valami baj van? Zabosnak tűnsz. – Benézett a hűtőszekrénybe, miután bontották a vonalat. Nem sok minden volt, de összecsaphat a barátjának egy salátát vagy szendvicset, ha nagyon éhes.

Húsz perccel később befutott Sam, olyan arccal, mint a zivataros felhő. Levetette csöpögő esőkabátját, és követte Cocót a kuckóba, a kedvenc szobájába. A szalon gyönyörű volt, de túlságosan díszes. Tom és Bethanie, Cocó szülei is a kuckót kedvelték jobban.

– Mi történt? – kérdezte Cocó, mert Sam rendkívül dühösnek látszott.

– Igazad volt. Anyám egy barátnőjétől hallotta a zsinagógában, hogy Tamarnak jó ideje viszonya van annak a zsinagógának a rabbijával, amelyet említettem. Imádom, amikor vallásos emberek, a közösség vezetői összevissza kefélnek a mások feleségével! Mennyivel jobb ez a katolikus papok ügyeinél? Úgy néz ki, hét-nyolc hónapja tart, azóta, hogy David megszületett. Tamar vélhetőleg házassági tanácsért fordult hozzá, és

egymásba szerettek. A rabbi ötvenöt éves, özvegy, gyermektelen. Tamar csak huszonnyolc.

– Ez akár még jó móka is lehetne – mondta Cocó.

– Anyám tajtézik. Először el sem hitte, de rákérdezett még pár embernél, akik mindent tudtak, és megerősítették a szóbeszédet. Anya bejött az irodámba, és kitálalt. Legalább kénytelen tudomásul venni, hogy a rabbik sem szentek. Hanem Tamar is megéri a pénzét!

– Most mit teszel? Megmondtad Tamarnak, hogy mindent tudsz?

– Még nem. Előbb az ügyvédemmel akarok beszélni. Kerestem, de már hazament, mire anyám távozott az irodámból. Felváltva sírt és dühöngött teljes két órán át! – Sam elmosolyodott. – A napomnak lőttek. Nem vagyok meglepve, ugyanakkor mégis meg vagyok. Sosem hittem, hogy Tamar ilyet csinálhat, hiszen olyan erkölcsös és alázatos. Nem tudom elképzelni házasságtörőnek! Majdnem egy éve tart! Azt mindenesetre világosan jelzi, hogy Iá-mar milyen boldogtalannak érezhette magát mellettem! – Emiatt is furdalta a lelkiismeret, mintha minden az ő hibája lenne.

– Szerintem saját magától boldogtalan. Melletted nehéz boldogtalannak lenni. – Sam társaságától Cocó mindig szebbnek látta az életet, és nem rútabbnak.

– Ő nem így gondolja. Sosem hittem volna, hogy egyszer ilyet kell mondanom, de most már azt akarom, hogy tűnjön el hazulról, és hagyja ott nekem a srácokat. Úgysem kell neki a szülői felügyelet, nekem meg igen, habár el tudsz képzelni engem egyedül, négy gyerekkel? – Az bizony nagy feladatnak ígérkezik, és Sam emellett keményen dolgozik, állandó túlórában. – Legalább van egy részidős dadánk. Akkor vettük fel, amikor Tamar depresszióba esett. Úgy látom, nem volt olyan mély az a depresszió, mint gondoltam. Szívszerelme, a rabbi, szigorú ortodox. Tamar azt szereti. Az anyám egyik barátnője szerint rendes ember, és nagyon jámbor.

Hála Zipporának, Sam máris többet tudott az illetőről, mint szeretne volna. Amint az anyja távozott az irodából, azonnal rákeresett az interneten Israel Seligson rabbira. Jóképű férfi volt, és olyan öreg, hogy elmehetett volna Sam és Tamar apjának is. Talán épp ez kellett az asszonynak? Sam már nem tudta. Lehet, hogy a rabbi tanácsára akar jogot tanulni? De nem, már korábban is emlegette. Tamar státuszát mindenesetre hatalmasan megemeli, ha egy rabbi lesz a férje, nem pedig egy szimpla könyvelő, vagy akár egy befektetési tanácsadó.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Cocó, hogy' másra terelje a barátja figyelmét.

– De igen! Sonkás szendvicset és garnélakoktét akarok! – felelte kihívóan Sam. Cocó nagyot nevetett.

– Ennyire rossz a helyzet?

– Rosszabb. Elárult engem, Cocó. Hazudott nekem. Nem szexeltünk, amióta David megfogant, és annak majdnem két éve. De akkor is, az ágyamban aludt minden éjszaka, miközben volt egy szeretője. Hogy egyeztethető ez össze a vallásosságával? Hát Seligsonéval?

– Talán úgy okoskodott, hogy mivel veled úgysem szexei, simán megteheti. Számítalan módja van annak, hogy az emberek igazolják maguk előtt a vétkeiket. Csak nézd meg Nigelt. Tamar legalább nem az ágyadban csinálta a szeretőjével, miközben te dolgoztál.

– Ki tudja? Talán azt is megtette, mialatt a dada levitte a srácokat a parkba. Minden lehetséges.

Cocó tudta, hogy ez az igazság, és nagyon sajnálta a barátját. Igaza van, csakugyan visszaéltek a jóhiszeműségével. Tamarról kiderült, hogy emberből van, még ha szürke és unalmas is.

– Nem tudom, hogyan nézzek a szemébe egész hétvégén úgy, hogy nem mondok semmit. Előbb az ügyvédemmel akarok beszélni. Legalább anyám most nem szívja a véretem a válás miatt. Ha rajta múlna, Tamart megköveznék az utcán.

Akármi történjék most, siralmas vég abban a tudatban lezárni egy házasságot, hogy az embert megcsalták, becsapták és kihasználták. Cocó erről is mesélhetett volna.

Salátát készített kettőjüknek, és csirkesültet tett egy tálcára. Sam tizenegy órakor távozott, miután két órán át öntötte ki magából a bánatát.

– Nincs kedved velem vacsorázni holnap? – kérdezte távozóban. Cocó sajnálkozva nézett rá.

– Nem lehet. Evan és Jack már meghívtak. Néhány barátjuk is ott lesz. Viszont a jövő héten bármikor alkalmas.

– Nem tudom, mi lesz a jövő héten. Talán elszabadul a pokol. Egyelőre nem akarok tervezni. Jó mulatást holnap! – Csókot lehelt a nő arcára, aztán elment.

Cocó olvasott még egy darabig, időnként eltöprengett a barátján, végül lefeküdt. Sam csúnya dolgokra számíthat, és ezt ő is tudja.

Tizenkilencedik fejezet

Cocót lenyűgözte Evan és Jack elegáns barna homokkő háza az East Seventies negyedben. Evan harminc múlt, Jack az ötvenhez közeledett. Értékes műtárgyakkal és gyönyörű bútorokkal berendezett, látványos otthonuk azt bizonyította, hogy remek ízlésük van.

A gyerekeknek saját szintjük volt, de olyan, ami minden kislány megtestesült álma. Az egyik hároméves volt, a másik négy, de már külön szoba járt nekik, és ezeknek a szobáknak a falait telefestették balerinákkal. Volt nagy játszószobájuk is, kilátással a kertre. Rózsaszín ruhácskában, hajukban rózsaszín masnival jöttek le a lépcsőn a dadájuk kíséretében, hogy pukedlizzenek, majd kezet rázzanak a vendégekkel. Példás magaviseletű, bájos gyermekek voltak. Evan már szóba hozta, hogy Bethanie-nak át kellene jönnie hozzájuk játszani valamelyik délután.

A vendéglista ugyanolyan imponáló volt, mint a ház. A vendéglátók a legnívósabb társasági körökben mozogtak. Jack benne volt a Metropolitan Múzeum, a Metropolitan Opera és a New York-i balett-társulat igazgatótanácsában, Evan pedig a Modern Művészet Múzeumában. Vacsora közben Cocó megtudta, hogy házigazdái tíz éve élnek együtt. Megbízható, sikeres, érdekes emberek voltak.

Több kiválóság ült a makulátlanul megterített asztalnál, akiket Cocó névről ismert: egy illusztris női író, lan első számú konkurense; egy tekintélyes irodalmi ügynök és sikeres festő felesége; végül egy közismert műgyűjtő, Charles Bartlett, akit Cocó mellé ültettek, és alighanem a legmutatósabb férfi volt a vacsoránál. Csodásán értett a csevegéshez, voltak házai Londonban, Szardínián, Toscanában és Saint Bart's szigetén, volt egy háromszintes lakása New Yorkban, egy úgynevezett triplex, amelyet Jack rendezett be, és volt egy magánrepülőgépe is, hogy kényelmesen közlekedhessen házról házra. Eredetileg Texasban bányászott olajat, a leghíresebb magánbefektetők közé tartozott, és a negyvenes évei közepén járt. Kétszer nősült, és kétszer el is vált, először egy filmcsillagtól, másodsor egy orosz primabalerinától.

Cocó nem ilyen celebritásokhoz szokott. Még örülhetett, hogy beszerzett az alkalomra egy új ruhát, egy Oscar de la Rentát, fekete csipkéből. Izgult, hogy nem túl merész-e a kreáció, de a szomszédjának tetszett, és ha a többi asszony eleganciáját nézte, nem is bánta, hogy ezúttal némileg túlzásba esett, mert imponálni akart a házigazdáknak.

Számtalan mesés háza és híres műgyűjteménye ellenére, amelynek egy részét épp most adta kölcsönbe a londoni Taté Gallerynek, Charles meglepően szerény ember és remek humorérzékkel megáldott, mulatságos társalgó volt, aki saját magán is tudott nevetni. Cocónak kimondottan nehezebbre esett elfordulnia tőle, hogy a másik szomszédjával, egy közismert művésszel is váltson pár szót. Vitán felül Charles Bartlett volt a legérdekesebb vendég. Mikor átmentek a nappaliba kávézni, egyenesen odajött Cocóhoz, és letelepedett mellé.

– Remélem, nem tekinti sértőnek vagy tolakodásnak, ha megmondom, hogy ismertem az édesapját. Volt néhány közös ügyletünk. Csodálatos ember volt. Találkoztam az édesanyjával is. Borzasztóan lesújtott, ami történt. Ön akkor még gyermek lehetett. – Olyan együttérzőn mondta, hogy Cocó mélyen meghatódott. Bartlett azonnal elnyerte a rokonszenvét.

– Még egyetemre jártam. Szörnyű volt. Utána átköltöztem Londonba, de sokáig tartott, hogy összeszedjem magamat.

– Őszintén sajnálom. – Bartlett másra terelte a szót, és sikerült megnevetetnie a nőt. Az este hátralevő részében is megmaradt Cocó közelében. Mire véget ért az összejövetel, Cocó úgy érezte, hogy egy új barátot szerzett. Alighogy hazaért, kapott egy SMS-t Evantól. „Charlie Bartlett kéri a telefonszámodat. Oké, ha megadom neki?”

Cocó méltányolta Evan udvariasságát, és azonnal válaszolt: „Tökéletesen oké, semmi probléma. Köszönöm a mesés estét. Nagyon jól szórakoztam. Viszlát hétfőn.”

Másnap délelőtt telefonált Charlie Bartlett, és meghívta villásreggelizni a Carlyle-ba. Utána sétáltak a Central Parkban. A férfi vonakodva búcsúzott el tőle, mielőtt beültette egy taxiba.

Hétfőn ismét felhívta Cocót, és meghívta a Metropolitan Múzeumba egy díszvacsorára. Cocó sokszor olvasott a Met bankettjeiről, de még sosem járt ilyesmin. Bartlett beugrott hozzájuk, hogy megnézzék az irodát, utána villásreggelire hívta a nőt a SoHóba. A hétvégén pedig a La Grenouille-ba vitte vacsorázni. Szóval egész pályás letámadás, hatalmas vörös rózsacsokorral. Cocó mesésen mulatott.

A következő héten Bartlettnek Londonba és Duhajba kellett utaznia, de ahogy hazatért, ismét vacsorázni hívta a nőt, utána pedig meginvitálta fantasztikus háromszintes fészkebe az Ötödik sugárúton, amelyhez képest Tom és Bethanie lakása, mondhatni, nyomortanya volt. Cocónak, aki némileg tétovázva fogadta el a meghívást egy pohárkára, nagyon tetszett, hogy Charlie nem akart többet. Nem úgy bánt vele, mint egy ágybetéttel, hanem mint egy roppant vonzó nővel, akibe belehabarodott, és most udvarol neki. Charles Bartlett tökéletes úriember volt. Kiejtése még őrzött egy cseppnyit a texasi tájszólásból, amit Cocó imádott. Az ő számára kihívást jelentett megőrizni a hidegvérét, és nem esni bele fülíg ebbe a férfiba, akiért minden más asszony kezét-lábát törte volna. Mivel Bartlett vagyona a sokszorosa volt az övének, hozományvadászattól sem kellett tartania.

Bartlett kedves volt, mulatságos és értelmes, Cocónak nem volt egy unalmas perce, mert Charles mindig kitalált valami új szórakozást. Ismert minden színdarabot, minden kiállítást és minden új éttermet New Yorkban. Cocó napközben rengeteget dolgozott, este remekül szórakozott. Szívesen megkérdezte volna Bartlett-től, hol bujkált, miközben ő az Ed- és Nigel-féle stricikre, meg a lelkibeteg Ianre pocsékolta el az életét. Szupernek látta Charlie Bartlettet, aki viszont szupernek tartotta őt. Cocó fejében már megfordult, hogy csak nem találta meg az igazit? Szinte túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen, de ha nem volt az, akkor Bartlett tökéletesen alakított. Úgy tűnt, hogy minden szempontból ő a tökéletes.

Bartlett két hétig halasztotta az első csókot, és mikor megtörtént, egyszerre volt gyöngéd és perzselő. Cocó gyorsan rákapott. Sokat csókolóztak, enyelegtek és epekedtek, ám Cocó nem akart kapkodni, ő ki akart élvezni minden percet. Charles-nak sem volt sürgős. Történjen minden úgy, ahogy Cocó akarja. A nő még sohasem találkozott ennyire jól kezelhető férfival, akinek az volt minden vágya, hogy boldoggá tegye őt.

Sam megérezte benne a változást, rá is kérdezett egy közös vacsoránál.

– Mi van veled? A múlt héten kétszer is láttalak a pletykarovatban. – Az egész város lelkesen habzsolta a politikusok és a celebek viselt dolgait. – Honnan ismered te Charles Bartlettet? – Sam le volt nyugözve.

– Barátja Evannek, a befektetőmnek.

– Nagykutya a pénzvilágban. Állítólag öröm üzletet kötni vele. Becsületes fickó.

– Hihetetlenül kedves ember. Ismerte apámat. Azt hiszem, végre megtaláltam a Nagy Őt, de nem sietek. Lassan járj, tovább érsz. Rengeteget szórakozunk.

– Nekem ez nem tűnik lassúnak.

– Mi van lámarral? – Pár napja nem keresték egymást. Amikor legutóbb beszéltek, Sam nagyon idegesnek tűnt, ami nem is volt csoda az ő helyzetében. Kérdőre vonta a feleségét, hogy mi van a rabbival. Tamar nem is tagadta, hogy szerelmes Seligsonba, annyira szerelmes, hogy a gyerekeiről is lemond a kedvéért.

– Hihetetlen, de átengedi nekem a gyermekfelügyeleti jogot, ha biztosítom számára a láthatást. Ezek szerint a rabbi nem óhajtja, hogy négy gyerek tébláboljon a fedele alatt. Viszont Tamar gavalléros feleségtartást akar, és ha lehet, tartásdíjat. Hihetetlen, de ide jutottunk. Azt hiszem, hamarosan elköltözik. Fel kell készítenem a srácokat. – Sam élete pár hét alatt összeomlott.

Cocó új élete viszont épp most kezdődött. Úgy érezte, újjászületett Charlie mellett, aki gondoskodott róla, hogy imádottja tündérművésznőnek érezze magát. Ez a tündérművésznőség különös módon ismerősen csengett. Valaki mástól is érezte már így magát... Nigeltől... az elején Edtől is... és Iantól... Biztos akart lenni benne, hogy ez a románc nem csak a régi hibák visszajátszása. De nem olyannak látszott. Charlie minden szempontból maga volt a tökély.

Beszélgettek még egy darabig. Sam fáradt és ingerlékeny volt, megviselte, hogy a feleségével örökké az anyagi kérdéseken torzsalkodtak. Tamar derekas összeget követelt, úgymond ifjúsága odadobott őt esztendejéért. Zippora hadat üzent a volt menyének, tovább komplikálva a dolgokat. A babának fáj a füle, Sam egy szemhunyást sem álhatóit tőle az éjszaka, Nathannak meg hasmenése volt. Tamar a kisujját sem mozdította a gyerekeiért, minden Samre maradt. Az asszony úgy viselkedett, mintha már nem is tartozna ehhez a famíliához.

– Nehéz az élet – mondta szelíden Cocó. Neki viszont nagyon jó híre volt: Bethanie most járt kontrolion a Sloan Ketteringben, és egészséges, mint a makk! A kezelés hatott, és nyomtalanul eltüntette a leukémiát. Cocónak ez volt a lényeg, ehhez képest eltörpült minden.

Egy hónapja randevúztak Charlie-val, amikor a férfi meghívta, hogy töltsen nála a hétvégét St Bart's szigetén. Hátsó gondolatoktól súlyos invitálás volt, amelyeket a nő azonnal megértett, de épp elégszer találkoztak

már, és ő majd meghalt, úgy szeretett volna lefeküdni a férfival, ezért elfogadta a meghívást. Úgy tervezték, hogy péntek reggel indulnak Bartlett repülőgépén. Egy éjszakát a hajóján akartak tölteni, amely Antiguánál horgonyzott, és Bartlett eddig nem is említette Cocónak. Hatvanöt méter hosszú jacht volt, Bartlett egy híres olasz hajógyárban építtette, és minden tapasztalt tengerész irigyelte érte.

Vasárnap éjszakára Charlie egy partit tervezett be Palm Beachben, ahonnan repülővel akartak visszajönni, hogy hétfő reggel munkába állhassanak mindketten. Tökéletesen hangzott. Cocó ebédidőben kiszaladt a SoHóba, és vásárolt egy fehér selyemruhát Chanelnél, hogy legyen mit viselnie a hajón. Édes kettesben töltik a hétvégét Palm Beachig, ahol remek bulira volt kilátás. Cocó arra is beszerzett egy új ruhát. Sokat vásárolt az utóbbi időben, mert mozgalmas társasági életet éltek. Könnyű Charlie-nak, neki elég az öltöny vagy a szmoking. Ez az életstílus ismerős volt Cocónak, bár ő nem ezt választotta volna, ha rajta múlik. Beérte volna az egyszerű élettel csendeskén, Bethanie-val, Sammel és a gyerekeivel. Viszont Charlie olyan izgalmas volt! Mellette gyönyörűnek, rafináltnak és fiatalnak érezte magát.

Csütörtök este, az indulás előtt még beszélt Sammel. Nem árulta el a barátjának, hogy hova megy. Van Samnek épp elég gondja mostanában Tamar-ral meg a válással, Cocó nem akarta háborgatni újsütetű társasági életével és bimbózó románcával. Gyanította, hogy Samnek nem tetszene. Mostanában semmi sem tetszett neki. Ebben a kapcsolatban Charlie-val csakugyan volt valami irreális. Cocó szülei nem éltek így, pedig megtehették volna. Nem szerettek hivalkodni, mint ahogy a lányuk sem. De Charlie társasága olyan ellenállhatatlanul nagystílusú és izgalmas volt!

– Nincs kedved holnap este velem vacsorázni? Megkérhetem a pesztrát, hogy túlórázzon – mondta Sam.

– Bocs, Sam. de nem fog menni.

– Újabb szoaré Bartlették köreiben? – kérdezte Sam kissé rosszindulatúan, bár lehet, hogy csak irigykedett, amiért Cocó olyan pompásan mulat, ő meg sehogyan. Sam mostani élete csöppet sem volt szórakoztató; örökösen hadakozott lámarral az asszonytartás miatt, a gyerekei folyton betegek voltak, mert most, hogy a két idősebb már iskolai előkészítőbe járt, minden létező barit hazahurcoltak a kicsiknek. Sam két hétig meg volt fázva, és kifogott egy enyhébb gyomorhurutot. Nyúzottan,

letörten és holtfáradtan panaszkolta, hogy a purgatóriumban érzi magát, amivel megnevettette Cocót.

Nem árulta el Samnek, mit tervez péntek estére, és rögtön lelkifurdalása is lett, mert úgy érezte, most megszegyenítette a barátját. Bethanie-t Theresa fogja gardírozni a hétvégén, hogy Cocó a tündérr királynő életét élhesse, miközben Sam robotol, akár egy igavonó. Ez valahol nem korrekt. Tamar másba szerelmes, de azért Samet szipolyozná, Zippora a taccsvonal mögül teszi a pikírt megjegyzéseket, a négy gyerek örökké beteg. Ez valóban lidércnyomás, és túlságosan is életszerű, Tamar meg még csak nem is mímeli, hogy segítene a férjének.

Péntek reggel Charlie a Bentley-vel jött Cocó-ért, és levitte léterboróba New Jersey-ben, ahol a repülője várakozott. Gulfstream volt, kényelmesen elfért benne tizenkét személy, nagy távolságokat is képes volt megtenni tankolás nélkül, ezért Bartlett gyakran járt vele Európába. Két légi kísérő várta őket meleg reggelivel. A kapitány és a másodpilóta rokonszenves volt, és értették a dolgukat. Húsz perccel később felszálltak. Charlie és Cocó reggelizőasztala mellett szépen összehajtván várakozott a *New York Times* és a *Wall Street Journal*.

Egyenesen Saint Martinba repültek, ahol átszálltak Bartlett hajójára, így nem kellett elszenvedniük a menetrend szerinti szörnyű fapados repülőgépet. A jacht természetesen összkomfortos és minden képzeletet felülmúlóan mesés volt, zsúfolásig felbecsülhetetlen értékű műtárgyakkal. Charles mindenese egy Rolls Royce-szal várt rájuk, hogy elvigye őket az óriási úszómedencével kiegészített villába, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt az óceánra

Charles a saját szobáját engedte át Cocónak, hogy senki se zavarja, bőven legyen hely a holmijának, és úgy haladhassanak, ahogyan jólesik. Nem sürgette a nőt, noha mindketten tudták, mire készül a hétvégén, és miért jöttek ide. Egy hónapot vártak erre. A ház és Cocó szobája virágtengerben úszott. Érkezéskor Charles felbontott egy palack pezsgőt. Egy darabig üldögéltek a medence partján, aztán fürdőruhába bújtak, hogy ebéd előtt megmártózhassanak a vízben.

Charlie csodálattal bámulta a nőt. Cocó ránézett, és egy különös kérdés jutott az eszébe. A férfi mindent úgy megkönnyít neki és magának, restelkedés nélkül élvezzi a jólétet, és kolosszális sikerének gyümölcseit.

– Te sosem találsz irreálisnak ezt az egészet, Charlie? – kérdezte a nő. Bartlett elmosolyodott.

– Nem én. Miért találnám annak? Az én életem, és épp olyan, amelyet kívánok. Vannak szerencsés emberek, akik maguk választhatják meg az életmódjukat. Nem nyomasztanak terhek, nincsenek gyerekeim, akikért aggódnom kellene, és így akarok élni. – Cocó azon morfondírozott, hogy Bartlettnek volt-e valaha lelkipurdalása azért, amiért így lubickol a fényűzésben? Soha nem szeretett volna beülni a McDonald'sba, vagy felszállni a földalattira, egyáltalán olyan dolgokat csinálni, mint más emberek? Tom Martin fölépített egy sikeres birodalmat, és óriási vagyonra tett szert, de a lánya nem tudta elképzelni róla, hogy lustálkodjon egy úszómedence partján, kiszolgáltassa magát a cselédek hadával, a saját gépén repkedjen, és hajója horgonyozzon a kikötőben. A kényelem egy bizonyos ponton átlépi a túlzás határát. Hol lehet ez a vonal Charlie Bartlett életében? Létezik egyáltalán?

Persze Cocó is nagyon élvezte a környezetet, csak nem érezte reálisnak. Ez ragyogás és csillogás volt a maximális fokozaton, a fogyasztás Mount Everestje. Talán attól van, hogy a texasiak mindenben szeretik a túlzást? Nem tudta elképzelni Bartlettet, ahogy négy kisgyereket istápol, mint Sam, vagy akár csak egyet, mint ő Bethanie-t. Ő is szerette a kényelmet, de Charlie életstílusából hiányoztak az egyszerű, értékes percek, amelyeket Cocó élvezett. A percek, amikor az ember egyedül van, vagy vacsorát főz, csak úgy magának meg a társának, ahogyan Cocó szülei csinálták. Charlie-t mindig alkalmazottak vették körül, és ő mámorosán kiszolgáltatta magát.

Ebéd előtt úsztak egyet, aztán homárt ettek, amit a francia séf készített el, mert Bartlett olyat is tartott a villájában. Ebéd után szunyókáltak egy kicsit a napon. A nő arra ébredt, hogy Charlie gyöngéden simogatja a hátát. Cocó kikapcsolta a fürdőruhája felső részét, Charlie biztatta, hogy nyugodtan vesse csak le, a szigeten minden nő derékig csupaszon úszkál, mert ez francia felségterület, ám Cocó erre még nem állt készen, csak elfordította a fejét, és álmos mosollyal visszanézett a válla fölött. A férfi hozzáhajolt, és megcsókolta.

– Nincs kedved hajóháznia egy kicsit? – kérdezte. A nő bólintott, és bekapcsolta a felsőt. Bartlett levitte a kikötőbe egy Ferrarival. Több más vízi jármű között ott horgonyzott az ő jachtja is. A legénység üdvözölte őket. Rövid időre kifutottak a tengerre, élvezték a fedélzeten a szellőt és a napsütést.

– Ha itt vagyok, sosem tudom eldönteni, hol akarok lenni inkább, a hajón vagy a házban. Szeretem ezt a hajót. – Bartlett tapasztalt tengerjáró volt. Egy darabig hajókáztak, aztán ráérősen visszatértek a kikötőbe a könnyű szélben. Tökéletes volt minden közös pillanat, Cocó nem tudta elképzelni, hogy ezt is megzavarhatná a való élet. Örült volna, ha Bethanie is itt lehetne, ám ezt a fényűzést felnőttekre méretezték, nem gyerekek valók. Most Cocó volt a gyerek, akit a széltől is óvtak, és lesték minden kívánságát. Aki belépett Charlie világába, biztonságban érezhette magát, ahol nem léteztek kellemetlenségek.

Ahogy ült a korlátnál, ismét belenyilallt a szívébe a fájdalom, mert eszébe jutott Sam, és hogy mennyire valóságos az ő élete. Cocót is többször visszarántotta a valóság talajára a szenvedés. Még Charlie sem akadályozhatja meg, hogy rossz dolgok történjenek, mint például az ő szüleinek a tragédiája, vagy Bethanie betegsége. Charlie világának biztonsága pusztán illúzió: Bartlett ugyanolyan sebezhető, mint mások, csak ő ezt nem tudja, mert jól kiépítette magának a védelmet, amely most Cocót is oltalmazza.

Amikor visszaértek a házhoz, Cocó lefürdött és átöltözött a vacsorához. Ma este a fehér selypmru-hát akarta viselni, amely megfelelőnek tűnt az alkalomhoz. Miközben keféltte sötét haját, belenézett a tükörben a saját szemébe, és pontosan tudta, mit csinál. Bujkál, és ismét a tündérmesét kergeti. Ez itt a káprázat a maga teljességében.

Hirtelen ráeszmélt, hol akar lenni, és kivel. Csak azt nem tudta, hogyhogy nem jött rá idáig, és ő vajon mit szól majd hozzá.

Letette a hajkefét, elfordult a tükörtől, telefonálni akart Bethanie-nak, aztán mégsem tette, mert hátha a kislány éppen remekül érzi magát, és az anyja csak elszomorítaná. Aztán telefonálni akart Samnek, aki határozottan nem érezte remekül magát. Ő nem egy jachton vagy egy trópusi szigeten édeleg, hanem alighanem rendet tesz a kölykök után, mert a hétvégeken nem jön hozzájuk a pesztra. Adja az ég, hogy egyiknek se fájjon a füle, és ne menjen a hasa!

Levetette a fehér selyemruhát, összehajtotta, visszatette a bőröndbe. Fölvette a fehér farmert, a fehér pólót meg a lapos sarkú fehér cipőt, bepakolta a maradék holmiját, aztán kiment a nappaliba Charlie-hoz, aki jégvödörben hűlő újabb palack Cristal pezsgővel és két behűtött pohárral várta.

Bartlettet meglepte Cocó szerelése, noha tetszett neki. Egyfolytában arról ábrándozott, mi vár rájuk az éjszaka. Cocó is arra gondolt, és tudta, hogy nem teheti. Becsületesnek kell lennie Charlie-hoz, és önmagához is. Bocsánatkérő arccal közeledett a férfihoz. Kizökkent a révületből, és mostanra tökéletesen kijózanodott. Bartlett fényűző életének mákonyos kipárolgása hetek óta megrészegítette, de a mámor nyomtalanul elszállt.

– Charlie, tudom, hogy ez most hülyén veszi ki magát, de haza kell mennem. – Hűvösen és komolyan beszélt, semmi dévajkodás nem volt a hangjában.

– Csak nem a lányoddal történt valami? – Bartlett rögtön azt nézte, hol segíthetne. – Miatta hívtak haza? – Tudta, milyen súlyos beteg volt Bethanie.

– A lányomnak semmi baja, nekem annál inkább. Nem lenne szabad itt lennem. Most kezdek észhez térni. Fennakadtam valaki másnak a tündérmeséjében, és megpróbáltam élni az ábrándjában. A te álmodban, nem a magaméban. Az én álmomhoz hozzátartozik egy kislány, aki nagyon beteg volt tavaly, aki sír, aki összekeveri csokoládéfagylalttal a farmeremet, és egy foglalkozás, amit szeretek, ami nem nagystílú, de én élvezem, és olyan emberek, akiket te valószínűleg ismerni sem akarnál. Ez a te valóságod, nem az enyém. Haza kell mennem.

Charles Bartlettnek egyetlen asszony sem mondott még ilyet, és ő nagyon haragudott is egy pillanatig, de aztán fölébredt benne a tisztelet Cocó iránt. Csak egy töredékét ismerte annak, amin ez az öntörvényű, erős és bátor asszony keresztülment, de azzal tisztában volt, hogy nagyon tudná szeretni, ha Cocó hagyná.

Hát, úgy látszik, abból sem lesz semmi.

– Ha kijuttatnál a reptérre, elcsíphetnék egy New York-i gépet. Mást nem kérek, a többit én intézem. – Mindennek a tetejébe nem akart további kényelmetlenséget vagy kiadásokat okozni a férfinak. Elvégre ő követte el a hibát.

– Itt töltöd az éjszakát? – reménykedett Bartlett. Talán más belátásra bírhatná Cocót, ha a nő maradna.

– Nem, nem töltöm itt. Egyikünkben sem bízom, főleg magamban nem – Elmosolyodott. – Rendkívül vonzó férfi vagy. Azt hiszem, máris szeretlek egy icipicit, úgyhogy itt meg kell állnom. Csak zűrzavar lenne belőle, és mindenkinek fájna. – Túl okos volt ahhoz, hogy ne lásson át Bartlett játékán. Charlie nem volt szélhámos, de bedobott minden fényt és pompát,

hogy győzzön. Hát, úgy tűnik, Cocó ezt nem hagyja. Tudta, hogy épp idejében fékezett, mielőtt valami butaság történe, aminek a jóvátétele hónapokat vagy éveket rabolt volna el az életéből.

– Kár, hogy csak egy icipicit – mosolygott Bartlett. – Remek asszony vagy. – Az pedig, hogy Cocó nemet mondott, még kívánatosabbá tette Bartlett szemében. – Azt viszont nem hagyom, hogy azzal az öngyilkos járáttal távozz a szigetről. Sosem bocsátanám meg magamnak. A hajó átvisz Saint Martinra. Csak egy óra. Onnan elutazhatsz az első járáttal, vagy ha az jobban tetszik, éjszaka akár al-hatsz is a jachton. – El akarta kíséni Cocót, hátha ráveheti, hogy változtassa meg az elhatározását, aztán mégsem tette. Több esze volt annál, hogy olyan nő után fusson, akinek nem kell. Láta, hogy Cocó döntött, és ebből nem enged, még Charles Bartlettnek sem.

– Köszönöm, Charlie, és ezt most szívből mondom. Köszönöm, hogy még ezt is megkönnyítetted számomra. Sajnálom, hogy nem maradhatok.

– Gondoltam is, hogy mindez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, és csak szerencsés voltam.

– Szerencsés is vagy, és klassz vagy, és nekem is szerencsém volt, hogy veled lehettem. Épp csak az a helyzet, hogy nekem mást kell csinálnom. –

Megcsókolta a férfi arcát, aki tökéletes úriemberként bánt vele még most is. Mondhatta volna Cocónak, hogy ha annyira nem kell neki, akkor kutyagoljon haza, de ő inkább felajánlotta a hajóját, hogy a nő elvitorlázhasson.

Cocó öt perc múlva lehozta az előcsarnokba a bőröndjeit. Charlie megcsókolta, ezúttal komolyan és szívből, Cocó még egyszer köszönetét mondott neki, aztán követte a sofőrt a Rollshoz. Lementek a kikötőbe, és Cocó felszállt a hajóra. Eloldozták a köteleket, bekapcsolták a motorokat, és tizenöt perc múlva kint voltak a nyílt tengeren. Cocó este tízkor megérkezett Saint Martinra. A legénység egyik tagja taxit hívott, és elkísérte a repülőtérre. Az utolsó járat már elment, a következő másnap reggel hétkor indult.

Cocó élt Charlie ajánlatával, és visszatért a hajóra, hogy ott töltsze az éjszakát. Bartlett lakosztályában szállásolták el, ahol felmérhette, mi mindent szalasztott el: a Picasso- és a Warhol-képeket a falakon, a műtárgyakat, a fényűző kabint. Nem is szólva a férfiről, áld olyan igéző volt, ő mégis elutasította. Lehet, hogy rájött az agybaj, de remélte, hogy helyesen döntött. Nem akart még több évet tölteni azzal, hogy kergeti a

káprázatot, és hogy megkésve kelljen ráeszmélnie, hogy a semmibe markolt. Charlie a legjobb volt a maga műfajában, de Cocó nem ezt az életet akarta.

Reggel fél hatkor a legénység egyik tagja elvitte a repülőtérré. Cocó köszönetét mondott neki, aztán becsekkolt. Minden hely foglalt volt, a körülményeket össze sem lehetett hasonlítani Charlie gépének fényűző kényelmével, amely lehozta Cocót az Antillákra. Mégis jól érezte magát és elégedett volt, habár egy kicsit aggódott amiatt, amire készült.

Fél tízkor szálltak le. Cocó elhozta a poggyászát, tizenegyre bent volt New Yorkban. A bőröndjeit a portásnál hagyta, mert egyelőre nem akart fölmenni és találkozni Bethanie-val. Még mindig a fehér farmerjét-pólóját viselte, meg egy piros pulóvert. New Yorkban csípős hideg volt, de szerencsére sütött a nap.

Taxiba ült, elvitette magát Sam házához, ahol a portás fölengedte az emeletre. Amikor becsöngetett, meghökkenésére Tamar nyitott ajtót. Egy percig csak meredtek egymásra. Cocó látta Sam feleségén, hogy sírt. A lakásban nyilván pakoltak, mert mindent elborítottak a dobozok és a bőröndök.

– Szia, Tamar, ne haragudj, hogy így rád törtem. Sam itthon van? –
Lemehetnek sétálni, amíg az asszony a lakásban tartózkodik. Am Tamar megrázta a fejét.

– Nincs itthon. Levitte a gyerekeket a parkba. -Sírni kezdett. – Tudod, azért nem olyan könnyű ez, mint ahogy ő gondolja! Nagyon nehéz!

– Ezt elhiszem. – Végül is gyerekekről és két férfiről van szó. –
Sajnálom. – Nem akarta tovább rabolni Tamar idejét azzal, hogy végighallgatja az egész csúf históriát. Különben is Sam pártján állt. Köszönetét mondott Tamarnak, elsietett, és keresztülszaladt az úton, hogy megkeresse a barátját. Sam és Tamar lakása ugyanabban az épületben volt, mint Zipporáé. Cocó elismerte, hogy nem lehetett könnyű Tamarnak egy ilyen anyós közvetlen közelében. Neki sosem volt anyósa, de nem találta kellemes intézménynek, tekintve, hogy ismerte Zipporát, és tudta róla, milyen komisz tud lenni, pláne most, amikor tudja, hogy Tamar megcsalta az ő fiát!

Már messziről meglátta Samet: egyedül volt a homokozóban a négy gyerekkel. A férfi elcsodálkozott, amikor meglátta a közeledő Cocót fehér farmerben, piros szvetterben és elszánt tekintettel. Sam a babát a hátára csatolta, és éppen Nathan-nek segített megkötni a cipőfűzőjét. Ruth az apja

lábába csimpaszkodott, miközben az fél szemmel Hannah-t figyelte, aki boldogan lapátolta a vödrébe a homokot. Samnek tíz kézre és nyolc szemre volt szüksége a srácokhoz. Cristal pezsgőt vagy vitorlás jachtot nem lehetett látni.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte Sam, miközben egyszerre próbálta rajta tartani a szemét Cocón és a gyermekein. – Amikor tegnap este odaszóltam, Theresa azt mondta, lent vagy Saint Bart's szigetén!

– Lent is voltam. Most jöttem vissza.

– Rövid ideig tartott az út – jegyezte meg a férfi.

– Nagyon.

Sam rájöhetett, kivel utazott el Cocó. Életük egymillió mérföldre volt egymástól. A férfi nem haragudott érte, épp csak nem volt viszonyítási alapja, tekintve a saját dolgai állását.

– Honnan tudad, hol vagyok? – kérdezte a nőtől.

– Tamar mondta. Jártam a lakásban. Úgy láttam, csomagol.

– A jövő héten elköltözik. Tegnap megmondtuk a srácoknak. Nem viselte meg őket, bár nem tudom, mennyit értettek meg belőle. – Cocó bólintott. –

Miért jöttél vissza? – kérdezte kíváncsian Sam. Cocónak furá volt az arca, félig ijedt, félig büntudatos. – Valami félresikerült?

– Elfelejtettem valamit. Kevés híján elkövettem egy szörnyű tévedést, de még idejében leállítottam magamat.

– Megbántott valamivel? – Sam összevonta a szemöldökét.

– Nem. Sőt hihetetlenül kedves volt.

– Akkor mit felejtettél el?

– Valamit, amit negyedikben még tudtam, de ötödikben és az utána következő húsz évben sikerült elfelejtenem. Nem tudom, hogy a fenébe felejthettem el, de akkor is.

– Mi volt az? – érdeklődött Sam, aki nem tudta, hova akar kilyukadni a nő. Álltában könnyedén rugózott, hogy David el ne kezdjen jajgatni.

– Az volt, Sam, hogy szeretlek, mindig is szerettelek, és mindig szeretni foglak. Az volt, hogy te vagy az egyetlen férfi, akit szeretek, aki ismer engem, és ilyenek szeret. Nem tudom, hogy az ördögbe zavarhatott össze ennyire a csillogás és a villogás és a süketelés. Saint Bart's csak egy volt a sok közül, magánrepülőgép, mesés ház, hatvan méter hosszú hajó, isteni úszómedence, rengeteg pezsgő.

– A fenébe! – vigyorgott Sam. – Én maradtam volna. Bezzeg engem senki sem visz el ilyen útra.

– Amíg lent voltam, folyton rád kellett gondolnom – folytatta Cocó -, és a srácainkra, és mindenre, amin átmentünk, és hogy most min kell átmenned Tamar miatt. Szeretlek, Sam. Nekem te vagy a ragyogás. Az egyetlen ragyogás, amit akarok. A tied vagyok, ha akarsz engem. Te vagy az egyetlen férfi, akit szerettem. – Könnyek ültek a szemében, Sam meg csak bámult rá hűledezve. Cocó a szüleire gondolt. Azt akarta, ami Tom és Bethanie között volt. Hát most megkapta, Sammel. Ez igazi volt. Charlie élete nem volt az, Ed és Nigel élete szintúgy. Igen igazi volt, de megtört ember, ám Sam ép és egész, akárcsak Cocó, azok után is, amiket el kellett viselniük.

– Miattam hagytad ott? – A nő bólintott. – Neked elment az eszed, és én is szeretlek. Évek óta tudom, de mindig úgy döntöttem, hogy neked úgysem kellenék. Nem vagyok elég nagystílű vagy elbűvölő.

– Én meg ezt akarom. Téged és a srácokat – felelte Cocó egyszerűen. Sam magához húzta, és először csókolta meg igazából, a gyerekek bámuló szeme előtt. Sam mosolygott, amikor leváltak egymás szájáról.

– Lökött vagy, hogy mindenről lemondnál miattam, de ha ezt akarod, a tied vagyok. Van egy ötletem is. Be akarom fejezni a könyvelést, hogy kizárólag befektetéssel foglalkozzak. Azt akárhol csinálhatom. Mit szólnál hozzá, ha átmennék Londonba a srácokkal, és megpróbálnék otthonról dolgozni? – Cocó is mosolygott. Váratlanul értelmet nyert a világ. Itt voltak a gyerekek, akikre várt. Nigel kiereszkolta, hogy vásároljon meg egy óriási házat majdani gyermekeiknek, akik sosem születtek meg. Az üresen tátongó szobákat most majd megtöltik Sam srácai, meg Bethanie, és ki tudja, egyszer talán az ő közös gyerekeik.

– Pazar ötletnek tartom! – válaszolta Sam kérdésére. – És megtartom a szüleim lakását is, jó lesz olyankor, ha átjövünk ide. Ezt-azt átalakítok, és kicsinosítom. – A kirakós utolsó darabja is a helyére került. Húsz évbe telt, egymillió kitérővel, jó és rossz emberekkel, és egy hűtlen feleséggel, aki elhagyta Samet. Meglett az indoka mindennek. És a negyedik osztályban kezdődött! Hogy leegyszerűsödött a világ! – A mamádnak volt igaza.

– Miben? – Sam nem értette.

– Hogy ha sokat lógunk együtt, a végén összeházasodunk.

– Neked azért sokáig tartott! – panaszkodott a férfi.

– Húsz év? Nem olyan hosszú idő az. – Összemosolyogtak, de közben is szemmel tartották a srácokat.

– Éhes vagyok, apu! – jelentkezett Nathan. Sam kérdően nézett Cocóra.

– McDonald's?

– Tökéletes! – felelte a nő. A homokozóhoz ment, felnyalábolta Hannah-t. Pár perccel később együtt távoztak a parkból. Sam átkarolta Cocó derekát.

– Szeretlek! – súgta a fülébe.

– Én is szeretlek – súgta Cocó. Úgy mosolyogtak egymásra, mint negyedikben. Végre! Visszaérkeztek oda, ahonnan elindultak, és ahol mindig is lenniük kellett volna. Csak sok időbe telt, mire rájöttek. A lecke, amit megtanultak, nem veszett kárba, hiszen eljutottak egymáshoz.

Hosszú út volt ez mindkettőjüknek, de végül elvezette őket haza.

Tartalomjegyzék

[Címoldal](#)

[Ajánlás](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[Copyright](#)

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *All That Glitters*
Cover design: Laura Klynstra
Cover art: Oleg Batrak/Shutterstock
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, 2020

Fordította Sóvágó Katalin
Maecenas Könyvkiadó, 2023
Felelős kiadó a Kiadó igazgatója
Szerkesztette: Horváth Agnes
Belív nyomdai előkészítés: Madarász György és Somos Péter
Nyomta és kötötte: a Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Vadász Katalin ügyvezető igazgató

ISBN 978 963 203 442 3

Minden jog fenntartva.